

မေဇင်
စာပေ

သုခချို

ခါးလည်း ချစ်တယ်

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၁၀၁၂
ပျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၈၂၀၁၂

ထုတ်ဝေသူ
ဦးသစ်လွင်

အမှတ် ၁၁၃၊ ရွှေပြည်သာလမ်း၊ သာကေတ၊ ဂန့်ဂေါ်မြိုင်စာပေ

အတွင်းနှင့် ပျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်
ဦးကျော်စိန်

ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်
၁၇၁/၃၃လမ်း၊ ကျောက်တံတား

အတွင်းစာစီနှင့် ပျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
ပြည်ဖြိုးကျော် (အိုင်တီကွန်ပျူတာ)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၂-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

တန်ဖိုး - ၁၀၀/- အုပ်စု - ၅၀၀

သုခချို

ခါးလည်းချစ်တယ်

၈၉၅. ၈၃

သုခချို

ခါးလည်းချစ်တယ်၊ သုခချို။

ရန်ကုန်

ဂန့်ဂေါ်မြိုင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။

၂၆၇-စာ ၁၃၃ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) ခါးလည်းချစ်တယ်

(သုမနှင့်ပထမအကြိမ်)

“ကိုသိမ်း ခဏလေးကွား၊ ခုမှလမ်းကြိုတာကိုသတိရလို့ ငါ သည်လမ်းထဲကအသိတစ်ယောက်ဆီမှာ စာအုပ်တစ်ချို့ယူစရာ ရှိတာ ခဏဝင်ယူလိုက်ချင်တယ် ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်တယ် ၊ သွား ၊ ရတယ်”

လမ်းသွယ်ထဲကို ခပ်သွက်သွက်ဝင်သွားသော သူငယ် ချင်းရဲ့နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး အကြည့်လွှဲလိုက်စဉ် ဘာရယ် မဟုတ် တဘက်ကားလမ်းဘေးမှာရပ်သွားတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ထားသောမိနီဘတ်စ်ဆီသို့ အကြည့်ရောက် သွားမိပါသည်။ ဖယ်ရီကားဖြစ်ပုံရသော ထိုကားပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သော ကောင်မလေးသည် သူ့ရဲ့စိတ်အာရုံအလုံးစုံ ကို ညှို့ငင်စွဲယူသွားခဲ့ပါသည်။

ရှုပ်အင်္ကျီဖြူကို အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီ၊ အနက်ရောင် ဘောင်းဘီရှည်တို့ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားတာကြောင့် အရပ် မြင့်ပြီး ပြည့်တင်းလှပသောခန္ဓာကိုယ်က ရှင်းကနဲပေါ်လွင်နေပါ ၏။ ခေတ်နှင့်အညီ အညိုရင့်ရောင်ဆိုးထားသော ဖြောင့်စင်းသည့် ဆံပင်တို့ကို ခပ်မြင့်မြင့်စည်းနှောင်ထားသောကြောင့် လမ်းလျှောက် တိုင်း ထိုဆံနွယ်တို့က ဟိုဘက်သည်ဘက် ယိမ်းယိုင်နေပါသည်။

လက်ထဲမှ ဖိုင်တစ်ခုနှင့် အိတ်တစ်အိတ်ကိုဆွဲကာ ကား လမ်းကူးပြီး သူ့ရိုရာဘက်အခြမ်းသို့လာနေသောကြောင့် တဖြည်း ဖြည်းနီးလာလေ သူမမျက်နှာလေးက သူ့မြင်ကွင်းမှာ ပိုနိပ်ပြင် လာလေဖြစ်နေပါသည်။

မျက်နှာမလွှဲချင်လောက်အောင် ချောလွန်းလှလွန်းသော ရှုပ်လို့ ပြောလို့မရပေမယ့် အထူးတလည်ညွှန်းဖွဲ့လို့မရနိုင်သော သာမန်ဆန်သည့် မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ ဖြောင့်စင်းပြီး ထိပ်ပိုင်းမှာ လုံးတုံးတုံးရှိနေသည့် နှာတံနှင့် သိပ်ထူးခြားမှုမရှိလှသော နှုတ်ခမ်း လေးတို့က အားလုံးပေါင်းစပ်လိုက်တော့ အတော့်ကို ချစ်စရာ ကောင်းသော၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိသောမျက်နှာလေး ဖြစ်လာပါသည်။

ကိုယ့်အသက်အရွယ် ကိုယ့်အလုပ်အကိုင်နဲ့ ပင်ကိုအမူ အကျင့်အရ သည်လိုခပ်ငယ်ငယ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သည်လောက်ထိငေးကြည့်နေဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးထဲမှာတောင်မရှိ ခဲ့တာမို့ အကြည့်လွှဲဖို့ဟန်ပြင်လိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ထိုကောင်မလေးက သူ့ကားရှေ့နားကို

ရောက်လာပြီဖြစ်သလိုသူမအနားသို့ အသားဖြူဖြူ ဆံပင်ကောက်
 ကောက်နှင့် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဖျတ်ခနဲ
 ရောက်ချလာပါသည်။တို့ကောင်လေးက သူမနားငဲ့ကိုင်းကာ ဆီ
 မန်း မန်းသလို တတွတ်တွတ်ပြောနေတာကို သူမက မထိတရီ
 မျက်နှာနှင့်တုံ့ပြန်ကာ လေးငါးလှမ်းလျှောက်ပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ ရပ်
 ဘန့်လိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ သူ့ရော ထိုကောင်လေးရော တခြားဘယ်သူ
 မှရော ထင်မှတ်မထားတဲ့အပြုအမူနဲ့ ရုပ်ဆိုးစွာ တုံ့ပြန်လိုက်ပါ
 သည်။တကယ်လို့ သူမက ထိုကောင်လေးကို ပါးရိုက်လိုက်တယ်
 ဆိုရင်တောင် ခုလောကထိ အံ့ဩစရာမရှိပါ။

ခုတော့ သူမက ထိုကောင်လေးဆီလှည့်ကာ တံတွေး
 ခွင့်လှမ်းထွေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။သူ့မျက်နှာက အံ့ဩရာမှ
 ညည်းမှောင်ညိုယွင်းသွားသလို ထိုကောင်လေးကလည်း အံ့ဩ
 ကြောင်အ သွားပါသည်။

သူမကတော့ သည်လောက်ရုပ်ဆိုးသည့်အပြုအမူကို
 ချဲ့လုပ်ပြီးတာတောင် စိတ်ကျေနပ်ပုံမရဘဲ လက်ညှိုးကိုနောက်
 ဝက်သို့ထိုးကာ သူမမန်ဆင်ထားသည့် ကြီးမားလှသော ငွေ
 ရောင်နားကွင်းနှစ်ခု ခါယမ်းသွားအောင်ပင် တစ်စုံတစ်ခုပြောပြီး
 တာ့မှ လှမ်းထွက်သွားပါသည်။

ကြောင်အကျန်ခဲ့သော ကောင်လေးက ပြန်သတိဝင်လာ
 န်မှာ 'တောက်' ခေါက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရှုက်ရှုံ့သောမျက်လုံး

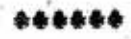
တို့ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခပ်သွက်သွက် နောက်ကြောင်းပြန်
 လှည့်သွားပါသည်။

မယ်မင်းကြီးမကတော့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို ခပ်တည်တည်
 နှင့် သူ့စတိုင်အတိုင်း ဆံပင်တွေယမ်းခါအောင်လျှောက်ကာ ချီ
 တက်သွားလေသည်မှာ နောက်သို့တစ်ချက်ပင်ပြန်လှည့်မကြည့်ပါ။
 ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ တုံ့ပြန်တတ်တဲ့သဘာဝကို မသိတာလား။
 မကြောက်တာလားလို့ စဉ်းစားမိကာ ခေါင်းအသာယမ်းလိုက်
 ချိန်မှာပဲ သူ့မိတ်ဆွေ ပြန်ရောက်လာပါသည်။

“ကိုသိမ်း ကြာသွားလား။ ဆောရီးကွာ”

“ရတယ် ၊ နဲဗားမိုင်း ”

သူကားကိုပြန်မောင်းထွက်ခဲ့တဲ့ အချိန်ပိုင်းအထိတော့
 ထိုကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာကို အသေအချာမှတ်မိနေခဲ့ပါသည်။

(သုမနှင့်ဒုတိယအကြိမ်)

ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ရှုခင်းကို အပေါ်စီးကနေ သာယာစွာကြည့်
ရှုလို့ရတဲ့ အထပ်မြင့် ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သူ ညှော်ခဲနေရ
တာက နိုင်ငံခြားသားခြောက်ယောက်ပါဝင်တဲ့အင်္ဂလန်မှဆရာဝန်
အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တို့ဖြစ်ပါသည်။ထိုခြောက်ယောက်ထဲမှ နှစ်ယောက်က
သူ့လိုပဲ ကလေးအထူးကုတွေဖြစ်တာမို့ သူတို့မှာကလေးတွေရဲ့
အမူအကျင့်၊ရောဂါဗေဒအကြောင်းများနှင့် အခြားဆေးပညာဆိုင်
ရာကိစ္စရပ်တွေ ဆွေးနွေးမဆုံးတမ်းရှိနေပါသည်။

“ဒေါက်တာသိမ်းတို့ဆီမှာရော တောနယ်ဘက်တွေမှာ
ရောဂါဝေဒနာကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကဖန်ဆင်းပြုလုပ်တာလို့
တွေးထင်တဲ့ အယူမှားတဲ့သူ၊ဥပမာ နတ်ကိုးကွယ်တဲ့သူလိုမျိုးတွေ
ကြောင့် ကုသရာမှာ အခက်အခဲဖြစ်တာတွေရှိလား”

“အိုး . . . ရှိတာပေါ့”

သူတို့လို ခေတ်မှီတိုးတက်လွန်းသည့် နိုင်ငံတွေမှာလည်
သည်လိုကိစ္စရပ်မျိုးတွေရှိနေပါလားလို့ သူ့အံ့အားသင့်မိက
အဲသည်ကိစ္စကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ပြောဆိုမိကြပါသည်။

အလုပ်ကိစ္စတွေပြောဆိုဆွေးနွေးပြီးလို့ ပြန်ခါနီးကျတော့
သူက ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အထင်ကရနေရာတွေအကြောင်းပြောပြကာ
သူ ဘယ်နေရာကိုလိုက်ပို့ပေးရမလဲလို့ ဆွေးနွေးကြတော့ နီးနီး
နားနား ဆူးလေကိုပဲ အရင်ပို့ဖို့ ခရီးစဉ်ဆွဲဖြစ်သွားပါသည်။

ပြန်ခါနီးတွေရာလေးပါးပြောကာ ခဏအနားယူနေစဉ်
မှာပင် သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်စာပွဲဝိုင်းမှာ အားလုံးဝိုင်းကြည့်စရာ
ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ပါသည်။

ထိုဝိုင်းမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်ချာတိတ်တစ်
ယောက်က Laptop ဖွင့်ကာ ထိုင်နေသည်မှာ လွန်ခဲ့သော
နာရီဝက်လောက်ကတည်းကပင်။Alter Shirt အဖြူနှင့် ဂွင်း
ဘောင်းဘီ Sky Blue Colour ကိုဝတ်ကာ ဆံပင်ကိုဂျယ်ဖြင့်
ထောင်ရုံမျှမက စိန်တစ်လုံးနားကပ်ကို နားတစ်ဖက်မှာဝတ်ထား
တဲ့ ထိုချာတိတ်ဟာ အတော့်ကို ကြည့်ကောင်းခန့်ညားသော
ရုပ်ရည်နှင့်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကော်ဖီဆိုင်ထဲကိုဝင်လာသောမိန်းကလေး
တစ်ယောက်က ထိုလူငယ်ကိုမြင်သွားသည်နှင့် သူ့ရှိရာသို့တန်း
တန်းမတ်မတ်သွားကာ ထိုလူငယ်သောက်လက်စ ကော်ဖီခွက်ကို

ကိုင်းပြီး မျက်နှာကိုကော်ဖီလက်ကျန်တွေဖြင့် အရှိန်ပြင်းပြင်းပက်ချလိုက်သည်မှာ အဖြူရောင်Alter Shirt ကိုပင် ပေစွန်းသွားပါသည်။

အပက်ခံရသော ထိုလူငယ်က ဘာမှန်းမသိဘဲ ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် မျက်နှာကိုလက်ဖြင့်သပ်ချလိုက်စဉ် တစ်ဆိုင်လုံးမှာရှိတဲ့အသံများတိတ်သွားကာ ထိုဝိုင်းသို့အကြည့်တွေအားလုံး စုပြုံရောက်ရှိသွားပါသည်။

ကုတ်ပုံစံဆန်ဆန် ပန်းနုဖျော့ဖျော့အင်္ကျီရှည်ကို လက်ဝါးခန့် ခါးပတ်ပြားနက်နက်ကြီးပတ်ထားကာ အနက်ရောင်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် တွဲဝတ်ထားသော၊ ဆံပင်တွေအကုန်လုံးကိုအပြောင်သိမ်းကာ ဖရိုဖရဲဆန်ဆန် Fancy ဆံထုံး ထုံးထားသော ထိုကောင်မလေးက ဟိုတစ်ခါတုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ကောင်မလေးပဲလို့ သူမှတ်မိချိန်မှာ သူ့မျက်နှာက ပျက်ယွင်းမည်းမှောင်သွားခဲ့ပါ၏။

သူမကတော့ ကော်ဖီပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချရင်း မထီတရီမျက်နှာဖြင့် ထိုကောင်လေးကိုစိုက်ကြည့်ကာ “အဲဒါ ရှုပါအတွက်” လို့ အေးစက်စက် တစ်လုံးချင်းပြောကာ ပြန်လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

ခုမှ သတိဝင်လာပြီး တပြိုင်နက် ဒေါသပါအလိပ်လိုက် ထွက်လာပုံရသောကောင်လေးက “ရှုပါမဟုတ်တဲ့မင်းက ဘာလို့ငါ့ကို လာစော်ကားတာလဲ” လို့ အံကြိတ်သံနှင့်ပြောကာ စားပွဲကို လက်ဝါးနှင့်ပုတ်ချလိုက်ပါသည်။

ဒါကို ကောင်မလေးကအပြုံးမပျက်ဘဲ ပန်းရောင်Fancy နားစွဲ အကြီးကြီးကို ခါးယမ်းသွားအောင်ပင် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်နှစ် “အဲဒါ နင်သိတယ်လေ။ဟာ . . . ဟ” လို့ ရိပြောပြောကာ ခပ်အေးအေးပင် လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

ကြိတ်မနိုင်ခဲမရပုံစံနှင့် ကောင်လေးကလည်း ကော်ဖီဖိုးရှင်း၊ဘောစင်မှာ သူ့မျက်နှာကို သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ပြီးတာနဲ့ Laptop ဆွဲကာ ဆိုင်ထဲကထွက်သွားပါသည်။ကောင်မလေး နောက်ပဲလိုက်သွားတာလား။တစ်ယောက်တစ်လမ်းဆီ သွားကြတာလားဆိုတာတော့ ကာယကံရှင်တွေကိုယ်တိုင်ပဲ သိပါလိမ့်မည်။

နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်တွေက သူတို့လူမျိုးရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှမေးမြန်းစပ်စုခြင်းမပြုလုပ်ဘဲ သူ့ကိုသာ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြပါသည်။

ဒါပေမယ့် မြန်မာမလေးတွေ သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးတယ်လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကပြောလာခဲ့ရင် သည်လူတွေ ယုံကြည်ပါတော့မလားလို့ တွေးမိတော့ ဟိုမင်းသမီးကို သူ့အတော် ချဉ်စုပ်မြှုပ်ပြင်းကပ်ကာ နာနာတီးချင်စိတ်ပေါက်သွားမိပါသည်။

တွေ့ခဲ့တဲ့နှစ်ကြိမ်လုံး သာယာနာပျော်ဖွယ်အဖြစ်အပျက်မျိုးမဟုတ်ခဲ့ဘဲနှင့် သူ့အာရုံရဲ့တစ်နေရာမှာ ခိုအောင်းသယောင်နဲ့ နေသော ထိုကောင်မလေးကို ဖြစ်နိုင်ရင် သူက တစ်ခြားကမ္ဘာတစ်ခုသို့ ဝှို့ထားချင်ပါသည်။

(သုမနှင့် တတိယအကြိမ်)

သင်္ကြန်ရက်တွေမှာ အပြင်ထွက်ဖို့ တော်ရုံနှင့်မစဉ်းစား တတ်သူက သင်္ကြန်အတက်ရက်မှာတော့ မဖြစ်မနေအပြင်ထွက် စရာ ကိစ္စပေါ်လာပါသည်။ သူ့ကို မိသားစုဆရာဝန်အဖြစ်သတ်မှတ်ကာ မကြာခဏပင့်ဖိတ်တတ်သော ချူချာသည်ကလေးငယ် ရှိသည့် အင်းယားလမ်းအိမ်တစ်အိမ်မှ ကလေးငယ်အတော်အဖျားကြီးလို့ပါဟုဆိုကာ သူတို့အိမ်မှကားလွှတ်ပေးပြီး တောင်းတောင်း ပန်ပန် ပင့်ဖိတ်ပါသည်။

အင်းလျားလမ်းသို့ မဏ္ဍပ်တွေ မြှတ်သိပ်ကြပ်ညပ်နေသောလမ်းကိုသွားရမှာ စိတ်အပျက်ဆုံးဖြစ်ပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက် နေမကောင်းဖြစ်နေသည်ဆိုတော့ မဖြစ်မနေသွားဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ကားမှန်အလိုပိတ်ကာ ရေစိုမခံချင်သော သူ့အတွက် သင်္ကြန်မြင်ကွင်းတွေကလည်း ဆူညံရှုပ်ထွေးနေပါသည်။ ကားဘီးတစ်လှိုင့်သွားရဖို့ မိနစ်များစွာစောင့်ရတဲ့ မဏ္ဍပ်တွေရဲ့ရှေ့မှာ သူ စိတ်ညစ်ညူးစွာရှိနေတုန်း သီချင်းသံရဲ့စည်းချက်တွေနဲ့အညီ လှုပ် ရမ်းကခုန်နေတဲ့ လူငယ်အုပ်စုထဲမှာ ထိုကောင်မလေးကို တတိယ အကြိမ်မြင်တွေ့နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေအိုရောင်ဆိုးပြီး ဆံပင်တွေကိုကွေးနေအောင်ကောက်ထားရုံမျှမက စွပ်ကျယ်သာသာအနက်ရောင် တီရှပ်လက်ပြတ်ကို ဝတ်ထားသေးသည်။

တီရှပ်ရင်ဘတ်နားမှာ ငွေရောင်လင်းလက်နေသော ကြယ်ပွင့်တွေကို ကပ်ထားသလို နားမှာလည်း ကြယ်ပွင့်ပုံနားကွင်းအကြီးကြီးကို ဝတ်ထားပါသည်။ ဒူးတောင်မဖုံးသော ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်ရောင်ကို ဝတ်ကာ ခုန်ဆွလှုပ်ရမ်းနေသည်မှာ ကြာကြာမကြည့်ပဲနှင့်တောင် မူးချင်လာတာမို့ ထိုင်ခုံနောက်မှပေါ်ခေါင်းအသာလှန်ချကာ မျက်လုံးတွေကိုမှေးမှိတ် အနားယူလိုက်ပါသည်။

တအောင့်ကြာမှာပင် ကားသမားဆီက “ဟ... ရန်ပွဲနဲ့ တော့တိုးပြီဆရာရေ” လို့ ကြားတော့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ရိုက်မယ် နှက်မယ် တကဲကဲလုပ်နေသော ယောက်ျားလေးအုပ်စု နှစ်စုကြားမှာ ဟိုကောင်မလေးကို တွေ့ရပြန်ပါသည်။

တုတ်တွေကိုင်ထားသော သုံးလေးယောက်အုပ်စုကို သူမ

ကပြန်ခိုင်းနေပြီး တစ်ဖက်က ခြောက်ယောက် ခုနစ်ယောက် အုပ်စုကိုတော့ မဏ္ဍပ်ပေါ်ပြန်တက်ခိုင်းနေတာ သူမရဲ့ဟန်ပန် အမူအရာကိုကြည့်၍ သိရပါသည်။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားလေးတွေက ချက်ချင်းလူစုကွဲမသွားဘဲ ရှေ့တိုးမယ်ချည်းလုပ်နေသဖြင့် လည်ချောင်းကွဲလောက်အောင် သူမအော်ဟစ်နေတာကို အသံမကြားပေမယ့် မြင်နေရပါသည်။ ခဏကြာတော့ တစ်ဖွဲ့ဆီလူစုကွဲသွားကာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ရန်ပွဲမဖြစ်ဘဲ ပြီးဆုံးသွားသလို သူမလည်း မဏ္ဍပ်ပေါ် ပြန်ရောက်သွားပါသည်။ သူမတို့ မဏ္ဍပ်ရှေ့ကဖြတ်ကျော်ရတဲ့အချိန်မှာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ ခုနက ယောက်ျားတွေ တစ်ထွေးကြီးကြားမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ရန်ပွဲပြီးသွားခဲ့တာ သူမ မဟုတ်သလိုပင် ပြန်လည်ခုန်ပေါက်ကနေပါသည်။

မင်းက လူက မွေးတာမှဟုတ်ရဲ့လား မိန်းကလေးရယ်။ သပွတ်အူနဲ့စာမှူးတောင်းစပ်ပြီး မွေးထားလို့များ သည်လောက်ထိ ရှုပ်ထွေးပွေလီနေတာလားလို့ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့တွေးမိပါသည်။

C C C

[မေမက်မော]

အခန်း(၁)

အဖြူရောင်ကိုယ်နှင့်အတိ ဂါဝန်တိုလေးကို ဂျင်းပန် အနက်ရောင်နှင့်တွဲဝတ်ပြီး ဆံပင်ရွှေအိုရောင်တွေကို အဖြူရောင် မွှေးပွဲကွင်းဖြင့် တစောင်းလေးစီးကာ ဝါသနာကြီးကြိုက်နှစ်သက် လှသော နားကွင်းတပ်ခြင်းကိစ္စဖြင့် အလှပြင်ခြင်းကို အဆုံးသတ် လိုက်ပါသည်။အဖြူရောင်အသည်းပုံနားကွင်းက အတော်ကြီးမား လှကာ မှန်ထဲမှာ ဟိုဘက်သည်ဘက် မျက်နှာကို လှည့်ကြည့် လိုက်တိုင်း ခါယမ်းသွားပါသည်။

ဖြူနုနေတဲ့မျက်နှာကို ဘာမှမလိမ်းခြယ်ပဲ အသည်းကွဲ ရောင်ရင့်ရင့်တောက်နေသော နှုတ်ခမ်းနီနှင့် မျက်လုံးကို အဆို တော်“အေဗယ်လဗင်း”လို အထက်ရော အောက်ရော Eye Liner အနက်နှင့် ခြယ်ထားတာမို့ သူမရုပ်က တစ်ချို့လူတွေ

(အထူးသဖြင့် လူကြီးသူမတွေ)အတွက်တော့ အမြင်ဆိုးနေလိမ့် မည်ထင်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်စိတ်ပါရာလုပ်ဖို့ဆို ဘယ်တော့မှ အပြုံး မပျက်သော သူမက လေလေးချွန်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်နှင့်ဟန်းဖုန်း ဆွဲရင်း လှေခါးပေါ်ကဆင်းလာတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖေဖေက သူမကိုစောင့်နေဟန်ဖြင့် ထိုင်နေတာတွေ့ရပါသည်။

“မောမော . . . လာ သမီး”

“ဒယ်ဒီ သမီး Shopping ထွက်မလို့လက်ထဲမှာ သုံးသောင်းလောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။မုန့်ဖိုးပေးဦးနော်”

“အေးပေးတာပေါ့ကွာ . . . ဒါပေမယ့် မောမောကို ဒယ်ဒီပြောစရာရှိလို့ ထိုင်ပါဦး”

“ပြောလေ ဒယ်ဒီ”

“သမီး အလုပ်မှာ ခဏခဏစည်းကမ်းပျက်တယ်လို့ ဒယ်ဒီသူငယ်ချင်းကတိုင်တယ်။သင်ကြန်တုန်းက ယောက်ျားလေး တွေရန်ဖြစ်တဲ့အုပ်စုထဲမှာလည်း သမီးကိုတွေ့တယ်လို့ ဒယ်ဒီကို ပြောတဲ့သူတွေရှိတယ်။အခုရော မျက်နှာက ဘယ်လိုတွေ့လိမ့် ခြယ်လာတာတုန်း မောမောရယ်။မိန်းကလေးတွေလှချင်လို့ အလှ ပြင်တယ်ပဲကြားဖူးပါတယ်။သမီးကျမှ ရုပ်ဆိုးအောင်လုပ်နေသလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဒယ်ဒီကလဲ . . . ဒယ်ဒီသူငယ်ချင်းအလုပ်က သိပ် စည်းကမ်းတင်းကြပ်လို့ သမီးက ဖောက်ဖျက်သလိုဖြစ်နေတာပါ။”

သမီးဘာအပြစ်မှ ကျူးလွန်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒယ်ဒီစဉ်းစားကြည့် ထမင်းကို မိနစ်နှစ်ဆယ်ပဲ စားချိန်ပေးတယ်။ နေ့လည် Tea Time ကလည်း ဆယ်ငါးမိနစ်တဲ့။ မုန့်စားချင်လို့ အပြင်ထွက်တာတောင် တစ်လကို နှစ်ခါထက်ပိုမထွက်ရဘူးတဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီအလုပ်က စည်းကမ်းတင်းကြပ်တယ်ထားပါ။ သူများတွေတောင်လိုက်နာနေနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။ သမီးလည်း လိုက်နာနိုင်ရမှာပေါ့”

“သကြန်တုန်းကလည်း မိုးမာန်နဲ့သမီးကို လာစတဲ့ ကောင်လေးတွေပြီကြာလို့ သမီးက အပင်ပန်းခံဖျန်ဖြေပေးတာ ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် ဒယ်ဒီက သမီးကို အပြစ်ပြောတယ်။ သမီးသာမဆွဲရင် ဒယ်ဒီသား သည်အချိန်ဆေးရုံတောင်ရောက် နေပြီ။ ဟိုဘက်ကလာတာ တုတ်တွေခါးတွေနဲ့”

“ခက်တယ် သမီး။ ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ မိုးမာန်ကို တောင် ဒယ်ဒီ သည်လောက်မပြောရဘူး။ စိတ်ထင်ရာလုပ်တယ်၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်တယ်ဆိုတာ နေရာတိုင်းမကောင်းဘူးသမီး။ ဒါကို သမီးသိရမယ်။ ဒယ်ဒီက သားသမီးလေးယောက်စလုံးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထားတယ်။ တခြားမိဘတွေလို မချုပ်ချယ် မကန့်သတ်ဘူး။ အေး . . . ဒါကို သမီးတို့တလည်း နားလည်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းနေထိုင်တတ်ရမယ်။ ညော့ညော့တို့ ချောချောတို့လည်း သည်လိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင် ရွှင်နေကြတာပဲ။ မိုးမာန်လည်း ယောက်ျားလေးပီပီ တစ်ခါတစ်ခါ

ရန်ဖြစ်တာ။ ဘီယာသောက်တာ ဒယ်ဒီသိနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သားသမီးလေးယောက်ထဲမှာ သမီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့သတင်းတွေက အမြဲဒယ်ဒီဆီရောက်ရောက်လာနေတာ သတင်းကောင်းတွေတော့ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ သားသမီးတွေကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားတာ ငါ့မှား ပြီလားလို့ ဒယ်ဒီမတွေ့ချင်ဘူး။ ဘယ်လိုနေ ဘယ်လိုထိုင်လို့လည်း ဒယ်ဒီဘယ်သူ့ကိုမှ မကန့်သတ်ချင်ဘူး။ ဆိုလိုတာက သမီးကိုယ် ဘာသာကိုယ် ထိန်းကျောင်းတဲ့နေရာမှာ ခုထက်ပိုစည်းကမ်းရှိပါ။ ပြီးတော့ သမီးအလုပ်ဝင်တာ နောက်လဆို တစ်နှစ်ခွဲရှိပြီမဟုတ် လား။ တစ်နှစ်ခွဲပြည့်လို့စိတ်မပါရင် အလုပ်ထွက်လိုက်တော့ သမီး။ ဒယ်ဒီ ခွင့်ပေးတယ်။ အေး . . . ဒါပေမယ့် အလုပ်မထွက်မချင်းမှာ တော့ အလုပ်ကစည်းကမ်းတိုင်းကို သမီးလိုက်နာရမယ်။ သမီး ဘယ်လိုအပြစ်လုပ်လို့ ခုလိုအလုပ် လုပ်ခိုင်းပြီး ဒယ်ဒီအပြစ်ပေး ထားတယ်ဆိုတာကိုလည်း မမေ့နဲ့ဦး ဟုတ်လား။ ကဲ . . . ဒယ်ဒီ Meeting ဝင်ဖို့တောင် နောက်ကျတော့မယ်။ အလုပ်သွားပြီ ဟုတ်လား။ သမီး Shopping ထွက်ဖို့ ပိုက်ဆံကို စောစော ဆီက ယူသွား”

ပြောပြီးတာနဲ့ ဟန်းဖုန်းနဲ့အိတ်ဆွဲကာ ထွက်သွားတဲ့ဒယ်ဒီ နောက်ကျောက်ကြည့်ပြီးတော့ ပြန်လည်ဖြေရှင်းပြောပြခွင့်မရခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေအတွက် ရင်ဘတ်ထဲမှာ အောင့်မျက်နှာကျင်လာ ခဲ့ပါသည်။

ကဲ . . . သည်လိုနာကျင်ကျော့ရော ဘာထူးလို့လဲ။ ဘာမှ

မထူးတဲ့အတူ စောစော ဆီက ပိုက်ဆံတောင်းကာ သူမရဲ့ကားကို ကန္တာအေးဂမုန်းပွင့်သို့ ဦးတည်လိုက်ပါသည်။

အခန်း(၂)

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကြာကြာနှင့်ရူပါကို ဖုန်းဆက်ကာ ဂမုန်းပွင့်ကို လာခဲ့ဖို့ပြောတော့ ကြာကြာက အားတက်သရောနဲ့ လာခဲ့မယ်လို့ပြောပေမဲ့ အသည်းကွဲနေတဲ့ ရူပါကတော့ အိညောင် အိညက်လုပ်ကာ နေမကောင်းသလိုလို မလာချင်သလိုလို ဖြစ်နေတာမို့ 'ကဲ မလာနဲ့တော့ဟာ' လို့ပြောကာ သူမဖုန်းပိတ်လိုက်ပါသည်။ ခုတလော ရူပါကို သူမနှင့်ကြာကြာက ကြင်ကြင်နာနာ ဖေးဖေးမမဆက်ဆံပေမဲ့ သည်အချိန်မှာတော့ ဒယ်ဒီနှင့် မကြည် မလင်ဖြစ်ထားတာရော၊ သူမက စိတ်ပြန်လက်ပြန်ရှိတာရောပေါင်းပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲပြောလိုက်ပါသည်။ သူ ဒီလို ပျော့အိပျော့အိ လုပ်လို့ ဟိုကောင် "လင်းနက်" က အနိုင်ကျင့် ခိုလ်ကျတာ လို့လည်း သူငယ်ချင်းဘက်က မခံချင်စွာတွေးဖြစ်လိုက်ပါသည်။

ဂမုန်းပွင့်ရောက်တော့ ကြာကြာနှင့်ချိန်းထားတဲ့ Coffee မုန့်ထိုင်မှာထိုင်ပြီး ကြာကြာအလာကိုစောင့်နေရင်းမှ ကိုယ့်မိသားစု အကြောင်းကို ဘာရယ်မဟုတ်တွေးနေမိပါသည်။ မောမောတို့ မောင်နှမ(၄)ယောက်မှာ မမကြီးက 'ညိုညက်ညော'၊ မမလေးက 'ချိုချစ်ချော'၊ သူမက တတိယမြောက် နို့ညှာဖြစ်ကာ 'မေမက်မော' မောင်လေးက အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး နာမည်က 'မိုးမာန်စော'။ မာမိက မိုးမာန်ကို မွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံးပါးသွားခဲ့တာမို့ သူမတို့မောင်နှမ လေးယောက်ကို ပြုစုထိန်းကျောင်းဖို့ မာမိအစ်မကြီးဖြစ်သူ အပျိုကြီး 'ဒေါ်မြင့်မြင့်စော' က သူမတို့ မိသားစုနှင့် လာရောက်နေထိုင်နေသည်မှာ သူမငယ်ငယ်ကတည်းကပင်။

ဒယ်ဒီ 'ထင်ကျော်စော' ကတော့ စားသောက်ကုန်လုပ်ငန်းတော်တော်များများကို အောင်မြင်စွာထူထောင်ထားနိုင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတတ်သလို သားသမီးများကိုလဲ တော်ရုံမချုပ်ချယ်ဘဲ လူငယ်ဆန်ဆန်နှင့် သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းတတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မောင်နှမတွေ အပြစ်ကြီးကြီးမားမားလုပ်လို့ ဒယ်ဒီ အပြစ်ပေးတယ်ဆိုရင်လည်း အားလုံး ကြောက်ရွံ့နာခံရပါသည်။

မောင်နှမတွေအားလုံးမှာ အနေအေးကာ ဒယ်ဒီစိစဉ်ပေးတဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို လက်ခံပြီး စောစီးစွာ အိမ်ထောင်ခွဲထွက်သွားတဲ့ မမကြီး 'ညောညော' သည်လည်းကောင်း၊ နာမည်နှင့်လိုက်

အောင် မောင်နှမအားလုံးတွင် အချောမောအလှပဆုံးဖြစ်သလို မာနအကြီးဆုံးလည်းဖြစ်သော မမလေး 'ချောချော' သည်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားလေးပီပီ ဘီယာခိုးသောက်သော မိန်းကလေးချောချောလှလှမြင်လျှင် စတတ်နောက်တတ်သော မောင်လေးမိုးမာန်သည်လည်းကောင်း ဒယ်ဒီအပြစ်ပေးတာကို ခံရသည်ရယ်လို့ အရမ်းရှားပါးပါသည်။

သူမကတော့ အိမ်မှာ၊ နေထိုင်ရာဝန်းကျင်မှာ၊ အလုပ်မှာ နာမည်ကြီးဖြစ်သလို ဒယ်ဒီအပြစ်ပေးတာကို အခံရဆုံးလည်းဖြစ်ပါသည်။

သူမကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆိုးလှသည်လို့ မထင်ပါ။ တခါတရံမှာ စိတ်ထင်တာလုပ်တာရယ်၊ တခါတရံမှာ မိန်းကလေးအများစု မပြုမူတတ်တဲ့ အပြုအမူမျိုး သူမလုပ်ကိုင်တတ်တာတွေကြောင့် 'လူဆိုး' လို့ဖြစ်နေတာလို့ ထင်ပါသည်။ လူတွေဆိုတာကလည်း သိတယ်မဟုတ်လား။ ဒယ်ဒီကအစ ဆိုးစရိတ်တယ်လို့ သူတို့သတ်မှတ်ထားပြီးသားမို့ သူမဘာလုပ်လုပ် ဆိုးတယ်၊ လွန်တယ်၊ ရိုင်းတယ် လို့ သတ်မှတ်လိုက်ဖို့ပဲ ကြိုတင်တွေးထားကြပါသည်။

သူမကရော ဂရုစိုက်ရမှာလား။ ဟာ . . . ဟာ Don't Care ပဲ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင်၊ ကိုယ့်ဘက်က သူများကိုစပြီးစော်ကား တာမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုရင် မြင့်မိုရ်တောင်ကိုတောင် သူမက ခေါင်း နှင့်ဝင်တိုက်ရဲသည်။ အဲ . . . အမှန်တော့ မြင့်မိုရ်တောင်ကို သူမ မြင်ဘူးတာလည်း မဟုတ်ပါဘဲနှင့်။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လျှောက်တွေးကာ ကိုယ့်အတွေးကို ကိုယ်ပြန်ဟာသလုပ်နေတုန်းမှာပဲ သူ့စတိုင်အတိုင်းဘောက်ဆတ် ဆတ်နှင့် လျှောက်လာတဲ့ ကြာကြာကိုတွေ့လိုက်ရတာမို့ သူမ မတ်တပ်ရပ်လက်ပြကာ 'ဟိုင်း' လို့ အသံပြုလိုက်ပါသည်။

ကြာကြာနှင့် Shopping ထွက်ပြီးရင်လည်း အိမ်မပြန် သေးဘဲ တစ်နေရာရာမှာ အချိန်ဖြုန်းဦးမယ်လို့တွေးကာ ကြာကြာ ပခုံးကို လှမ်းဖက်လိုက်ပါသည်။

ဗ ဗ ဗ ဗ

အခန်း(၃)

“ဈေးဝယ်ပြီးပြီဆိုပေမယ့် အိမ်မပြန်ချင်သေးဘူးဟာ။ ငါတို့ တစ်နေရာရာသွားရအောင်။ ဘယ်သွားရင် ကောင်းမလဲ ကြာကြာ”

“ရူပါတို့အိမ် သွားမလား”

“နိုး.. နိုး မသွားချင်ပါဘူး။ စိတ်ကြည်လင်ကြည်နူးစေ မယ့် နေရာမျိုးပဲ သွားချင်တာ။ ရူပါအကြောင်း နင်သိတယ်မဟုတ် လား။ သူ့ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကို ဖွင့်ဟပြောမယ်၊ ပြီးရင် ပုလဲခ ပြမယ်။ ညစ်နေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ နှစ်သိမ့်အားပေးတာမျိုးလည်း မလုပ်ချင်ပါဘူးဟာ”

“ဒါဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြေက Zephyr ပဲ သွားကြမလား”

“အေး . . . ကောင်းတယ်”

Zephyr ရောက်တော့ ကြာကြာက “ကဲ . . . ပြောပါဦး နင်က ဘာတွေ့ညစ်နေတာလဲ” လို့ မေးပါသည်။

သူမကလဲ ဇာတ်ကြောင်းရယ်စုံလင်ကို ပြန်လှန်ပြောပြလိုက်တော့ ကြာကြာက သူမကိုအလုပ်ဝင်ဖို့ ဒယ်ဒီအပြစ်ပေးတဲ့ ကိစ္စမှာတော့ ဒယ်ဒီမလွန်လို့ပြောလာပါသည်။

“အောင်မာ . . . နင်ကပါ ဒယ်ဒီဘက်က”

“ဟုတ်တယ်လေ။ နင်စည်သာတို့အဖွဲ့နဲ့ ဘီယာသောက်လို့ နင့်ဒယ်ဒီ ခုလိုအပြစ်ပေးတာမဟုတ်လား။ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်”

“အောင်မာ . . . မိုးမာန်လဲ တခါတလေသောက်တာပဲ၊ တချို့ကောင်မလေးတွေလည်း သောက်ကြတာပဲ”

“ဟဲ့ . . . တူမလား။ မိုးမာန်က ယောက်ျားလေး။ ပြီးတော့ အရက်သောက်၊ ဘီယာသောက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့တော့ သွားယှဉ်စရာလား။ အဲဒါက ဘယ်လိုအတန်းအစားတွေလည်း နင်သိရဲ့သားနဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကိစ္စတော့ နင်အရမ်းလွန်တယ်နော်”

“ငါကလည်း အမူးသောက်တာမှမဟုတ်ပဲ။ မသောက်ဖူးလို့ တစ်ငုံလောက်လေးမြည်းကြည့်ပါတယ်။ ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေနဲ့သွားတိုးပြီး ယောက်ျားလေးတစ်အုပ်နဲ့ ဘီယာအတူသောက်နေပါတယ်လို့ အကြီးအကျယ်ကိုအပြစ်တွေ မတရားများသွားတာပဲ”

“အေးလေ . . . နင်နည်းနည်းမှကို မသောက်သင့်တာ၊ ယောက်ျားလေးအုပ်စုက ဘီယာသောက်မယ်ဆိုရင် နင်လိုက်ကို

မသွားသင့်တာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်မှားတာတော့ နင်သိတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်လည်း နင့်ဒယ်ဒီ အလုပ်ဝင်ခိုင်းတော့ နင်ဝင်လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။ နင်ဟာလေ နင့်ဒယ်ဒီထက် စည်းကမ်းအများကြီးတင်းကြပ်တဲ့ ယောက်ျားနဲ့ရရင် ဘယ်လိုများနေမလဲလို့ ငါ ကြည့်ချင်လိုက်တာ”

“ဘယ်လိုနေရမလဲ။ သည်လိုပဲနေမှာလေ။ လက်လည်း မထောက်ဘူး။ ကင်းမြီးကောက်လည်း မထောင်ဘူး”

“အေးပါ . . . နင်ခုတော့ စဦး နောက်ဦးပေါ့။ စိတ်ထင်ရာလုပ်တဲ့ နင့်လိုမိန်းမလေ . . . ရည်းစားရရင်၊ ယောက်ျားရရင် ဘယ်လောက် ပဋိပက္ခတွေ ရှင်းရမလဲလို့ ငါကြိုမြင်နေတယ်သိလား”

“ကြာကြာရယ် . . . သတိုးခေါင်’တို့ ‘လင်းနက်’တို့ကို တောင် ငါမချစ်ခဲ့တာပဲ။ ငါချစ်တဲ့ သူရယ်လို့ ရှိမယ်လည်း မထင်ပေါင်ဟာ”

“အေး . . . အေး . . . အဲဒီလို အပြောကြီးတဲ့သူတွေလေ ခံရရင် လိမ့်နေအောင်ခံရတာ သိလား”

“သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းကို နင် နမိတ်တွေ ကြိုဖတ်မနေနဲ့ဟာ”

“အောင်မာ . . . ခုကတည်းက ကြောက်နေပြီ မဟုတ်လား”

သဘောကောင်းသလောက်အစသန်တဲ့ကြာကြာကို သူမ

အသည်းယားစွာ ထုလိုက်ရင်းမှ ကြာကြာပြောသလိုဖြစ်ခဲ့ရင် သူမ ဘယ်လိုနေမလဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တကယ်သိချင်လာပါ သည်။

[သိမ်းပိုက်မိလ်]

အခန်း(၁)

အင်မတန်မှ မျက်နှာကြောတင်းလှသည်ဟု နာမည်ကြီးသော ကလေးအထူးကု “ဒေါက်တာသိမ်းပိုက်ဗိုလ်” သည် သူတာဝန်ကျရာဆေးရုံနှင့် သူထိုင်သော အထူးကုဆေးခန်းတို့၌ လည်း ဆေးပညာပိုင်းဆိုင်ရာ၌ လေ့လာလိုက်စားခြင်း၊ ကုသမှု၌ လည်း ကျွမ်းကျင်ထက်မြက်ခြင်း၊ ရုပ်ရည်တည်တံ့ခန့်ညားခြင်းတို့ကြောင့် မိန်းမသားများ၏ အထူးစိတ်ဝင်စား၊ အရေးပေးခြင်းကို ခံရလေသည်။

မျက်နှာအမူအရာကိုကြည့်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဆက်ဆံပုံနှင့် ယေဘုယျအပြုအမူတို့ကိုကြည့်၍ စိတ်နေစိတ်ထားကိုကောက်ချက်ချရမည်ဆိုလျှင် နှလုံးသားမာကျောသည်ဟု အကြမ်းဖျင်းဝေဖန်သုံးသပ်နိုင်သော ဒေါက်တာသိမ်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိအမျိုး

သမီးများကို အေးစက်မာကြောစွာဆက်ဆံတတ်သော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူကိုတော့ အထူးအလေးပေးဂရုစိုက်တတ်ခြင်းသည် စိတ်ဝင်စားသူတို့အတွက် အထူးအဆန်းပြောစရာတစ်ခုလိုဖြစ်နေပါသည်။

“ဒေါက်တာသိမ်း မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးအရယ်ပေါ်တဲ့ အချိန် နှစ်ချိန်ရှိတယ်။ တစ်ချိန်က သူ့မိခင်နဲ့ စကားပြောတဲ့အချိန်၊ နောက်တစ်ချိန်က သူ့လူနာကလေးတွေနဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်” ရယ်လို့ သူတို့လောကမှာ ပြောစမှတ်ရှိကြပါသည်။

ရုပ်ရည်က မျက်နှာကြောတင်းရုံမက စကားပြောရာတွင်လည်း အလုပ်ကိစ္စဆို ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်ပြောကာ၊ အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ဘုပြောရုစ်ကျတတ်ပါသည်။ အဲဒါ တစ်စိမ်းတွေတင်မက ဖခင်ရင်းဖြစ်သော ‘ကထေ့ထေ့အထူးကုဒေါက်တာ’ ကျော်စွာဗိုလ် နှင့်ဆိုလျှင်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပါပင်။ အဲသည်ကိစ္စမှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို မအံ့ဩဘဲ နားလည်ပေးနိုင်ပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဆေးပညာလောကမှာ အလွန်နာမည်ကြီးကာ နိုင်ငံခြားသို့ အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင်သွားနေရသော ဒေါက်တာကျော်စွာဗိုလ်သည် စိန်ကုန်သည် စိန်တိုက်ပိုင်ရှင် ဒေါ်နယ်လီလင်းနှင့် ငယ်လင် ငယ်မယားဖြစ်ကာ ထိုပထမအိမ်ထောင်နှင့်ကွာရှင်းခြင်းမရှိဘဲ ဒေါက်တာသိမ်းခင် နာစံဒေါ်မြလေးမေနှင့် ဒုတိယအိမ်ထောင်ကို ထူထောင်ခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမယ့် သိမ်းပိုက်ဗိုလ် ဆယ်နှစ်အရွယ်မှာတော့ ပထမ

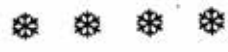
အိမ်ထောင်၏ ကန့်ကွက်တားမြစ်နှောင့်ယှက်ခြင်း၊ အကြောင်းတစ်
 နှစ်ရာပေါ်ပေါက်ခြင်းတို့မရှိပါဘဲနှင့် ဒေါက်တာကျော်စွာဗိုလ်
 မှာ ဒုတိယအိမ်ထောင် ဒေါ်မြလေးမေတို့သားအမိထံ ဝင်ထွက်
 ပတ်သက်ဆက်ဆံခြင်းကို လုံးဝရပ်စဲကွာရှင်းလိုက်သည်ဟု ကြား
 သိရပါသည်။ ထိုကိစ္စအပေါ်မှာ စိတ်ထိခိုက်ခံစားသွားရသော
 ဒေါက်တာကျော်စွာဗိုလ်က နိုင်ငံခြားမှာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်
 လောက်ထိ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ကာ တစ်နှစ်ကျော်မှ မြန်မာ
 နိုင်ငံသို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခု ဒေါက်တာသိမ်း အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်မှာ
 တော့ ဒေါက်တာသိမ်းနှင့် ဒေါ်မြလေးမေတို့သားအမိက သပ်သပ်
 ဒေါက်တာကျော်စွာနှင့်ဒေါ်နယ်လီလင်းတို့က သားသမီးထွန်းကား
 ခြင်းမရှိဘဲ လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း သပ်သပ်ဘာမှသက်
 ဆိုင်ခြင်းမရှိကြဘဲ တစ်ကမ္ဘာဆီမှာနေသလို နေကြပါသည်။

ဆရာဝန်လောကမှာတော့ ဒေါက်တာကျော်စွာနှင့်
 ဒေါက်တာသိမ်းက သားအဖပဲဖြစ်ကာ သာမန်သားအဖဆက်ဆံ
 ပုံမျိုးနှင့် မတူသည့်အပေါ်မှာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က မအံ့ဩ
 တော့ပါ။

သာမန်အထူးကုဆရာဝန်တစ်ယောက်ထက် ပိုမို တော်
 တတ် ထက်မြက်သော ဒေါက်တာသိမ်းကို အားနည်းချို့ယွင်း
 ချက်ရှိသော လူတစ်ယောက်လို့ ဘယ်သူမှမမြင်ကြသလို လွန်ခဲ့
 သောနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက အလုပ်မှထွက်ခွာသွားခဲ့သော

ဒေါ်မြလေးမေကိုလည်း သူပတ်သက်ဆက်ဆံခဲ့သည့် နှစ်လောက
 မှလူများက အင်မတန်စိတ်နှလုံးနှူးညံ့ဖြူစင်ကာ အေးချမ်းသူ
 အဖြစ် ဆက်လက်ခင်မင်ဆဲ ဝင်ထွက်ပတ်သက်ဆဲလည်း ဖြစ်
 ပါသည်။

အခန်း(၂)

“သား ညနှစ်နာရီတောင်ထိုးနေပြီ။မအိပ်သေးဘူးလား။ ဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်နေလို့လဲ”

ချိုအေးသော မိခင်ဖြစ်သူရဲ့အသံကြောင့် သိမ်းပိုက် ချက်ချင်းဘဲ မိခင်ဖြစ်သူအနားကို ရောက်လာပါသည်။

“သားခရီးသွားဖို့ လိုအပ်တာတွေထည့်ရင်းနဲ့ မေမေ သောက်ရမယ့်ဆေးတွေ၊အစားအစာတွေကိုပါပြင်ဆင်ပြီး တစ်ခါ တည်းWhite Board မှာရေးနေတာ။သားမရှိရင် မေမေ မေ့မှာ စိုးလို့”

“ပင်ပန်းလိုက်တာ သားရယ်။ခရီးသွားဖို့က နှစ်ရက် တောင်လိုသေးတာပဲ။မေမေထည့်ပေးမှာပေါ့ကွယ်”

“မေမေ့ကိုအလုပ်မရှုပ်စေချင်လို့ပါ။ကြားထဲနှစ်ရက်စလုံး

က သားလုံးဝမအားမယ့် ဂျူတီဝင်ရမယ့်ရက်တွေချည်းပဲလေ”

“သားအမိနှစ်ယောက်တည်းရှိတာကို တစ်ယောက် ဝေယျာဝစ္စ တစ်ယောက်လုပ်ပေးမှ မျှတမှာပေါ့သားရယ်။ခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ တာဝန်အားလုံး သားပဲသိမ်းကြုံးလုပ်နေတော့ ငါ့သားပင်ပန်းမှာလည်း မေမေကစိုးရိမ်တာပေါ့”

“မပင်ပန်းပါဘူး မေမေရဲ့။သားက လူငယ်၊ပြီးတော့ ယောက်ျားလေး။မေမေ့ကို ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမဆို အေးအေး ဆေးဆေး သက်သက်သာသာလေးဘဲ ဖြစ်နေစေချင်တာ။ဒါ မေမေ နှလုံးရောဂါကြောင့် မဟုတ်ဘူးနော်။တာရောဂါမှ မရှိဘူး ဆိုရင်လည်း သားက ‘အခုလိုပြုစုမှာပဲ’”

“မေမေ သိပါတယ် သားရယ်”

“မေမေ တစ်ရေးနိုးလာတာလား။Toilet သွားမလို့လား။ သားလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း မသွားချင်ပါဘူး။သားအခန်းက မီးရောင် တွေ့လို့ မေမေလာကြည့်တာ”

“ဒါဖြင့် သား မေမေ့အိပ်ခန်းထဲပြန်ပို့ပေးမယ်နော်။လာ မေမေ”

သူက မေမေ့ကို ဖြည်းဖြည်းစွာတွဲကာ အိပ်ရာပေါ်အသာ လှဲစေပြီးမှ စောင်ပါးပါးလေးခြုံပေး။Air Con က Room Temperature ကိုပြန်ကြည့်နှင့် အားလုံးစစ်ဆေးပြီး “မေမေ တရား ခွေကို တိုးတိုးလေး နာမလား။သားဖွင့်ပေးခဲ့မယ်လေ”လို့ မေ

လိုက်ပါသည်။

“အေး . . သားရယ် . . မေမေ နာလက်စ တရားတွေ လေးရှိတယ်”

အခန်းမီးပြာလဲ့လဲ့အောက်မှာ တရားတော်ကို ခပ်တိုးတိုး နာကြားရင်း အိပ်ပျော်သွားမယ့် မိခင်ဖြစ်သူကို တစ်ချက်ကြည့် ပြီးမှ သူ့အခန်းဘက်ကို ပြန်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

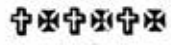
မေမေ မေမေ။မိခင်တိုင်းဟာ သားသမီးတွေအပေါ်မှာ ကြင်နာချစ်ခင်ကြတာပဲဆိုပေမယ့် သူကတော့ မေမေဆီမှာ အမေလိုရော အဖေလိုရော ပြီးပြည့်စုံသည့် အကြင်နာမေတ္တာ တွေကို တခြားလူတွေထက် သဘာဝတရားအရထက် ပိုရခဲ့သည် လို့ ထင်ပါသည်။

ဒါကြောင့်မို့ သူ့ဘဝရဲ့အားနည်းချို့ယွင်းချက်တွေ၊မပြည့် စုံမှုတွေအပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မသိမိငယ်ခဲ့ဘဲ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ မေတ္တာနှင့် သူ အရာရာကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သူ လူမှန်းသိတတ်ချိန်ကစလို့ မေမေဟာ သူတောင်း ဆိုသမျှ ကိစ္စရပ်တိုင်းကို လိုက်လျောခဲ့တာချည်းပင်။သူ့အသက် ဆယ်နှစ်အရွယ်က တောင်းဆိုမှုတစ်ခုကို မေမေကြိတ်မှိတ်လိုက် လျောခဲ့တာကြောင့်လဲ နှလုံးရောဂါရကာHart Attackတောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ထိုအချိန်ကစလို့ သူဟာ သူ့ဘဝရဲ့အရာရာကို မေမေ အတွက်ပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊သူ့စည်းစိမ်ဥစ္စာ

သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်၊သူ့ဘဝနဲ့ သူ့အကြင်နာ၊သူ့လေးစားချစ်ခင်မှု အားလုံးကို မေမေအတွက် အတိုင်းအဆမရှိ တစ်သက်လုံးပေး သွားဖို့ အချိန်တွေတိုင်းမှာ သေချာနေခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၃)

နိုင်ငံခြားဆရာဝန်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှ တောင်ပေါ်ဒေသကို အခမဲ့ဆေးဝါးပေးလှူမှုနှင့် ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးမှုလုပ်ချင်သည် ဆိုသဖြင့် သူက အိမ်ရှင်နိုင်ငံမှ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနှင့် ဟားခါးသို့ လိုက်လာခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

မွန်မြတ်သည့် အကြောင်းကိစ္စဖြစ်နေတာရယ်၊ ငြင်းလို့ မကောင်းသည့်အချက်ရယ်တို့ကြောင့် သူလိုလိုလားလားနှင့် ဆေးခန်းထိုင်ချိန်တစ်ချို့ကိုတောင် Cancel လုပ်ခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ခက်တာတစ်ခုက သည်မှာ ဖုန်းလိုင်းတွေ သိပ်မမိ၍ မေမေနှင့်အဆက်အသွယ်မရခြင်းပင်။ မေမေအစ်မဝမ်း ကွဲကြီးကြီးဒေါင်းရယ်၊ သူငယ်စဉ်ကတည်းက မာလီဆိုလည်းဟုတ် ၃ရပ်ခိုလည်းဟုတ် အိမ်မှာလိုရာသုံးရာသည် အင်မတန်ရိုးအေး

သစ္စာရှိသော ဦးသီးရယ် မေမေအနားမှာရှိနေသည့်အတွက် အထူး ပူပင်သောကရောက်စရာရယ်လို့မရှိလှပေမယ့် သူကတော့မေမေ နှင့်နေစဉ် ဖုန်းပြောချင်၊ ထူးခြားတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိ မရှိဆိုတာကို သိချင်တာ အမှန်ပင်။

အလုပ်အားတာနဲ့ ဖုန်းကို ကြိုးစားပမ်းစားခေါ်တတ်တဲ့ သူ့ကို နိုင်ငံခြားသားဆရာဝန်တွေကတောင် “ချစ်သူဆီ ဆက်လို့ မရဖြစ်နေတာလား” လို့တောင် မေးမြန်းလာသည်အထိပင်။

တော်သေးသည်။ ခရီးက ငါးရက် တစ်ပတ်လောက်ဘဲ ကြာသည့်ခရီးမို့။ တစ်လလောက်သာဆိုရင်တော့ သူ ဘယ်လိုမှ အဆင်ပြေမည်မဟုတ်ပေ။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် အာရုံနှစ်နေသည်မှလွဲ ၍ ကျန်အချိန်များတွင် “မေမေ နေကောင်းရဲ့လား၊ အစစအဆင် ပြေရဲ့လား” လို့ တွေးနေမိလေသည်။ အမှန်ဆို မေမေက နှလုံး ရောဂါရှိတာကလွဲရင် ကျန်းမာရေးကောင်းသော သိပ်ချူချူချာချာ သမားမဟုတ်တာ သူ့သိပါလျက်နှင့်လေ။

ပြန်မည်ဆိုတော့လည်း မေမေအတွက် ချင်းရိုးရာလုံချည် သစ်ခွပန်းမှအစ ဆန်းဆန်းပြားပြား ဒေသအစားအစာတွေကိုပါ ဝယ်မဆုံးဖြစ်နေလေတော့ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ညီနိုင်ကတောင် သူ့ကိုစနောက်လာပါသည်။

“အေးပေါ့ကွာ . . . ခုတော့ အန်တီမေက မင်းဘဝမှာ နံပါတ်တစ်ပေါ့။ ရည်းစားတွေ မိန်းမတွေရှိလာရင်တော့ အန်တီမေ နံပါတ်နှစ်ဖြစ်သွားမှာ ငါကြိုမြင်နေတယ်။ မင်းလိုရုပ်ရည်နဲ့ကောင်

တွေပေါ့။အချစ်နဲ့တွေ့ရင် ခိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ်တတ်ကြတာ”

“ငါ့ဘဝထဲကို မိန်းမတစ်ယောက်ရောက်လာဖို့ဆိုတာ မေမေခေါ်လာမှဖြစ်မှာ။အဲသည်ကတည်းက အဖြေကရှင်းပြီးသား ဟေ့ကောင်။မေမေက တစ်၊မေမေခေါ်လာမယ့်သူက နှစ်ပဲ”

“အေး . . . အဲဒါမျိုးကောင်မလေးတွေရှေ့ကြပ်ကြပ်ပြော။ မင်းသည်တစ်သက် မိန်းမ မရစေရဘူး သိလား”

“ဘယ်သူကရော လိုချင်နေလို့လဲ”

“အေးပါ . . . အေးပါ။လိုချင်ပြီဆိုမှ လိုချင်တဲ့သူကို လို ချင်တဲ့အချိန်မှာ ရပါစေဗျာ။ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

ဖိုးညီရဲ့ ရွဲ့စောင်း စနောက်သံအဆုံးမှာ နာမည်တောင် မသိသော ဟို အော့ကြောလန်မလေးကို သွားမြင်ယောင်မိတဲ့ အဖြစ်ကတော့ တော်တော်လေးဆိုးရွားလှပါသည်။

[ဒေါက်တာသိမ်းနှင့်မောမော]

အခန်း(၁)

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ‘မေမေ နေကောင်းရဲ့လား’ ဆိုတာကစမေးပြီး ဖုန်းဆက်လို့မရတာ၊ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ဘာတွေထူးခြားတယ်ဆိုတာတွေ မေမေ့ကိုပြောပြီးမှ သူ ရေမိုးချိုးကာ ထမင်းဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ အဲဒါသည်ကတည်းက မေမေနှင့်ဒေါ်ဒေါင်းမျက်နှာက တစ်မျိုးဖြစ်နေသလားလို့ သူ တွေးမိသားပင်။

ထမင်းစားပြီးတော့မှ မေမေက သူ့ကိုထုံးစံအတိုင်း လေအေးလေးနှင့်ဖွင့်ပြောလာပါသည်။

“သား . . . မစိုးရိမ်နဲ့ဦးနော်။ မေမေ နေကောင်းတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ဘူးသိလား။ ပြီးခဲ့တဲ့လေးရက်က မေမေဟိုဘက်အိမ်က အလှူရှိလို့သွားပြီး ပြန်လာတော့ အိမ်ရှေ့နားမှာ ခွေးကိုက်ခံရ

တယ်။ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကတွေ့တော့ မေမေ့ကိုချက်ချင်း ဆေးခန်းပို့ ခွေးရှူးကာကွယ်ဆေးတွေ ဘာတွေထိုးပေးသွားတယ်။ သူ ကူညီလို့သာပေါ့။ မေမေက ကိုသီးကို ပစ္စည်းတစ်ချို့သွားဝယ်ခိုင်းလိုက်တော့ အိမ်မှာလည်း ကားမရှိတူးလေ။ ကလေးမလေးက မေမေ့ကိုစိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ကူညီရှာတာ ပုံစံလေးကလည်း ချစ်စရာလေးကွယ်”

“မေမေရယ် တော်သေးတာပေါ့။ ကူညီမယ့်သူက အသင့် ရှိနေလို့။ သားကို ဒဏ်ရာပြပါဦး”

မေမေ့ခြေသလုံးက ဒဏ်ရာတွေ၊ ကာကွယ်ဆေးထိုးထားတဲ့နေရာနှင့် သောက်ဆေးတွေကို စစ်ဆေးပြီး စိုးရိမ်စရာမရှိတော့မှ စိတ်အေးသွားရပါသည်။

“ခွေးက ဘယ်ကခွေးလဲ ဒေါ်ဒေါင်း”

“သည်လမ်းထဲက မဟုတ်ဘူးကိုသိမ်းရဲ့။ ခွေးလေခွေးလွင့်ပဲ။ ခွေးရှူးမဟုတ်လို့ တော်သေးတယ်”

“ကောင်မလေးကရော ဘယ်ကလဲ”

“သူလေးက ဟိုတလောက ပြောင်းလာတဲ့သုံးခြံကျော် ကိုလာလည်တာတဲ့။ အဲဒီခြံက သူ့အမနဲ့ သူ့တူဆီလာတာလို့ပြောတယ်။ သူ့ခဲအိုက သဘောသားဆိုတော့ ခု သည်မှာမရှိလို့ သူ့အမလိုအပ်တာတွေ ဘာတွေရှိရင် သူ့လာကူညီတာတဲ့။ နေတာတော့ ရန်ကင်းဆိုလား”

“ကြော် . . . ဒါဆိုရင်တော့ မနက်ဖြန် သူ့အစ်မဆီသွား

ပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်းနဲ့ သူတို့လည်း ဘာအကူအညီလိုလို တောင်းပါဆိုပြီး သွားပြောထားဦးမယ်ကောင်မလေးနေတဲ့ရန်ကင်း လိပ်စာရရင်လည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း သား ထပ်သွားပြော ချင်သေးတယ်”

“အေးကွယ် . . . မေမေသာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရ မယ်ဆိုရင် သူလေးလို သွက်သွက်လက်လက်ကလေးလိုချင်တာ”

မေမေက ကျေးဇူးရှင်လေးကို တော်တော်ချစ်နေပုံပေါက် တာမို့ သူ ပြုံးမိပါသည်။

ဒါပေမယ့် အဲသည်ကောင်မလေး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆို တာသာ ထိုအချိန်တုန်းက အတိအကျသိခွင့်ရခဲ့မယ်ဆိုရင် သူ ပြုံးနိုင်ပါ့မလားလို့ မသေချာခဲ့ပေ။

အခန်း(၂)

“ဟောတော့ . . . ကြာကြာ နင် ဘာမှမပြင်ရသေးဘူး လား”

“အေး ဆောရီး မောရယ် . . . သည်မှာလေ ရွှေလေး ကိုယ်တွေအရမ်းပူနေလို့ အိမ်မှာ ငါရယ် မမသာရယ်ပဲရှိတော့ ပျာပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဘူးဖြစ်နေတယ်။ နင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့လည်းမေ့သွားတယ်။ ဆောရီးဟာ”

ကြာကြာပြောတဲ့ရွှေလေးဆိုတာ ကြာကြာတူမ၊ မမသာရဲ့ သမီးလေး ‘ရွှေစင်ဝတ်မှု’ ဖြစ်ကာ မောရဲ့ အသည်းတုံးလေး လည်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့ ဒါဆို ငါလည်း ရှိုးပွဲမသွားတော့ပါဘူး။ ရွှေလေး ဘယ်မှာလဲ။ ဆေးခန်းသွားမယ်လေ။ ကိုကိုသန့်စင်ရော”

“ကိုကိုသန့်စင် အလုပ်ကိစ္စနဲ့တောင်ကြီးသွားတယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေက မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုသွားတာ တအောင့်နေမှ ပြန်ရောက်မှာ။ ကားလည်း ပါသွားတော့ မေမေတို့ပြန်လာမှ ဆေးခန်းသွားမလို့”

“အပြင်သွားတဲ့သူကို ထိုင်စောင့်နေရတယ်လို့ဟယ်။ လာငါ့ကားနဲ့သွားမယ်”

“မဟုတ်ဘူးဟာ၊ ဆေးခန်းက လေးနာရီမှ ဆရာဝန်က စထိုင်မှာ။ ရွှေလေးပြနေကျ အထူးကုပဲ။ နံပါတ်လည်း ဖုန်းနဲ့ကြို ယူပြီးပါပြီ။ လေးနာရီထိုးခါနီးလို့မှ မေမေတို့မလာရင် တို့လည်း Taxi နဲ့ သွားမလားလို့။ ခု နင်လာတော့ အဆင်ပြေသွားပါပြီ”

“ခုပဲ သုံးနာရီကျော်နေပြီလေဟယ်။ စောစောပဲသွားကြရအောင်။ ရွှေလေးရော . . .”

“အပေါ်ထပ်မှာ လာ . . .”

စကားလေးတွေ ညံ့နေအောင်ပြောတတ်သော ရွှေလေး တစ်ယောက် အသံတိတ်ကာမိုန်းနေတာမြင်တော့ မော တော်တော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပါသည်။ နဖူးလေးကိုစမ်းကြည့်တော့လည်း ပူခြစ်နေပါသည်။ အရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖြူဖွေးဝဖောင်းကာ ဆံပင်ရှည်ရှည်ပျော့ပျော့လေးတွေနှင့် ချစ်စရာကောင်းလှသော ရွှေလေးက မျက်လုံးလေးအသာဖွင့်ကာ “တီတီမော” လို့ တိုးတိုးလေးခေါ်ရှာပါသည်။

“ရွှေလေး ဆေးခန်းသွားမယ်နော်။ ရွှေလေး နေကောင်း

အောင်နေနော်”

အသက်သုံးနှစ်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် စကားတတ်လှသော ရွှေလေးက သူမကို ပြန်မေးပါသည်။

“ဒေါက်တာသိမ်းသီလား။ ဒေါက်တာသိမ်းဆိုမှ မီးမီးသွားမှာနော်”

ရိုးအေးကာ စကားနည်းလှသော မမသာသာ ဆီမှ “ဒေါက်တာသိမ်းဆီပဲ သွားမှာပါ သမီးရယ်” လို့ အဖြေထွက်လာမှ ရွှေလေးက သူ့အမေဆီ လက်ကမ်းပါသည်။

“ဟဲ့... ကြာကြာ၊ ဒေါက်တာသိမ်းဆိုတာ ဘယ်သူတုန်း”

“သူပြနေကျ အထူးကုဆရာဝန်ပါ။ ကလေးတွေကို သိပ်ချစ်တော့ ကလေးတွေကလည်း သူ့မှသူပဲ။ ရွှေလေးသာ ကြည့်တော့။ အမယ်လေး ကလေးချစ်တတ်ပေမယ့် တို့လို လူကြီးတွေဆိုရင်တော့ လုံးဝဆက်ဆံရေး မကောင်းဘူးနော်။ တကယ့် အံ့ဘွယ်လူသား သိလား”

ခြေတခါခါ လက်တခါခါနှင့် အတင်းတုတ်နေသော ရွှေကြာ့ကို သူမ စချင်လာတာမို့ “ဟဲ့ ကျွန်မလည်း ကလေးပါလို့ နင်ပြောပေါ့ ကြာကြာရဲ့” လို့ ပြောလိုက်တော့ “အမယ်လေးတော်ပါ တော်ပါ။ မျက်နှာကြောတင်းလွန်းလို့ အဝေးကရှောင်ပါသည်ပဲ သိလား”

သူပြောတဲ့ ဆရာဝန်အကြောင်း စိတ်မဝင်စားဘဲ ကြာကြာရဲ့ခေါင်းတခါခါလက်တခါခါဟန်ပန်ကိုပဲ ရယ်နေမိသော

သူမကို သူမရဲ့ နှလုံးသားက “ရယ်ထားဦးပေါ့” လို့ ကြိမ်းဝါး
လိုက်တာကို သူမ မသိလိုက်ပါ။ တခါတရံ မထင်မှတ်တဲ့အချိန်
မထင်မှတ်တဲ့ နေရာမှာ မထင်မှတ်စွာနဲ့ ကြုံတွေ့ရတဲ့အရာကို
“အချစ်” လို့ခေါ်တယ်လို့ သူမ မသိခဲ့ပါ။

Q Q Q Q

အခန်း(၃)

ဆေးခန်းရောက်တော့ နှစ်ယောက်လောက်ပဲစောင့်ရကာ
“ရွှေလေး” အလှည့်ရောက်ပါသည်။ ရွှေလေးရယ်၊ မမသာရယ်ပဲ
ဝင်သွားကာ သူမနှင့်ကြာကြာက ဆေးခန်းပတ်လည်မှာ ကပ်
ထားတဲ့ ဆေးပညာပိုင်းဆိုင်ရာ ပညာပေးပို့စတာတွေကို လျှောက်
ကြည့်ကာ ဖတ်နေမိပါသည်။

“ဟော ဒေါ်ရွှေစင်ဝတ်မှု သည်တစ်ခါ ဘာဖြစ်လဲ။
ဒေါက်တာသိမ်းကို ပြောပါဦး”

“မေမေက ဖျားတာလို့ပြောတယ် ဒေါက်တာသိမ်း”

“ဟုတ်ပြီ။ ဒေါက်တာသိမ်း ပျောက်အောင်ကုပေးမယ်
နော် ဒေါ်ရွှေစင်ဝတ်မှု”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေလေးကို ချိုကြည်သောအသံနှင့် စကားပြောသော သူက မမသာကို စကားပြောတော့ လေသံချက်ချင်းပြောင်းသွား ပါသည်။

“ကလေး ဘယ်အချိန်က စဖျားတာလဲ”

“မနက်ကတည်းက ကိုယ်ခွေးနေတာ။ဆယ့်တစ်နာရီ လောက်ကျတော့ ကိုယ်တွေအရမ်းပူနေတာနဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့သုံးလတုန်း က သမီးလေးဖျားတော့ ဆရာပေးထားတဲ့ဆေးအတိုင်း တစ်ခွက် စာတိုက်ထားပါတယ်”

“ဟ... တယ်ခက်ပါလား။ကလေးတွေကို ဖျားနာစေတဲ့ ပိုးမွှားပေါင်းအမျိုးအစား ရာကျော်ရှိတယ်။တစ်ခါနဲ့တစ်ခါ ဖျား တာတူပေမယ့် ဖျားစေတဲ့အကြောင်းရင်း တူချင်မှတူမှာ။ဆရာဝန် တစ်ယောက်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ကိုယ်စိတ်ထင်တဲ့ဆေးတွေ ဝယ်တိုက်တာမျိုးက လုံးဝမလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ ခင်ဖျားနားလည် ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ၊ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မမသာသာကို ဆရာဝန်က အသားလွတ်ကြီး ဟိန်း ဟောက်နေတယ်လို့ ခံစားရသဖြင့် သူမဒေါသထွက်ကာ လိုအပ် ရင် မမသာသာဘက်က ကူပြောဖို့ သူမ အခန်းထဲကို လှစ်ကနဲ ဝင်လိုက်ပါသည်။

ကြာကြာဆီက “ဟဲ့ မော” လို့ လှမ်းအော်သံကြား လိုက်ရပေမယ့် သူမ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဝင်ခဲ့လိုက်ပါသည်။အထဲ

ရောက်တော့ အဖျားတိုင်းတဲ့သာမိုမိတာတံကို ခါထုတ်ကာ မော့ ကြည့်နေတဲ့ ‘ဒေါက်တာသိမ်း’ ဟု သူမသိထားသော ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်ပန်သွင်ပြင်က သူမကို ငေးမောမေ့မျော သွားအောင် ဖမ်းစားဆွဲဆောင်ထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

တိုတိုကပ်ကပ် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ညှပ်ထားသော ဆံပင် ပုံစံကလား။မျက်ရစ်ပါသော မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်ကျယ်ရဲ့ ကြည့် လင်တောက်ပမှုကလား။စကားနည်းသော ဟန်ပန်ကိုဖော်ဆောင် သည့် တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကလား။ယောက်ျား ပီသသော အသွင်အပြင်ကို ဖော်ဆောင်သည့် လေးထောင့်ကျ သော မေးရိုးများကလား။ဒါမှမဟုတ် ကျစ်လစ်ပြောင့်မတ်နေသည့် ကိုယ်ဟန်ကလား။သူ့အလုပ်အပေါ် အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ဟန်ပန်အမူအရာကလား။

ဘာကမှန်းမသိဘဲနဲ့ သူ့ရဲ့မြင်လွှာကို သူ့အပေါ်က လွှဲ ဖယ်လို့မရတာ ထူးဆန်းလှပါသည်။အဲသည်အချိန်မှာဘဲ သူ့အ ကြည့်တို့က သူမဆီရောက်လာကာ အနည်းငယ်အံ့ဩသလိုဟန် ပန်နှင့် ပွင့်ဟသွားတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းနဲ့ သိနေသလိုမျိုးအကြည့်တွေ က သူမဆီမှာ ဆယ်စက္ကန့်နီးပါး စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။သူ သူမကိုများ သိနေသလားလို့ တွေးနေစဉ်မှာပင် “ဘာကိစ္စလဲ” လို့ သူ့ဆီက မေးမြန်းသံထွက်ပေါ်လာပါသည်။

မမသာက “ကျွန်မ ညီမလေးပါ ဒေါက်တာ” လို့ဆို တော့မှ သူ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ လုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်

လုပ်နေပါသည်။ရွှေလေးကို ဆေးထိုးခါနီး ချော့တာ၊ကြင်ကြင် နာနာစကားတွေဆိုတာကို မြင်ရတော့ သူမရင်ထဲ အတော် ကြည်နူးပျော်ဝင်ရပါသည်။လိုအပ်ရင် သူ့ကိုရန်တွေ့ဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဝင်လာတဲ့ သူမဟာ စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုနိုင်ဘဲ ပြန်လာခဲ့သည်မှာ ကြာကြာတို့အိမ်ရောက်တဲ့အထိပင်။ဆေးခန်းက ပြန်အထွက်မှာ “ဒေါက်တာသိမ်းပိုက်ဗိုလ်”ဆိုတဲ့ သူ့နာမည်အပြည့်အစုံကို ဆေးခန်းဝမှာချိတ်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်လေးပေါ်မှတစ်ဆင့် သိခဲ့ရပါသည်။

ရှင်ဟာနာမည်နဲ့လိုက်အောင် ကျွန်မဆီက၊ပိုမိုအတိအကျ ပြောရရင် ကျွန်မရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို သိမ်းပိုက်လိုက်တာ ပါပဲလား “ ဗိုလ် ”။

အခန်း(၄)

သူမရင်ထဲက“ဗိုလ်”နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက်တွေကို ကြာကြာဆီမှာ ဖွင့်ဟတော့ ကြာကြာက ပထမအံ့သြ၊ဒုတိယ လှောင်ပြောင်ပါသည်။

“ဒေါက်တာသိမ်းက လင်းနက်လောက် စတိုင်မပီပါဘူးဟာ၊ပြီးတော့ ငါတို့ထက်လည်း ဆယ်နှစ်နီးပါးကြီးမယ် ထင်တယ်”

“နိုး . . . နိုး နင်မှားနေပြီ။စတိုင်ထက် ပိုလေးနက်အရေးပါတဲ့ အရှိန်အဝါတစ်ခုကို လင်းနက်ဆီမှာမတွေ့ဘဲ ဗိုလ် အဲလေ ဒေါက်တာသိမ်းဆီမှာ တွေ့တယ်ဆိုရင်ရော”

“နင် ရူးနေလို့ပေါ့”

“Right Right . . . နင်မှန်တယ်။ငါက အချစ်ဓူး”

“ဟာ ဟာ သတိုးခေါင်လောက်လည်း မကြွယ်ဝပါဘူး မောရာ။ နှင့်စိတ်ဝင်စားမှုတွေကို Direction ပြောင်းလိုက်စမ်းပါ”

“စိတ်ဝင်စားမှု၊ အသုံးအနှုန်းပေါ့ပျက်တဲ့ပုဒ်မနဲ့ နှင့်ကို နှလုံးသားခုံရုံးမှာ စွဲချက်တင်လိုက်မှာနော်။ စိတ်ဝင်စားမှုမကဘူးဟာ ဘယ်ဘက်ရင်အုံထဲက ပြင်းထန်နက်ရှိုင်းလှတဲ့ ခံစားချက်၊ လူတွေက အချစ်လို့ခေါ်တဲ့ အရာ၊ ရှင်းပြီနော်”

“ကဲ့ . . . မိမော နှင့် သည်လောက်ရောဂါရင့်နေတာ ဆိုရင်တော့ ငါသိထားတဲ့ ဒေါက်တာသိမ်းရဲ့ History တစ်ချို့ကို ပြောပြမယ်။ နှင့် ဝမ်းသာစေမယ့် ကိစ္စရပ်မျိုးတွေတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ရတယ် ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး သူ့အကြောင်းဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဒေါက်တာသိမ်းအဖေက ဒေါက်တာကျော်စွာဗိုလ်၊ သူ့ကိုတော့ နှင်သိမှာပေါ့”

“ဟယ် MRTV- 4 မှာ ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ဟောပြောတဲ့ ဒေါက်တာကျော်စွာဗိုလ်လား။ BO ဆေးတိုက်နဲ့ ဆေးဝါးစက်ရုံပိုင်ရှင်လေ”

“အေး ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာသိမ်းအဖေက ဒေါက်တာကျော်စွာဗိုလ်ရဲ့ ဒုတိယဇနီး။ ခပ်ရှိုင်းရှိုင်း အရပ်စကားနဲ့ ပြောရင် မယားငယ်ပေါ့ဟာ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာသိမ်း ခပ်ငယ်

ငယ်မှာဘဲ သူ့အဖေနဲ့အမေ ကွားရှင်းပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်လို့ ကြားတယ်”

“သနားစရာပဲ”

“နောက်တစ်ချက်က ဒေါက်တာသိမ်းက မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် နှလုံးသားမာကျောတယ်။ နှင့်ထက် အဆပေါင်းများစွာသာတဲ့ ဆရာဝန်မတွေ ဘာတွေကိုတောင် လုံးဝခါတယ်လို့ ကြားရတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အမေကို သူ တုန်နေအောင်ချစ်တယ်တဲ့”

“ဟယ် နှစ်ခုစလုံးကို ကောင်းတာပဲ။ မိန်းမတွေနဲ့ကင်းကင်းနေတာလည်း ကြိုက်တယ်။ သူ့အမေကို ချစ်တယ်ဆိုတော့ သားလိမ္မာလေးပေါ့”

“အေး . . . နှင့်အတွက် မကောင်းဘူး။ နှလုံးသားမာကျောတဲ့သူကို ချစ်မိရင် နှင်အမြဲတမ်း အရှုံးပေးနေရလိမ့်မယ်။ သူ့အမေကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတော့ နှင်ဟာ သူ့ဘဝထဲကိုရောက်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် သူ့ဘဝရဲ့ ဒုတိယနေရာကိုပဲ ရမယ်။ ယောက္ခမရဲ့ မျက်နှာကိုပဲ အမြဲကြည့်နေရမယ်။ ပေဘာကွမက သဘောထားမပြည့်၊ ယောက်ျားက ကိုယ့်ဘက်မပါဆိုရင် နှင် . . . ဒူးနဲ့မျက်ရည်တောင် သုတ်ရနိုင်တယ်နော်”

“သုတ်ရပါစေဟာ။ သူ့နားနေရမယ်ဆိုရင်ကျေနပ်တယ်”

“မောမော . . . မောမော နှင့်မှတ်မိလား။ ငါ မကြာခင်က ပြောခဲ့တယ်လေ။ နှင် စည်းကမ်းကြီးတဲ့သူနဲ့သာဆိုရင် ဘယ်လို

နေမလဲလို့ ခုတော့ ငါ နိမိတ်ဖတ်လိုက်သလိုဖြစ်နေတယ်။ ကွက်တိပဲ။ ဒေါက်တာသိမ်းလောက် စည်းစနစ်ကြီးပြီး အေးစက်မာကျောတဲ့ယောက်ျား ငါ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ တော်ကြာ နင်လည်း သူ့ဆေးခန်းက နှစ်လေးတွေလို သူ့ကိုယူနေအောင် ကြောက်ရတဲ့စာရင်းထဲ ပါသွားဦးမယ်”

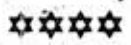
“ဘာလဲ သီချင်းထဲကလိုလား။ ကိုကိုမကြိုက်ဘူး။ ဒါမလုပ်နဲ့ဆို ဟုတ်ကဲ့ကိုကို ဆိုတာလေ”

“အေး . . . နင်ရှုပ်ပြောင်ပါ ရှုပ်ပြောင်ပါ။ ငါကြိုမြင်နေတယ်နော်။ နင် ရှုံးတော့မှာတွေကို”

“ရှုံးတာတွေ နိုင်တာတွေ သရေကျတာတွေ မသိဘူးဟာ။ လောလောဆယ် ချစ်တာပဲသိတယ်”

“အေး . . . ချစ်ဦး . . . ချစ်ဦး”

မျက်စိနောက်လာဟန်ဖြင့် ကြာကြာက သူ့လက်ထဲက ဖက်ခေါင်းအုံးဖြင့် သူမကိုလိုက်ရိုက်တော့ သူမက ပြေးရင်းလွှားရင်းမှ ကြာကြာပိုဒေါသထွက်အောင် “အို ဒေါက်တာကိုကို” အစချီတဲ့ ဟောမာနေဝင်းသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အော်ဟစ်ဆိုနေပစ်လိုက်လေသည်။

အခန်း(၅)

နောက်ထပ် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုက ဗိုလ်ဟာ မမညောတို့နဲ့ တစ်လမ်းတည်းနေကြောင်းသိရခြင်းပင်။ မမညောတို့အိမ်ကို ရောက်ပြီး သူမအံ့ဩစွာသိရှိလိုက်ရတာက သူမကူညီခဲ့သော ဒေါ်မြလေးမေရဲ့ အိမ်နံပါတ်က(231)ဖြစ်နေတာပင်။ သူမ အရင် ဒေါ်မြလေးမေကို ကူညီခဲ့စဉ်က အိမ်နံပါတ်တွေ ဘာတွေကိုသတိမပြုမိခဲ့ပေ။ (231)ဆိုတာ သူမစုံစမ်းခဲ့သော ဗိုလ်ရဲ့အိမ်နံပါတ်ပါပဲ။ ဒါဆိုရင် ဒေါ်မြလေးမေက ‘ဗိုလ်’သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ‘ဗိုလ်’အမေများလား။

သူမ ညနေကျတော့ သစ်သီးအချိုဝယ်၊ ကိတ်လေးကို ခေါ်ပြီး ‘ဒေါ်မြလေးမေ’ ဆီသို့ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်မြလေးမေရော ဒေါ်ဒေါင်းရော သူမကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုခဲ့ပါသည်။

“သမီးလေးကို အန်တီ မကြာခဏသတိရနေတာကွယ်။ သမီး အစ်မကို သွားသွားမေးနေတာ။ သမီးလေး မလာဘူးလား လို့ ခုရော ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ သမီး”

“သမီး ခုနကပဲ ရောက်တာ။ အန်တီ မေးတယ်ဆိုလို့ ပစ္စည်းတွေချပြီး လာခဲ့တာ။ အန်တီ ဒဏ်ရာရော သက်သာရဲ့ လား။ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“သက်သာပါတယ် သမီး။ အရှင်းပျောက်သွားပါပြီ။ အမာ ရွတ်လေးပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ သားကလည်း အရမ်းကို ခိုးရိပ်ပြီး အရမ်း ဂရုစိုက်တာ။ သူက ဆရာဝန်လေး။ အမေ့ကိုဆို အရမ်းသည်းတာ သမီးရဲ့”

သူမ အရင်တစ်ခေါက်က မကြည့်မိခဲ့သော ဗိုလ်နှင့် အန်တီ တွဲရှိက်ထားတဲ့ ဓါတ်ပုံရယ်။ ဗိုလ် ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် ရှိက်ထားတဲ့ ဓါတ်ပုံရယ်။ နံရံပေါ်မှာ ချိတ်ထားတာကို တစ်ချက်စေ့ ကြည့်လိုက် ပြီး “သမီး ဒေါက်တာသိမ်းကို သိပါတယ် အန်တီ” လို့ ခပ်တိုး တိုး ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟယ် သမီးလေးက သားနဲ့ သိတယ်လား”

“သူကတော့ သမီးကို မှတ်မိမယ်မထင်ပါဘူး။ သမီး သူငယ်ချင်းရဲ့ တူမလေးကို သွားပြတုန်းက တစ်ခါတွေ့ဖူးရင်းနဲ့ မှတ်မိနေလို့ပါ။ ကလေးက ဒေါက်တာသိမ်းကို အရမ်းတွယ်တာ ပြီး အခြားဆရာဝန်နဲ့တောင် မပြချင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ပြော တော့ သမီးက အရမ်းအံ့သြသွားပြီး မှတ်မိနေတာ”

“ဟုတ်မယ်... ဟုတ်မယ် သားက ကလေးအရမ်းချစ် တော့ ကလေးတွေကလည်း တွယ်တာ ကြတယ်။ ပြီးတော့ သားက သမီးကို အရမ်းကျေးဇူးတင်နေတာ။ သူ့ရောက်ပြီးပြီးချင်းပဲ သမီး အစ်မဆီသွားပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောတော့ သမီးပြန်သွား ပြီဆိုတာနဲ့ သူ့ခမျာ ကာယကံရှင်ကို ကျေးဇူးတင်စကားမပြော လိုက်ရလေခြင်းလို့ မချင့်မရဲဖြစ်နေတာ။ အခုတော့ အတော်ပဲ။ ညနေစာ ထမင်းဖိတ်ကျွေးပြီး သားနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရမယ်။ သမီး ညနေစာကို အန်တီတို့နဲ့အတူ လာစားပါနော်”

မထင်မှတ်ပဲ ရာသီဥတုက သူမဘက်ကို အရမ်းပါနေ သဖြင့် သူမရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်နေအောင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မိ သော်လည်း ခုလောက်ချက်ချင်းကြီး ‘ဗိုလ်’ နဲ့ အဲသည်လိုမျိုး တွေ့ဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်မိတာကြောင့် သူမ အသာအယာငြင်းဆိုဖို့ အကြောင်းရှာလိုက်မိပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ။ ဒါပေမယ့် သမီးနဲ့အစ်မ ညနေကျရင် ခဲအိုဆီ လူကြိုနဲ့ပစ္စည်းပို့စရာရှိလို့ အပြင်သွားရမှာ မို့ပါ။ နောက်နေ့တွေကျရင်တော့ အန်တီမခေါ်ရင်တောင် သမီးက လာစားမှာပါ”

“တကယ်နော် သမီး၊ နောက်နေ့တွေ တကယ်လာရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ ဟို . . . ဧည့်သည်လိုမျိုးကြီး တကူး တကတော့မလုပ်ပါနဲ့ အန်တီရယ်။ သမီးလည်း မီးဖိုထဲမှာ လိုအပ် တာဝင်ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးပြီး အန်တီတို့နဲ့အတူစားချင်ပါတယ်”

“အို . . . အဲသည်လိုဆို ပိုပျော်စရာကောင်းတာပေါ့ သမီးရယ်။ အန်တီကလေး သားတစ်ယောက်တည်းမွေးထားတာ မို့လို့ သမီးအရမ်းလိုချင်တာ။ သမီးလို သွက်သွက်လက်လက်လှလှ ပပ သမီးလေးတစ်ယောက်သာရှိရင် ခြောက်ကပ်နေတဲ့အန်တီ တို့အိမ်ကြီးမှာ အသံတွေစိုပြေနေမှာလို့ အမြဲတွေးမိတယ်”

“အန်တီရယ် နောက်ကျရင်သာ သမီးကို လာလွန်းလို့ ချွဲလွန်းလို့ဆိုပြီး နှင်ချနေဦးမယ်”

“အို . . . ကိုယ့်သမီးလေးကို ဘာလို့နှင်ချမှာလဲ”
သည်လိုနှင့်တစ်ယောက်ကိုတယောက် လိုလားနှစ်သက် စွာ သံယောဇဉ်ရစ်ဖွဲ့ထားသော စကားဝိုင်းလေးကြောင့် ညနေ ခင်းက ပိုလှပသွားသလို ခံစားခဲ့ရပါသည်။

အန်တီက အရမ်းနွေးထွေးတယ် ဗိုလ်ရယ်၊ မျှော်လင့်မ ထားတဲ့ ကျွန်မဘဝအတွက် ကံကောင်းခြင်းဆုလဒ်ကို ရလိုက် သလားလို့ပါပဲ။ ရှင်ကရော ဟင် . . . ”

အခန်း(၆)

နောက်နေ့တွေနောက်နေ့တွေမှာတော့ မောတစ်ယောက် ကီကီနှင့်ဆော့ချိန်လောက်သာ မမညောတို့အိမ်မှာရှိပြီး ကျန်အချိန် များမှာတော့ ‘ဗိုလ်’ တို့အိမ်မှာပဲ စားအိမ်သောက်အိမ်ဖြစ်နေကာ သူမပြောသမျှတို့ကို နားထောင်သဘောကျနေတတ်သော ချစ်စနိုး ဖြစ်နေတတ်သော ‘ဒေါ်မြလေးမေ’၊ ‘ဒေါ်ဒေါင်း’ တို့နှင့် အချိန်ပြည့် နီးပါး တပူးတွဲတွဲဖြစ်နေလေသည်။

ဒါပေမယ့် တစ်ပတ်နီးပါးကြာလာသည်အထိ မနက်အ စောကြီးထကာ ညမိုးချုပ်မှပြန်လာတတ်သော ‘ဗိုလ်’ နှင့်မဆုံ ရသေးပေ။

ငါးရက်မြောက်နေ့မှာတော့ ညနေသုံးနာရီလောက်မှာ အန်တီမေ ပန်းထိုးမယ်ဆို၍ နှင်းဆီပန်းခူးနေသော ‘မောမော’ နှင့်

ရုတ်တရက်ပြန်ရောက်ချလာသော 'ဒေါက်တာသိမ်း' တို့ တည့်တည့်ကြီးဆုံမိကြပါသည်။

ခြံထဲကိုမောင်းဝင်လာတဲ့ကားပေါ်မှာ ဒေါက်တာသိမ်းကို တွေ့လိုက်ရ၍ အချိန်မဟုတ် သူပြန်လာတာကို သူမငေးကြည့်နေမိသလို သူကလည်း ကားရပ်ပြီးပြီးချင်း သူမဆီလျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“မေမေပြောတဲ့ မေမက်မောဆိုတာ . . . မင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ။”

အလျင်စလို အရေးတကြီးမေးလာတဲ့ သူ့မေးခွန်းကို သူမဖြေကြားအပြီးမှာ သူ့မျက်နှာက အံ့ဩသလိုဟန်မျိုးဖြစ်သွားတာကို သူမ သတိပြုမိလိုက်ပါသည်။ ရွှေလေးနဲ့သွားတုန်းကလဲ သူမကိုမြင်တော့ သူ အဲသည်လိုအမူအရာဖြစ်သွားခဲ့ပါသေးသည်။ အဲဒါဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဒေါက်တာ့ကို မောသူငယ်ချင်းရဲ့တူမလေး ဖျားလို့ လာပြတုန်းက တစ်ခေါက်ဆုံဖူးတယ်လေ”

“ကိုယ် . . . မှတ်မိပါတယ်”

မှတ်မိရင် ဘာဖြစ်လို့အံ့ဩသလိုဖြစ်သွားရတာလဲ။ သူ့မျက်နှာခပ်မှုန်မှုန်က သူမကို မလိုလားတဲ့ပုံစံမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် လိုလိုလားလား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပုံစံမျိုးတော့လည်း မဟုတ်

တာကြောင့် သူမ အားငယ်သွားရပါသည်။

သူက သူမကိုဘာမှမပြောပဲ ဖျတ်ခနဲ အိမ်ထဲလှည့်ဝင်သွားတာမို့လို့ သူမမှာ လိုက်ဝင်သွားရင်ကောင်းမလား။ နေရာမှာပဲ ဆက်ရပ်နေရင်ကောင်းမလားလို့ ခူးပြီးသားနှင်းဆီတွေကို ကိုင်ကာ စဉ်းစားမရဖြစ်နေတုန်းမှာပင် အန်တီမေက 'သမီးလေးရေ့လာပါဦး' လို့ သူမကို လာခေါ်ပါသည်။

“သည်မှာလေ သားက သမီးလေးအတွက်လက်ဆောင်တွေ ဝယ်လာတာ။ ကျေးဇူးတင်စကားလည်း ပြောချင်လို့တဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မေမေ့ကိုကူညီတဲ့အတွက် အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့လေးငါးရက်က မင်းအစ်မအိမ်ကိုရောက်လာတဲ့နေ့ကတည်းက ပြောချင်တာပါ။ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတဲ့ညှိသည်တစ်ချို့ရောက်နေလို့ သူတို့ကိုညှိခံပေးခရီးတို့တွေ လိုက်ပို့ပေးနေရလို့ ခုမှပဲ ပြောဖြစ်တော့တယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး မင်းအတွက်ဝယ်လာတဲ့ လက်ဆောင်ခြင်းတွေကို လက်ခံပေးပါနော်”

ဦးသီး သယ်လာတဲ့ သစ်သီးတစ်ခြင်းနှင့်ဖျော်ရည်ဗူး။ အအေးဗူး။ ထောပတ်နှင့်စားစရာပစ္စည်းများပါသော လက်ဆောင်ခြင်းတို့ကိုကြည့်ကာ သူမ ခေါင်းခါမိပါသည်။

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာမှ အဲသည်လောက်ကြီးလုပ်ပေးခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ လက်မခံပါရစေနဲ့နော်။ အန်တီပြောပါဦး”

“လက်ခံလိုက်ပါ သမီးရယ်။ သားက ဟိုးကတည်းက

သမီးကို ပေးချင်နေတာ”

အန်တီကပါ သူ့ဘက်ကမို့ သူမငြင်းဆန်ခွင့်မရတော့ပဲ လက်ခံလိုက်ရပါသည်။ရှင် . . . သိလား၊ ဗိုလ်၊ တကယ်ဆို ကျွန်မ ရှင်ဆီက လိုချင်ခဲ့တာ သည်ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။

အခန်း(၇)

ဘာဖြစ်လို့ သူမဖြစ်နေရတာလဲ။မေမေ့ကို ကူညီခဲ့သည် ဆိုသော သူ့သိပ်တွေ့ချင် ကျေးဇူးတင်စကားပြောချင်ပါသည်ဆို သော ကောင်မလေးဟာ ဘာဖြစ်လို့ သူမဖြစ်နေရတာလဲ။သူနဲ့ သူမကြားက တိုက်ဆိုင်မှုတွေဟာ ဘယ်ကစခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ သိပေမယ့် ဘယ်မှာဆုံးမယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ သူ မသိရတာလဲ။ အဲသည်တိုက်ဆိုင်မှုပေါ်မှာ သူ့စိတ်သဘောကရော ဘယ်လိုလဲ လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်ပေမယ့် အဖြေက ရေရေ ရာရာထွက်မလာတာကိုလည်း သူ သဘောမကျလှပေ။

သည်လောက်ထိ ရှုပ်ရှက်ခတ်နေသော ကောင်မလေး မှာ သည်လို သူ့တစ်ပါးကိုကူညီတတ်တဲ့စိတ်မျိုးရှိလိမ့်မယ်လို့ သူ မမျှော်လင့်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။ဟိုတလောက သူမမျက်နှာ

ကို အနီးကပ်ခဏတွေ့ရစဉ်မှာကောင် Innocence ဖြစ်လာသည် လို့ သူထင်မြင်ခဲ့ရာ ခုလိုမျိုး သူမရဲ့စကားသံနှင့် ဟန်ပန်အမူ အရာတွေကို သူပိုမိုတွေ့မြင်လာခဲ့ရချိန်မှာတော့ တကယ့်ကို ဖြူစင်တဲ့ဟန်ပန်ကိုပိုင်ဆိုင်ထားသော ကောင်မလေးပါလားလို့ သိလာရပါသည်။ သူမတာတေလန်အောင်ဆိုးတာကိုသာ သိမထားဘူးဆိုရင် သူ့ရော မေမေတို့ဒေါ်ဒေါင်းတို့လို သူမအပေါ်အလွန် အမင်းနှစ်လိုမှုများ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။

ခုရော သူက သူမကို မနှစ်လိုဘူးလား။ ဟုတ်တယ် မနှစ်လိုဘူးယောက်ျားလေးတွေနှင့်ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နေတတ်သော ထိမထင်ဆက်ဆံတတ်သော အင်မတန်ခေတ်ရှေ့ပြေးသော အပြင်အဆင်တွေရှိသော သူ့ကြိုက်တဲ့ Character ဆိုလို့ တစ်ချက်တစ်လေတောင်မရှိသော ထိုကောင်မလေးကို သူ ဘယ်လို နှစ်လိုရမှာလဲ။

ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ရှေ့ဟန်ဆောင်ဟန်ဆောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိနေတဲ့ ထူးဆန်းသောခံစားချက်တစ်စုံတစ်ရာ သူ့ရင်ထဲမှာ သူမနဲ့ပတ်သက်ပြီးရှိနေတာကိုတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ကို ညှာလို့မရနိုင်ပါပေ။

မေမေက ထမင်းစားပွဲမှာ သူ့အနားယူနေတဲ့အချိန်မှာ သူမအကြောင်းတွေကို ချစ်စနိုးပြောပြလေ့ရှိတာကို နားထောင်ရချိန်မှာ သူ့ရင်ထဲ ဘာကြောင့် ကြည်နူးသလိုလိုဖြစ်ရတာလဲ။ သူနဲ့ တခါတရံဆုံလို့ရှိရင် မဝံ့မရဲလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ခိုးစွေကြည့်

တတ်တဲ့ဟန်လေးကို သူ့ဘာကြောင့်မှတ်မိနေတာလဲ။ မေမေက “သည်မှန်လေးက သမီးလေးကိုယ်တိုင်လုပ်တာ” “သမီးလေးက သည်နေ့ မေမေတို့ကို ဘာမှန်လုပ်ကျွေးတာ” လို့ကြွားရင် သူ ဘာဖြစ်လို့ လိမ္မာတဲ့ကလေးမလေးကို အသည်းယားမိသလိုမျိုး ခံစားချက်တွေဖြစ်လာတာလဲ။

ပြီးတော့ ဘယ်သူမှမသိတဲ့ ယုတ်စွအဆုံး မေမေတောင် မသိတဲ့အချက်က သူ ဆေးပညာနဲ့ပတ်သက်တာတွေ လေ့လာချိန်နည်းနေလို့ဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက်နဲ့ သူထိုင်နေတဲ့ဆေးခန်းတွေထဲက နှစ်ခုလောက်ကိုဖြုတ်ပြီး အိမ်မှာနေချိန်များအောင် အစီအစဉ်ဆွဲလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်ပဲ အိမ်မှာနေချင်တာ ဆေးပညာပိုင်းဆိုင်ရာ လေ့လာမှုတစ်ခုအတွက်ပဲလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိပ်ပြာမလုံစွာ မကြာခဏမေးမိပါသည်။

တကယ်တော့လည်း မနှစ်လိုဘူး။ မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့ကြားကဘဲ သည်အရိပ်လေးကို မြင်တွေ့ချင်နေမိတာ ကိုယ်သာအသိဆုံးပဲလေ။

အခန်း(၈)

သူမမှာ 'ဗိုလ်' နဲ့ပတ်သက်လို့ သိမ်ငယ်ဝမ်းနည်းတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ မချင့်မချဲခံစားချက်တွေ ရင်ထဲပြည့်နှက်နေခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းကတော့ 'ဗိုလ်' ဟာ သူ့အိမ်မှာ သည်လောက်ဝင် ထွက်သွားလာနေတဲ့ သူမကို စိမ်းတိမ်းတိမ်း ရှောင်ဖယ်ဖယ် ဆက်ဆံတယ်လို့ ခံစားရ၍ပဲဖြစ်ပါသည်။ 'ဗိုလ်' ဟာ ဟိုးအရင်က လောက် အပြင်မှာ ဆေးရုံ ဆေးခန်းထိုင်ချိန် သိပ်မများတော့ပဲ အိမ်မှာနေချိန် အနည်းအကျဉ်းရှိလာသလို ထိုအချိန်အနည်းအ ကျဉ်းထဲကမှ တခါတရံ သူမနှင့်တွေ့ဆုံကြုံကြိုက်တာလေးတွေ ရှိပေမယ့် အထူးတလည်နှုတ်ဆက်ခြင်း၊ ပြုံးပြခြင်း၊ စကားစမြည် ပြောခြင်းတို့မရှိဘဲ သူ့ဘာသာ ခပ်တည်တည်ပင်။

တော်တော်ကို နေဖိမ့်နိုင်တဲ့လူကြီး၊ ရှင်မှတ်ထားသူမရဲ့

မင်ကိုယ်ဗီအေတိုင်း ဂျစ်တူးတူးမိုက်ကန်းကန်းစိတ်လေးတွေပေါ် ထာကာ သူ့ကိုရန်စဖို့ အကွက်ချောင်းနေခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့တော့ သူမစောင့်စားနေတဲ့အခွင့်အရေးဝင်လာ ဒါသည်ဦးသီးကို မင်းလမ်းက ရနိုင်မှန်တိသွားဝယ်ခိုင်းကာ ဦးသီး တိုယ်စား ပန်းပင်တွေရေလောင်းပေးနေရာမှ 'ဗိုလ်' အပြင်က ပြန်လာတာတွေတော့ သူမ ရွက်လှပင်တွေနားမှခွာကာ သစ်ခွရုံ အကွယ်နားသွားပြီး ဂိုဒေါင်မှာကားသိမ်းပြီး ပြန်ထွက်လာတဲ့ 'ဗိုလ်' ကို ရေပိုက်နှင့်ထိုးချလိုက်ပါသည်။ စိုပါစေတော်၊ ရွှေပါစေ၊ သင်္ကြန်တုန်းက မပက်လိုက်ရလို့။

“ဟာ . . . ဟ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ဦးသီး . . . ရပ်ဦး”

သစ်ခွရုံအကွယ်မှာမို့ သူမကို ဦးသီးလို့ထင်ကာ လှမ်း အော်လိုက်တဲ့ ဒေါက်တာကြီးရဲ့အသံကြောင့် ရယ်ချင်စိတ်ကို ဘရိတ်အုပ်ကာ အံ့ဩကြောင်အသောမျက်နှာပေးလေးဖြင့် သစ်ခွ ဝင်အပြင်ကို ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထွက်လိုက်ပါသည်။

“ဟင် . . . မင်း”

“ဟယ် . . . စိုကုန်ပြီ။ ဟို ဆောရီးပါနော်၊ ဘဲရီးဆောရီး။ နီးဆောရီး”

“တော်တော့မင်း လူတစ်ယောက်လုံးကိုမမြင်တာ မလွန် လွန်းဘူးလား။ ဒါ မင်းလုပ်တာလား။ ဦးသီးရော . . . ဦးသီး”

“ဦးသီးကို မော မုန့်တိသွားဝယ်ခိုင်းထားလို့ ဦးသီး အလုပ်တွေ ကူလုပ်ပေးနေတာပါ”

ပြောပုံဆိုပုံနှင့်မျက်နှာထားလေးက သနားစဖွယ်လေးပေမယ့် သူမ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ရယ်ချင်ပြီးချင်သလိုလို အရိပ်မျိုးတွေ့လိုက်ရသလိုရှိတာမို့ သည်ကလေးမလေးကို နားရင်းအုပ်ချင်စိတ်ပေါ်နေတုန်းမှာပင် မေမေနှင့်ဒေါ်ဒေါင်းတို့ အိမ်ထဲက ထွက်လာပါသည်။

“ဟယ် . . . သား ရွဲလို့ပါလား။ ဪ . . . သမီးလေး ရေပိုက်နဲ့ထိုးမိလိုက်တာလား”

အန်တီမေက သူမတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ အခြေအနေကိုချက်ချင်းမှန်ကန်စွာ သိမြင်လိုက်တာမို့ သူမက ညောင်နာနာလေးသံဖြင့် “ဟုတ်ပါတယ် အန်တီမေ” လို့ဖြေလိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ ဘာမှမပြောဘဲအိမ်ထဲတန်းဝင်သွားပါသည်။ ဒေါ်ဒေါင်းက သူ့အတွက်လိုတာလုပ်ပေးဖို့ သူ့နောက်ကလိုက်ဝင်သွားတာမို့ သူမက အန်တီမေ့လက်မောင်းကို ပြေးဖက်လိုက်ပါသည်။

“အန်တီမေ . . . ဒေါက်တာသိမ်း သမီးကို စိတ်ဆိုးသွားလားမသိဘူးနော်”

“စိတ်ဆိုးသွားရင် ဦးသီးပြန်လာတော့ သူ့အတွက် မုန့်တီပြင်ကျွေးပြီး ချောလိုက်ပေါ့ သမီးလေးရဲ့ ဒေါက်တာသိမ်းလို့ မခေါ်နဲ့လေ။ အဲဒါ သူ့စိမ်းတွေခေါ်တာ။ ကိုကိုကြီးလို့ခေါ်”

ကိုကိုကြီး . . . ကိုကိုကြီး။ အိုး . . . သိပ်သဘောကျနှစ်ခြိုက်ဖို့ကောင်းတဲ့ နာမ်စားပဲ။ သူမ တိတ်တခိုးခေါ်နေတဲ့ ‘ဗိုလ်’ ဆိုတာထက် အများကြီးပိုကောင်းတယ်။

“ကိုကိုကြီးက ကြိုက်ပါ့မလားဟင် အန်တီမေ”

“မကြိုက်ရင် အန်တီမေခေါ်ခိုင်းတာလို့ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟီး ဟီး”

သူမ သဘောတကျရယ်မောလိုက်တာကို အန်တီမေက ချစ်စနိုးဖြစ်သွားပုံနှင့် သူမခေါင်းလေးကိုပွတ်သပ်ကာ သူမကို ပြုံးကြည့်နေပါသည်။

မုန့်တီလည်းရောက်လာရာ သူမပြင်ဆင်ကာ စာကြည့်စားပွဲမှာ ဆေးပညာဆိုင်ရာစာအုပ်တွေနှင့် ခေါင်းမဖော်နိုင်သော သူ့ဆီကို သွားပို့ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကိုကိုကြီး စားနော်၊ မော သေချာပြင်လာတာ”

ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်း လှမ်းပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမကို မျက်မှောင်ကြျတ်ကာကြည့်နေတဲ့ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတာမို့ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ သူမ စာကြည့်ခန်းထဲက ခပ်မြန်မြန်ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ကဲ . . . မော့ကို မသိသလို မမြင်သလို နေလို့ရသေးလား ကိုကိုကြီး။

အခန်း(၉)

“သားရေ မုန့်စားလို့ရပြီ။ သမီးလေးကို သွားခေါ်ပါကွယ်”

သူဟာ မေမေ့စကားမှန်သမျှ ဘယ်တုန်းကမှကို ငြင်းဆန်ခြင်း၊ တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ မသွားချင်သလိုမျိုး စိတ်ဆန္ဒတွေရှိနေတာမို့ မေမေ့ကို မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်ဒေါင်းရော မေမေ”

“သည်မှာ မေမေနဲ့ လိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင်လက်စသတ်နေတယ် သား”

“ဦးသီးလည်း မတွေ့မိပါလား”

“မေမေ မုန့်ဖတ်သွားဝယ်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ပြန်ရောက်တော့မှာပါ။ သား မသွားချင်လို့လား။ စာဖတ်လက်စဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်။ နေနေ မေမေပဲသွားလိုက်မယ်”

“ရတယ် . . . မေမေ နေပါ။ သား . . . သွားပြီ”

အမှန်တော့ သည်နေ့ သူတို့အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးချက်စားတဲ့အစီအစဉ်မှာ သူမ မနက်ကတည်းကလာရောက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေခဲ့တာပါ။ ပြီးခါနီးမှ “အန်တီမေ သမီးရေသွားချိုးပြီးတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ်။ အဲ့ဒါဆို မုန့်စားလို့ရပြီ မဟုတ်လား” လို့ အော်ကာ သူ့အိမ်ဘက်ပြန်ကူးသွားတာ နာရီဝက်လောက်ပဲရှိပါသေးသည်။

ဒါကို မေမေက သူ့ကိုလွှတ်ခေါ်ခိုင်းတဲ့အထိ သူမအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးတာ သိသာလှပါသည်။ ဒါပေမယ့် အရင်ကဆို အမြဲတိတ်ဆိတ်အေးစက်နေတဲ့ သူတို့အိမ်နဲ့ မေမေ့ဘဝက သူမ ရောက်လာမှ တိတ်တာတာ ချွဲနဲ့သံ၊ ဆိုးဆိုးနွဲ့နွဲ့ပူဆာသံ၊ ဟိုဟာလုပ်စား။ သည်ဟာဝယ်စား။ အလုပ်ရှုပ်သံတွေနဲ့ ထူးခြားဝေဆာလာခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။

“ဟောဗျာ”

သူ အာမေဠိတ် တ၊ မိရလောက်အောင် သူမရယ်၊ သူမတူလေးရယ် သူမတို့အိမ်က အယ်ဇေးရှင်းခွေးကြီးရယ် သုံးဦးသားဟာ မြက်ခင်းပေါ်မှာ လုံးထွေးလုံးလုံးဆော့နေပြီး ရယ်သံအော်သံတွေပင် ထွက်နေပါသည်။

“အား . . . တီငယ် ကီကီပီနေပြီဗျာ”

“ဟဲ့ ... ငါဖိတာမဟုတ်ဘူး။ ဘလက်ကီဖိနေတာ၊ ဘလက်ကီ ဖယ်ဖယ်။ အား ... ငါ့ကိုမိမိပြန်ပြီ၊ ကီကီ ... ဘလက်ကီ နှစ်

ကီလုံးဖယ်နော်။ ငါအပေါ်ပြန်ရောက်ရင် နာပြီသာမှတ်”
 သူ့အံ့သြစွာကြည့်နေမိရာမှ မကြီးမငယ်နှင့်ပေးတူးနေ
 အောင်ကစားတာရော၊ အိမ်မွေးတစ်ထွားနှင့် သည်လောက်ကြီး
 လုံးထွေးနေတာကိုရော မကြိုက်နိုင်လှစွာ “ဟိတ် . . . ဟိတ်” လို့
 အော်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

သူ့အသံကြားတော့မှ လူစုကွဲသွားကာ သူ့ကိုမြင်တော့
 ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထပြီး သဲတွေ ဟိုခါသည်ခါလုပ်ရင်း သူ့ဆီလျှောက်
 လာပါသည်။

“မေမေ မင်းကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

“ဟုတ် . . . ကိုကိုကြီး”

သူမက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပုံစံဖြင့် လက်ညှိုးကို ပါးစပ်
 ဖြင့်ကိုက်မည့်ဟန် လုပ်လိုက်တာမို့ သူ လုံးဝမနေနိုင်စွာ သူမ
 လက်ကို ခတ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်ချလိုက်ပါသည်။

“မင်း၊ ခုလေးတင် ဖုန်တွေသဲတွေနဲ့ တစ်ထွားနဲ့ဆော့
 ကစားပြီး လက်ကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်ဦးလေ။ လက်တင်မဟုတ်ဘူး။
 တကိုယ်လုံးပေပွနေတာပဲ။ သွား . . . ရေမြန်မြန်ချိုး။ ကိုယ့်အသက်
 အရွယ်နဲ့တောင် မလိုက်ဘူး။ သည်အရွယ်နဲ့ကစားနေတာ မျောက်
 တောင်ရှုံးတယ်”

သူမသည် နှိမ်နှိမ်ဖဲ့ဖဲ့ဆူရက်နိုင်အားသော ထိုယောက်ျား
 ကိုကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းမျက်ရည်လည်လာသည့်အပြင် သူ့ပုတ်
 ချလိုက်တဲ့လက်ကလဲ အဘော်လေးနာကျင်သွားပါသည်။ ဘယ်

တော့မှ ကြည်ကြည်လင်လင် ချိုချိုသာသာ မဆက်ဆံတတ်တဲ့
 လူကြီး။ သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ လည်နေတဲ့ မျက်ရည်စက်
 က ပါးပြင်ပေါ်ပေါက်ခနဲ ကျလာချိန်မှာတော့ သူက ဆူလို့ပြော
 လို့ပြီးကာ သူမကို ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားလေပြီ။

အခန်း(၁၀)

သူမဆီမှ “ကိုကိုကြီး” လို့ခေါ်သံကြားတိုင်း သူ့ရင်ထဲ စိမ့်ခနဲ အေးခနဲ ကြည်နူးသလိုလိုခံစားမှုမျိုး အမြဲဖြစ်ပေါ်နေ တတ်ပေမယ့် သူမရဲ့အနေအထိုင် အပြောအဆိုတွေဟာ ရဲတင်း သွက်လက်လွန်းတယ်လို့ သူ မကျေနပ်စွာ ထင်မြင်မိလေသည်။

သူမဟာ ဗိုင်းကောင်းကျောက်မိ မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ် ဘဲ ခေတ်နဲ့အညီဆိုတာထက်တောင် အများကြီးကျော်လွန်ပြတ် သတ်ထွက်နေတဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာ မသိကျွမ်းရမီ ဟိုးအစော ကြီးကတည်းက သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့သားပင်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သိ ကျွမ်းလာရတဲ့အခါမှာလည်း အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အပြုအ မူတွေဟာ မိန်းကလေးတွေရှိသင့်တဲ့ ထိန်းချုပ်မှုနဲ့ကင်းလွတ်ကာ စိတ်ရှိသလိုနေတတ်မှန်း တစ်စထက်တစ်စ ပိုသိလာရပါသည်။

ဒါကြောင့် သူ့ရင်ထဲ တစ်နေရာမှာ နေရာယူထားနိုင်ပေမယ့် လည်း ထိုကောင်မလေးကို သူ့ခပ်ခွာခွာ ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ ဆက်ဆံ ခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမယ့် မေမေက သူမကို အရမ်းအရေးပေး အလို လိုက်ကာ တစ်ခုခုဆိုရင် သူမနဲ့သူ့ကို ခေါ်ပြောဆက်ဆံအောင် ရင်းနှီးခင်မင်အောင် မသိမသာလေးစိစဉ်တတ်တာမို့ မေမေ သဘောကိုမငြင်းဆန်လို၍ သူမက သူမကို ယတိပြတ်စိတ်ရှိသလို ပြောဆိုပစ်လိုက်တာမျိုးမလုပ်ဘဲ အတန်အသင့်ပြောဆိုဆက်ဆံ တာကို သူမက ဘယ်လိုသတ်မှတ်ဘယ် မသိပါ။ သူ့ကိုဆို ချွဲ ချင်နဲ့ချင်ဆိုးချင်ကောက်ချင်ပုံလေးတွေပြုကာ မထိတထိလည်း ဆက်ဆံတတ်၊ ရင်းနှီးပတ်သက်ချင်ဟန်နှင့် အောက်ကျိုသလိုမျိုး လေးလည်း ပြောဆိုပြုမူတတ်လေသည်။

မင်းရဲ့ပညာတွေထုတ်သုံးနေတယ်ဆိုရင်တော့ ဆောရီး ပါမိန်းကလေး၊ ငါဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကော်ဖီနဲ့ပက်တာ ကိုခံမယ့် ယောက်ျားမျိုးမဟုတ်တဲ့အတွက် မင်းမှာဆန်းပြားတဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ၊ ငါ့နုလုံးသားကို ဆော့ကစားချင်တဲ့ အစီအ စဉ်တွေရှိရင် မအောင်မြင်မှာ ကျိန်းသေပါပဲ။

သူမအကြောင်းစဉ်းစားရင်းနဲ့ ဒရင်းဘတ်ပေါ် စာဖတ် နေသောသူက ဆေးခန်းထိုင်ဖို့အချိန်နီးနေပြီမို့ ရေချိုးရန်အတွက် စာအုပ်တွေသိမ်းနေတုန်း သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို စံပယ်ပန်းတစ်ပွင့်က ဖတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်တော့လည်း

ဘယ်သူမှမတွေ့ရတာမို့ သူ့စာအုပ်တွေကို ဆက်သိမ်စဉ်မှာဘဲ နောက်ထပ်စံပယ်ပွင့်တွေက တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် သူ့နားကိုထပ်မံ ကျဆင်းလာပြန်ပါသည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူသည်းမခံနိုင်တော့ ပြီမို့ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ စိတ်တိုသောမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့် လိုက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပိတောက်ပင်နားမှာ ဖျတ်ခနဲလှုပ် ရှားမှုလိုလိုလေး တွေ့လိုက်ရတာမို့ သူ ချက်ချင်းထိုးနားကိုလွှား ခနဲ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

သူထင်တဲ့အတိုင်းဘဲ။ အဖြူရောင်ချည်သားပြတ်ဂါဝန်တို လေးဝတ်ကာ ဆံပင်တွေကိုဖြန့်ချထားတဲ့ မေမက်မောဆိုသော ကောင်မလေးက လက်ခုပ်ထဲမှာ စံပယ်ပန်းတစ်ချို့နဲ့ သူ့ကို ကြောက်သလို ရွံ့သလို ပြုံးကျဲကျဲလေးမော့ကြည့်နေလေသည်။ သူ့ရင်ထဲဒေါသတွေပွထသွားကာ သူမလက်ထဲကစံပယ်ပန်းတွေ ကို ပုတ်ချလိုက်ပါသည်။

“မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“မောက ရေကန်ထဲကို ပန်းကလေးတွေလှမ်းပစ်တာ ပါ။ အဲဒါ မတော်တဆ ကိုကိုကြီးနားကိုကျသွား . . . ”

“တော်စမ်း”

သူ ခုနကထိုင်ခဲ့တဲ့ ဒရင်းဘတ်ရဲ့ရှေ့မှာ ရေကူးကန်ရှိ တာမှန်ပေမယ့် သည်နေရာက တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်းပစ်လို့ရ လောက်တဲ့ အကွာအဝေးမျိုးမဟုတ်ဘဲ အနည်းငယ်လှမ်းတာမို့ ဒါ သူမလိမ့်ညာတာသက်သက်ပင်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်

ကို သည်လို မထိတထိလုပ်တာဟာ 'သူ့နေရာမှာ တစ်ခြားတစ် ယောက်ဆိုရင် သူမအတွက် ဘယ်လောက်တောင်အန္တရာယ်ကြီး မလဲလို့ တွေးတတ်ပုံမရသောထိုကောင်မလေးကို သူမှတ်လောက် သားလောက်အောင် ဒဏ်ခတ်ချင်သွားပါသည်။ ထိန်းချုပ်လို့မရ အောင် ကြီးမားလှစွာသောဒေါသတို့က ဦးဆောင်အနိုင်ယူသွား တာမို့ သူမလက်ကို သူဆောင့်ခွဲကာ တရွတ်တိုက်နီးပါးဆွဲခေါ် သွားပြီး ရေကန်နားရောက်တော့ သူ့စွေကနဲကောက်ပွေ့ချီကာ “မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေအထိုင်မတတ်ရင် ဘာဖြစ်သွား နိုင်လဲ မင်း မသိဘူးလား” လို့ သူ အံ့ကြိတ်မေးလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် သူ့ကိုကြောက်ရွံ့သဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန် နေကာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်သော သူမကို ရေကန်ထဲသို့ “ဗွမ်း” ခနဲ ပစ်ချလိုက်ပါသည်။

သူမ ရေကူးတတ်လား ရေမကူးတတ်ဘူးလားဆိုတာ ကို သူ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရေကူးကန်က လူတစ်ယောက်နစ်သေရလောက် အောင်တော့ မနက်ပါ။ အိမ်နားရောက်ခါနီးမှာ သူ့ကားကို သန့် ရှင်းရေးလုပ်နေတဲ့ ဦးသီးကို “ရေကန်ထဲမှာ ဟိုကောင်မလေးကျ နေတယ်။ မြန်မြန်သွားလိုက်” လို့ပြောပြီး ဦးသီးအမြန်ပြေးထွက် သွားတဲ့အထိ သူ့ဒေါသတွေက လုံးဝကင်းစင်ပျောက်ကွယ်ခြင်း မရှိသေးပါ။

အခန်း(၁၁)

ရေချိုးပြီးလို့ သူ့အောက်ကိုဆင်းလာတော့ သူမက မေမေရဲ့ရင်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ပါတ်တံလုံချည်ကို ယူဝတ်ထားကာ မေမေ့ ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး ငိုနေပါသည်။ ဒေါ်ခေါင်းက သူမဆံပင် တွေကို တဘက်နဲ့ရေသုတ်ပေးနေကာ မေမေကတော့ သူမကို ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိနဲ့ မေးမြန်းနှစ်သိမ့်နေပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရေကန်ထဲကျသွားတာတုန်း သမီးလေး ရယ်၊ ရေကူးတတ်ရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ချက်ချင်းပြန်တက်မလာတာ လဲ၊ ခု ရေတွေမွန်းပြီး အရမ်းအခံရခက်နေတုန်းလားဟင်”

သူမက မေမေ့ခေးခွန်းတွေကိုမဖြေပဲ ငိုလေးမေမေက ပိုစိတ်ပူ ပိုစိုးရိမ်ကာ ပိုမေးလေနှင့် “ဂျာအေးသူ့အမေရိုက်” ဖြစ် နေပါသည်။

သူက အလုပ်သွားရန် သူမတို့ရှေ့ကဖြတ်တော့ မေမေက “သားရေ သားညှိမ ရေကန်ထဲပြုတ်ကျလို့ ဘာဖြစ်တယ်မေးမ ရဘူး၊ လုပ်ပါဦး သားရယ်” လို့ လှမ်းပြောပါသည်။

သူက လိုအပ်မည်ထင်သည့် ဆေးတစ်ချို့ထုတ်ပေးကာ “အဲဒါတွေတိုက်ထားလိုက် မေမေ၊ သားနောက်ကျမှာစိုးလို့ သွားတော့မယ်၊ အချိန်က အရမ်းကပ်နေပြီ” လို့ပြောကာ ထွက်ခဲ့ ပါသည်။ သူ့နဲ့မေမေပြောနေစဉ် သူမက မေမေ့ပုခုံးပေါ် ခေါင်း မှောက်ကာ တအိအိငိုရှိုက်နေရုံမက မေမေ့လက်မောင်းနှစ်ဖက် ကိုလည်း ဆုတ်တွယ်ထားပါသေးသည်။ ဟင်း ငါ့အသံမကြားချင် လို့ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကိုကြောက်လို့ မေမေ့ကို ကပ်တွယ်ထားတယ် ပေါ့လေ။

သူမကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့ပေမယ့် သူမ မဝတ် ပူးသော ဒီဇိုင်းသစ်ဆိုရမယ့် မေမေ့ရဲ့အင်္ကျီအနီရောင်လက်ပြတ် ခါးတိုရင်ဖုံး၊ အနီဝဲဘက်တောက် ပါတီတ်လေးနဲ့ ဝင်းဝါသော အသား၊ အချိုးကျလှပသော ကိုယ်လုံးတို့ဖြင့် မယ်ဗမာလေးလို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေသော အဆင်အပြင်လေးက သူ့မျက်ဝန်းထဲ မှာ စွဲထင်လာခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်သတွေ အနည်ထိုင်သွားတော့မှ သူ့ရင်ထဲကိုစိတ် မကောင်းခြင်းတွေ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ တကယ်ဆို ကိုယ့် ထက်ငယ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အပေါ်ကို အရမ်းရက်စက်ရာ များကျသွားခဲ့လားလို့ တွေးမိပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူ လုံးဝမခံမရပ်

နိုင်တဲ့ကိစ္စက သူမသာ သူမဟုတ်တဲ့ အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်ကို ဒါမျိုးသွားလုပ်ရင်ဆိုတဲ့ အတွေးဖြစ်ပါသည်။

မြတ်နိုးနှစ်လိုခြင်းနှင့် မနှစ်သက်နိုင်ခြင်း၊ ကြင်နာယုယလိုခြင်းနှင့်ဥပေက္ခာပြုကင်းပြတ်လိုခြင်း၊ ကောင်းမွန်မှန်ကန်စေလိုခြင်းနှင့်ပေါ့ပျက်ပျက်အလေးမထားနေတတ်လေ့ရှိခြင်း စသည့် ဆန့်ကျင်ဘက်ခံစားမှုနှင့်အခြေအနေတို့ကြားမှာ သူ အတော်လေးမွန်းကြပ်ပင်ပန်းဆင်းရဲတဲ့ ခံစားချက်တွေဖြစ်တည်နေတာကို သူ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသောမေမေတောင် သိမှာမဟုတ်ပါ။

သူဟာ မိဘနှစ်ပါးရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ကွာရှင်းကင်းပြတ်စေခဲ့တာမို့လို့ ကံကြမ္မာက ခုလို ဒဏ်ခတ်တာလားလို့ တွေးမိပါသည်။

ဟောသည့်လောကကြီးမှာ သူဟာ သူ့ထက်ဆယ်နှစ်နီးပါးငယ်သော သူ မနှစ်သက်အထင်သေးသောအနေအထိုင်စရိုက်တို့တို့ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် မိန်မငယ်တစ်ယောက်ကြောင့် ခုလိုစိတ်တွေရှုပ်ထွေးညစ်ညူးရမယ်လို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ယောင်လို့တောင် မတွေးတောခဲ့ဘူးတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

၀၀၀၀၀

အခန်း(၁၂)

အဲသည်နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူမ သူတို့အိမ်ဘက်အလာကျသွားပါသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ရှိနေတဲ့အချိန်ဆို သူမ လုံးဝကို မလာတော့ပေ။ လိုချင်စိတ်တွေမဆုံးနိုင်သော လူ့သဘာဝအရ မတွေ့တော့လည်း မြင်ချင်ပြန်သည်။ မပြောတော့လည်း ကြားချင်ပြန်သည်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်စခဲ့တဲ့ဇာတ် ကိုယ်ပဲအဆုံးသတ်၊ ကိုယ်စိုက်တဲ့အပင် ကိုယ်ပဲရိတ်သိမ်းဆိုတဲ့မျိုးကို လက်ကိုင်ထားသော သူက သူမအစ်မအိမ်ရှေ့မှဖြတ်လျှင် ကားပေါ်မှနေ၍ သူ့ရှိ မရှိခြံထဲသို့ကြည့်ရှုရှာဖွေသည်မှအပ သူမနှင့်ဆိုင်တဲ့ကိစ္စအဝဝကို လျစ်လျူရှုထားခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့တော့ သူပြန်နေကျ ညနေမှောင်ခါနီးမှာ ထုံးစံအတိုင်း သူမတို့ခြံထဲကိုကြည့်လိုက်တော့ သူမနှင့် လူငယ်လေး

တစ်ယောက်က ခါးချင်းဖက်လျှက်အနေအထားနှင့် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကာ ကောင်လေးက သူမကားထဲဝင်ဖို့ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာတွေ့ရပါသည်။သူ့အတွက် အကျည်းတန်လှသော ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ မေမေတိုက်နေကျ သံပုရာရည်ကိုတောင် ကုန်အောင်မသောက်နိုင်ဘဲ ရင်ထဲမှာဆို့နှင့်နာကျင်နေလေသည်။ရေချိုးခါနီးကျတော့ သူ မအောင်အီးနိုင်တော့ဘဲ သူ့ဝေယျာဝေစ္စတွေလုပ်ပေးနေတဲ့မေမေကို “ဟိုဘက်ခြံကကောင်မလေးတောင် မတွေ့တာကြာပြီ” လို့ ဘာမှအရေးမကြီးလှသလို လေသံနှင့် မေးပြော ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ဒီနေ့ဘဲ ရန်ကင်းအိမ်ပြန်မယ် ပြောတယ်။သူ့မောင်လေး လာခေါ်သွားတယ် သား”

“ဪ”

မေမေစကားထဲမှ “သူ့မောင်လေး” ဆိုသော ရည်ညွှန်းနာမ်စားက သူ့နှလုံးသားပေါ်ကို ပျားရည်လောင်းချလိုက်သလို ချိုမြိန်သွားပါသည်။

“အမှန်ဆို သမီးလေးကို ရန်ကင်းအိမ်က ခဏခဏ ဖုန်းဆက်ခေါ်နေတာ။အဲဒါကို သမီးလေးက မသွားဘဲ သည်မှာကြာနေတာ။သည်နေ့တော့ သူ့အဖေ သွေးတိုးလို့ဆိုလား။သူ့မောင်လေး လာခေါ်သွားတာကြည့်ရတာ သမီးလေးက သူ့အိမ်မှာလည်း တအိမ်လုံးရဲ့အချစ်တော်လေး ဖြစ်ပုံရတယ် သားရဲ့ မေမေဆီလဲနေ့တိုင်းဖုန်းဆက်မယ်လို့ ချဲ့သွားတယ်ဟင်း...ဟင်း”

သူမအကြောင်းပြောပြနေတဲ့ မေမေရဲ့ဟန်ပန်ကိုက ချစ်စနိုးပုံစံလေးဖြစ်နေပါသည်။ဒါဖြင့်ရင် သူ့အိမ်ကို အပြီးပြန်သွားတာလား။ပြန်မလာတော့ဘူးလား။သူ သိချင်လှပေမယ့် မမေးချင်တော့တာမို့ မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်လိုက်ပါသည်။

သည်လိုနဲ့ ပတ်သက်ဆက်စပ်စရာ အကြောင်းကိစ္စမရှိတော့ဘူးဆိုရင်လည်း ပြီးသွားတာပဲပေါ့။ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာက သည်လောက်လွယ်လွယ်မပြီးခဲ့တာ သူ့ခံစားချက်တွေ ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ထဲကို ခုန်ဆွခုန်ဆွဝင်လာတတ်တဲ့ပုံစံလေးတွေ၊ မေမေတို့ဒေါ်ဒေါင်းတို့နဲ့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာချက်ပြုတ်ရင်း စကားတွေဖောင်နေအောင် ပြောတတ်ပုံလေးတွေ၊သူ့ဆီကို စားစရာ တစ်ခုခုလာဖို့တဲ့ သူ့နားကို မယောင်မလည်နဲ့ ရောက်လာတတ်တဲ့ အချိန်တွေမှာဆို ပြုဖြူဖြူ ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ရှိနေတတ်ပုံလေးတွေ၊သူ့ကိုမထိတထိစတာတို့ အကြောင်းရှာပြီးလာရောတာတို့လုပ်တဲ့ အချိန်တွေမှာဆို မရဲတရဲလေးနှင့်ရှိနေဘတ်ပုံလေးတွေ၊အရာရာကို မကြာခဏပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိတာကြောင့် သူ့ရဲ့လုပ်နေကျကိစ္စရပ်တွေမှာတောင် တခါတရံ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တဲ့ အထိ သူ့စိတ်အာရုံကို သူမက ယူငင်သိမ်းပိုက်ထားလေသည်။

မင်းကို အရှုံးပေးပါတယ် မေမက်မော့ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်းကြားကပဲ ငါ့နှလုံးသားက မင်းဆီမှာ ဒူးထောက်ချင်နေတာပါ။ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့အသက်အရွယ် အကျင့်စရိုက်နဲ့ အနေအထိုင်

တွေကြောင့် အရှုံးပေးချင်နေတဲ့ နှလုံးသားကို မာနနဲ့အကျင့် သိက္ခာဆိုတဲ့ အချုပ်ထောင်ထဲ အတင်းထည့်ထားရတာပါ။ မင်း မသိအောင် . . . မေမေ မသိအောင် . . . ပြီးတော့ ဘယ်သူမှ မသိအောင်ပေါ့။

အခန်း(၁၃)

“ဒယ်ဒီ အရမ်းနေမကောင်းဖြစ်နေတာလား။ သက်သာ ရဲ့လား ဟင်”

သူမ ဒယ်ဒီရဲ့လည်ပင်းကိုသိုင်းဖက်ကာ ခွဲနဲ့လိုက်တော့ ဒယ်ဒီဆီက သဘောတကျရယ်သံကြီး ထွက်လာပါသည်။

“ဟား . . . ဟား နေကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ သွေးတိုးလို့ ခေါင်းနည်းနည်း လေးတာပဲရှိတယ်။ သမီးငယ် မရှိတော့ အိမ်ကြီးက ခြောက်ကပ်နေတာမို့လို့ ဒယ်ဒီက မိုးမာန်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ။ ပြောပါဦး ဘာဖြစ်လို့ သမီးကြီးတို့အိမ်မှာ အကြာကြီးနေပြီး ဒယ်ဒီခေါ်တာတောင် ပြန်မလာတော့တာလဲ။ ခါတိုင်း သမီးငယ် သမီးကြီးတို့အိမ်သွားရင် တစ်ရက် နှစ်ရက်ထက်ပိုမနေ တတ်ပါဘူး။”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးကိုအရမ်းချစ်တဲ့ အန်တီမေနဲ့ မခွဲနိုင်လို့။ဟုတ်ခါ သမီးပြောပြတဲ့ ခွေးကိုက်ခံရလို့ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ရတဲ့ အန်တီလေး၊သမီးကို အရမ်းချစ်ပြီး အရမ်းအလိုလိုက်တာ၊ ဒယ်ဒီတို့ စောစောတို့ထက်တောင် ပိုအလိုလိုက်သေးတယ် သိလား”

“ငါ့သမီးက ဘာတွေခွဲထားလဲမှ မသိတာကွ၊ကိုယ့်အဖေထက်တောင် ပိုချစ်တယ်ပေါ့လေ ညည်းက”

“ဒယ်ဒီကို ပိုချစ်စေချင်ရင် သမီးကိုမဆွနဲ့ပြီးရင် မုန့်ဖိုးပိုပေး”

“အောင်မယ်လေး . . . မောမောရယ် စဉ်းစဉ်းစားစားပြောပါ။ငါ့သမီး နှစ်နာနေပါဦးမယ်”

“နှစ်နာပါစေ ဟဲ့ . . . ဟဲ့၊ ကဲ ပြောပါ မော ဒယ်ဒီအတွက်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ သံပုရာရည်ဖျော်ပေးရမလား။ဒယ်ဒီဘာစားချင်လဲ မော သွားဝယ်ပေးမယ်လေ”

“နေပါစေဗျာ နေပါစေ ဘာမှမလိုပါဘူး။ခုလို ငါ့သမီးလေးကိုတွေ့နေရရင် ပြည့်စုံပါတယ်၊ ကဲ . . . ကဲ သမီးလေးနားဦး”

“ဟုတ်၊ ဒယ်ဒီလိုတာရှိ သမီးကိုခေါ်လိုက်နော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ . . . ကောင်းပါပြီ”

ဒယ်ဒီပြီးတော့ မီးဖိုထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့စောစောကို သူမ ကပ်ခွဲသေးသည်။ပြီးတော့မှ အခန်းထဲဝင်လာကာ ကုတင်

ပေါ်ကို ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်ပြီး သူမလက်ထဲမှာကိုင်လာတဲ့ အဝါရောင်Tweetyရုပ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ဖက်လိုက်ပါသည်။

ရှင် သိပ်ရက်စက်တယ် ဦးသိမ်းပိုက်မိုလ်။မောအပေါ်ကို ရှင် အရမ်းရက်စက်တယ်၊စိမ်းကားတယ်။ဒါတွေဟာ အရင်က သူများအချစ်ကို ပြက်ရယ်ပြုခဲ့ပြီး ရက်ရက်စက်စက်ငြင်းပယ်ခဲ့လို့ မော ဝဋ်လည်တာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောရင်ထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို ရှင် လုံးဝအသိအမှတ်မပြုတာ မောရဲ့ သည်းခံလိုက်လျောမြတ်နိုး တွယ်တာမှုတွေအပေါ်မှာ ရှင် ရက်စက်ခဲ့တာတွေအတွက် မော ရင်ထဲမှာ မချီအောင်နာတယ်ဆိုတာ မောကိုယ်မောသာ အသိ ဆုံးပါလေ။

မောကိုဆို ဆူမယ်၊ ဟောက်မယ်၊ အကြည့်စိမ်းနဲ့ကြည့်မယ်၊ မတူမတန်သလိုဆက်ဆံမယ်။ဒါ ရှင့်ရဲ့ မောအတွက်လက်ဆောင်တွေပေါ့ ဟုတ်လား။မောကို ရှင်ဘာကြောင့် သည်လောက်ထိ မုန်းနေခဲ့တာလဲ။မောက ဘာများကျူးလွန် မှားယွင်းခဲ့လို့လဲ။

ဟင့်အင်း မော စဉ်းစားလို့မရဘူး။ရှင်အမုန်းကြောင့် အားနည်းချိနဲ့ခဲ့ရတဲ့ မောရင်ထဲက သံယောဇဉ်အချစ်ကြီးလေးတွေက ခုတော့ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ပျက်ပြယ်စွာ ပြတ်တောက်လုနီးပါးပါပဲ။ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုကိုကြီး မောအပေါ်မှာပြုမှုဆက်ဆံလိုက်တဲ့ ရင့်သီးရက်စက်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကြောင့် မော နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာနက်နက်တစ်ခု ရသွားခဲ့ပြီလေ။

မောက ချစ်လို့ မြတ်နိုးလို့ သူမွေးကြိုင်ပါစေရယ်လို့ ပန်းလေးတွေနဲ့ပေါက်တာကို ကိုကိုကြီး ဘာလို့ သည်လောက် ဒေါသကြီးခက်ထန်ရတာလဲ။အဖြေကတော့ ရှင်းပါတယ်လေ။ မောကို မုန်းနေလို့ပေါ့။ကြည့်မရလို့ပေါ့။

အဲသည်တုန်းက မောအရမ်းကြောက်သွားတယ်။အရမ်း လည်းဝမ်းနည်းသွားတယ်။ မော ရေကောင်းကောင်းကူးတတ် တာပဲ။ဒါပေမယ့် နှာခေါင်းနဲ့လည်ပင်းမှာ ရေတွေဝင်လို့ ဖွန်ထူ ခါးသီးသွားတဲ့ ခံစားချက်ပိုဆိုးကို အောင့်ခံပြီးတော့ ရေထဲက ချက်ချင်းပြန်မတက်နိုင်တဲ့အထိကို မော အားအင်ကုန်ခမ်းမော ပန်းသွားခဲ့ပါသည်။လူရော စိတ်ရောပေါ့။

မောကိုသာ ဦးသီးလာဆွဲမခေါ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် မောဟာ ရေထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာရှိနေခဲ့မလဲဆိုတာ မောကိုယ် မောတောင် မသိနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူရဲ့ အမုန်းကိုခံရတဲ့ဘဝဟာ သိပ်ကိုကြံ ကွဲစရာကောင်းလှတယ်ဆိုတာကို မော ခုလို ကောင်းကောင်းသိ သွားအောင် ကိုကိုကြီးက သင်ပေးခဲ့တယ်လေ။

ရေထဲက တက်လာတဲ့မောကို အန်တီမေဦးသီးနဲ့ဒေါ် ဒေါင်းက ဝိုင်းပြုစုပေးခဲ့ကြပေမယ့် သူတို့ရဲ့ဂရုစိုက်မှုတွေကို အသိ အမှတ်မပြုနိုင်လောက်အောင် မော ငိုကြွေးနေမိတယ်။မောရဲ့ ခံစားချက်ဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့အပြုအမူပေါ်မှာ ရာခိုင်နှုန်း များစွာတည်နေပါလားလို့ မော ထိတ်လန့်တကြားနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို

သုံးသပ်မိတဲ့ခဏ မော ကမ္ဘာဟာမှောင်မိုက်သွားသလို ခံစားရ တယ်။

ကိုယ့်ကို မုန်းလှပါတယ်ဆိုတဲ့ လူကိုမှ စွဲစွဲလန်းလန်း ဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မုန်းတီးလှစွာနဲ့ ဒဏ်ခတ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီး ကိုကိုကြီးနဲ့ဝေးရာမှာ ခဏတဖြုတ်ဖြစ်ဖြစ်နေထိုင်ဖို့ စဉ်းစားလိုက် တဲ့အချိန်မှာပဲ ဒယ်ဒီနေမကောင်းလို့ ပြန်လာခိုင်းတာ၊မိုးမာန်လာ ခေါ်တာတွေကြောင့် မော လိုလိုလားလားပဲ ရန်ကင်းအိမ်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

ကဲ သိပ်ချစ်တတ်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရော လောကကြီးကိုရော အရွဲ့တိုက်ချင်တယ်။နင် ဘာလုပ်မလဲ မော။ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်အမေးကို ကိုယ့်ဘာသာသဘောကျစွာ မော အာခေါင်ခြစ် ရယ်မောလိုက်မိပါသည်။

I I I

အခန်း(၁၄)

နောက်ဆုံးတော့ သူမ ဘယ်လိုကစားကစား အပြုံးမ ပျက်ဘဲ သူမကိုရှုံးပေးပေးကြော့ရှာသည့် စိုင်းခက်ကို ဖုန်းဆက် ချိန်းကာ တနေကုန်လျှောက်လည်ဖြစ်လေသည်။ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် ဘက်စုံကစားကွင်း၊ သမ္မတရုံ၊ မြကျွန်းသား၊ ကမ္ဘာအေးဂမုန်းပွင့်ပြီး တော့ အင်လျားကန်း၊ ဘယ်သွားမယ်ရယ်လို့ အစီအစဉ်တကျမ ဟုတ်ဘဲ စိတ်ထဲရှိရာ တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ။

စိုင်းခက်ပြောတဲ့ ချစ်စကားကြိုက်စကားတွေကလည်း ကြားတစ်ချက်၊ မကြားတစ်ချက်၊ အားနာစိတ်လေးဝင်ပြီး သူ့စကား တွေ စိတ်ပါလက်ပါနားထောင်ပေးတဲ့အခါကျတော့လည်း နား ထောင်လို့ကောင်းသလိုလိုရှိလျှက်သားနှင့် နားထဲမစွဲ။

နောက်ဆုံး မှောင်ရီပျိုးချိန်ကျတော့ သူမနှင့်စိုင်းခက်က

Mr.Guitar ရဲ့အဝင်နားက စားပွဲတစ်လုံးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် လျက်။

သူမရဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းချိန်းဆိုမှု၊ သူနှင့် တနေကုန် သွားလာမှုတို့အပေါ်မှာ ဝမ်းသာအံ့သြကျေနပ်ခြင်းများစွာရှိနေတဲ့ စိုင်းခက်ရဲ့ သူမအပေါ် အလေးထားမယပြောနေတဲ့ မေတ္တာရေး ရာစကားသံတွေကို သူမက ကြားနေလျက်သားနဲ့ စိတ်ထဲမရှိပဲ စိုင်းခက်ရဲ့မျက်နှာကိုသာ အထူးအဆန်းလို ငေးကြည့်နေမိလေ သည်။

စိုင်းခက်လည်း ခေတ်ဆန်ချောမောသော လူငယ်ကောင် လေးတစ်ယောက်ပဲမိဘမျိုးရိုး၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု၊ သူမအပေါ်အလေး ထားမှုတို့မှာ ကိုကိုကြီးထက် အစစအရာရာသာနေ၊ လျက်နှင့် သူမ ဘာလို့ ချစ်လို့မရတာလဲ။

ကိုကိုကြီးကရော စိုင်းခက်ထက် ဘာတွေများသာလွန် ပြည့်စုံလို့ သူမက မေ့မရဖြစ်နေတာလဲ။ သူမရဲ့လက်ကိုဆုပ်ကိုင် ကာ သူမလက်ဖမိုးလေးပေါ် နဖူးအပ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ စိုင်းခက်ကို ကြောင်ကြည့်နေရင်းမှ ကိုကိုကြီးနှင့်စိုင်းခက်ကို နှိုင်းယှဉ်တွေး တွေးကာ အဖြေမထွက်ပဲ ကြောင်ငေးနေမိသော သူမသည် ဆိုင်ထဲကိုဝင်လာသော လူရိပ်တို့ကြောင့် လှည့်ကြည့်မိလိုက်တော့ အိုး ...ကိုကိုကြီးနှင့် သူ့မိတ်ဆွေဖြစ်ဟန်တူသော လူတစ်ယောက်။

သူမ အံ့သြလွန်းကာ ဘာမှမပြောနိုင်၊ မလုပ်နိုင်ဘဲ ငြိမ် သက်ငေးငိုင်နေတဲ့ ခဏမှာပင် ကိုကိုကြီးက သူ့မိတ်ဆွေကိုခေါ်

ကာ ပြန်လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

အိုး . . . စိတ်ပျက်စရာ ရန်ကုန်မြို့မှာ သည်လောက် ကော်ဖီဆိုင်တွေအများကြီးရှိပါလျက်နဲ့ ဘာလို့ သည်ဆိုင်မှာ သည်လိုလာတိုက်ဆိုင်ရတာပါလဲ။ သူမကရော ဘာလို့ သည်ဆိုင် မှာ လာထိုင်မိတာလဲ။ ကိုကိုကြီးကရော ဘာလို့ တခြားဆိုင်ကို မသွားတာလဲ။

သူမ အတော်စိတ်ပျက်အားကုန်သွားကာ သူမလက် ပေါ် နဖူးဖြင့်မှူးမှီးနေတဲ့ စိုင်းခက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် တွန်းထုတ် လိုက်ပါသည်။

အခန်း(၁၅)

ထို့နောက်မှာတော့ သူမ စိုင်းခက်နှင့်သုံးရက်လောက် တွဲပြီး သေချာမှုတစ်ခုရရှိခဲ့ပါသည်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုရင် သူမ ဘယ်လောက်ပဲ ကြာကြာတွဲတွဲ စိုင်းခက်က ရင်ခုန်စရာကောင်း တဲ့သူ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။ အဓိကအချက်ကတော့ သူမ ကိုကိုကြီး ကိုမေ့သွားအောင် မဆွဲဆောင်နိုင်ဘူးဆိုတာပင်။

အဲသည်တော့ စိုင်းခက်ကို အပြတ်ပြော၍ အဆက်အဆံ လုံးဝမလုပ်တော့ဘဲ ဖြတ်ချရုံမှတစ်ပါး။ နောက်တော့ ကျောင်း တုန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်ပြန်တွေ့ကာ တွဲကြည့်မိသေး သည်။ သူမ စိတ်မဝင်စားနိုင်တာ သေချာသည့်အချိန်မှာ သူမက လည်း သဘောပြန်တက်သွား၍ ငြင်းဆိုဖြတ်တောက်ငြင်းကို ဆောင်ရွက်စရာမလိုလိုက်ဘဲ သူ့အလိုလိုပြီးဆုံးပြတ်တောက်သွား

ခဲ့ပါသည်။ထို့နောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်။ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်အလှည့်ကျတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူမနှင့်ပတ်သက်၍ ဂယက်အတော်ရှိက်သွားခဲ့ပါသည်။အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုတစ်ယောက်ဟာ စီးရီးခွေတစ်ခွေထွက်ပြီး အတော်အတန်အောင်မြင်မှုရနေပြီဖြစ်သော အဆိုတော်သစ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ပင်။

ဒယ်ဒီကုမ္ပဏီမှ Sponser လုပ်သော Show ပွဲတွင် ထိုအဆိုတော်နှင့် စတင်သီချင်းခင်မင်ခဲ့ခြင်းပင်။ထိုအဆိုတော်က သူမအလှကိုလား။ဒယ်ဒီစည်းစိမ်ဥစ္စာကိုလား ဒါမှမဟုတ် တကယ့်အချစ်စစ်ကိုလား ဘာကိုစိတ်ဝင်စား နှစ်လိုမက်မောတာမှန်း မသိသလို သူမဘက်ကလည်း လေးနက်သောခံစားချက်တစ်စုံတစ်ရာမရှိလှဘဲ အရင်လူတွေကို တွဲခဲ့သလိုမျိုး ပေါ့ပျက်ပျက်ခံစားချက်၊မရေမရာသော မျှော်လင့်ချက်တို့ဖြင့် တွဲခဲ့မိကြပါသည်။

ထိုသူက အောင်မြင်ကျော်ကြားစပြုနေပြီဖြစ်၍ သတင်းသမားများ၊လူသွားလူလာထူထပ်လွန်းသောနေရာမျိုးကိုရှောင်၍ သူမတို့နှစ်ယောက် သတိထားသွားလာခဲ့ကြသော်လည်း သူ Show ပွဲမစခင် သူမနှင့်သူ့လက်တွဲ၍ စကားပြောနေသောပုံက ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ဘဲ ဘာမှမသိလိုက်ရဘဲ နာမည်ကြီးဂျာနယ်တစ်ခုမှာ Show ပွဲဝါတ်ပုံများနှင့်အတူရော၍ ပါသွားခဲ့ရပါသည်။

အဲသည့်အတွက် သူမ ပထမဆုံးရင်ဆိုင်ရတာက ဒယ်ဒီ

ပင်။ဒယ်ဒီက သူမထင်တာထက် ပို၍ဖြစ်တင်ပြောဆို ဆူပူကြိမ်းမောင်းခဲ့ပါသည်။

“ဒါဘာလဲ မောမော။သည်ကောင်နဲ့ သမီးက သည်လောက်ထိ ဂျာနယ်ထဲပါလာအောင် ဘယ်လိုအခြေအနေတွေ ဖြစ်နေကြလို့လဲ”

“မောတို့တွဲကြတယ် ဒယ်ဒီ။ဒါပေမယ့် ချစ်သူတွေအဆင့်တော့ မဟုတ်ကြပါဘူး”

“ဘယ်အဆင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးက သည်ကောင်အကြောင်း ဘာသိလို့တွဲတာလဲ ပြော၊သူနဲ့ပတ်သက်လို့ သမီးဘာတွေသိလဲ”

“ဘာမှ သိပ်မသိပါဘူး ဒယ်ဒီ”

“ဟား.. ဘာမှမသိဘဲတွဲတယ်.. သမီးခေါင်းထဲက ဦးနှောက်က ဘာလုပ်ဖို့ထားတာလဲ။စဉ်းစားဆင်ခြင်တွေးခေါ်နိုင်စွမ်းတွေ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“သမီး သိပ်လေးလေးနက်နက်ကြီးမရှိလို့ သူ့အကြောင်းကို မသိထားတာပါ ဒယ်ဒီ”

“အေး.. မသိရင် ဆီအောင် ဒယ်ဒီပြောပြမယ်။သည်ကောင် အနုပညာလောကထဲမရောက်ခင်က မိန်းမရဖူးတယ်။ အခုလူပျိုလို့လိုပုံပမ်းထားပေမယ့် တစ်ခုလပ်။ပြီးတော့ သူပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေပြောထားတယ်ထင်လဲ။လုပ်ငန်းတွေအများကြီးပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ အငယ်ဆုံးသမီးနဲ့ မကြာခင် ဘက်ထပ်မယ်တဲ့ခု သည်ပုံတွေ လူသိရှင်ကြား ဂျာနယ်ထဲ

ပါလာတာရော သည်ကောင့်ပရောဂကြောင့် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ငါ့သမီးက ခုလို တစ်ခုလပ် တစ်ယောက်နဲ့တွဲနေတယ်လို့ တစ် တိုင်းပြည်လုံးကို ကြေငြာလိုက်သလိုဖြစ်ရတာ သမီးဘယ်လောက် နစ်နာသလဲ ဟင် . . . ပြောစမ်း . . . ဒယ်ဒီကို”

“သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူ့ဘာသာတစ်ခုလပ်ဖြစ် ဖြစ်၊ လူပျိုဖြစ်ဖြစ် ဂျာနယ်ထဲပါပါ မပါပါ မော သူ့ကိုလက်ထပ် ဖို့ အစီအစဉ်လုံးဝမရှိတာပဲ ဒယ်ဒီ”

“လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိတဲ့လူကို ဘာဖြစ်လို့ သည် လောက် ဂျာနယ်ထဲပါအောင်တွဲခဲ့သလဲ။ အခု ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေ၊ ဒယ်ဒီအသိုင်းအဝိုင်းကမေးလာရင် ဒယ်ဒီဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ သူ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုဆိုတာ ဒယ်ဒီအတွက် သမီးအတွက် ဘာမှပါတဲ့အကြောင်းအရာမဟုတ်ဘူး။ မက်မောစရာကိစ္စမဟုတ် ဘူး”

“သမီးကလည်း သူ့ကို အောင်မြင်ကျော်ကြားလို့တွဲခဲ့ တာမဟုတ်ဘူး ဒယ်ဒီ”

“ကဲ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ။ ဒယ်ဒီကိုပြောစမ်း။ ဒယ်ဒီ သမီးကိုကြည့်နေတာကြာပြီနော်။ သည်ကောင့်ရှေ့မှာလည်း သမီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်တွဲတာ ဒယ်ဒီသိတယ်။ ကျောင်းတက် တုန်း ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကတောင် သမီး သည်လိုရည်း စားမများဘူး။ ခု ဘွဲ့ရပြီးပြီ၊ ဟိုအရင်တုန်းကထက်စာရင်လည်း သမီးအထိုက်အလျောက် လိမ္မာလာခဲ့ပြီ။ အေး . . . ဒါ ဒယ်ဒီ”

ဒယ်ဒီ သတိထားမိသလောက်ဆိုရင် သမီးကြီးအိမ်ကပြန်လာပြီး နောက်ပိုင်းမှာမှ ခုလိုဒယ်ဒီတွေ့ရတာ။ ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ။ သမီးမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ။ ဘာတွေခံစားနေလဲ။ ဒယ်ဒီကိုအကုန် ပြောပြ။ သမီးတို့မှာ အမေမရှိတဲ့အတွက် ဒယ်ဒီကို အဖေလိုအမေ လို အကုန်ပြောပြလို့ရတယ်။ ဒယ်ဒီ သားသမီးတွေကို လွတ်လွတ် လပ်လပ်ထားပေးဖို့ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဥပေက္ခာပြုထားတာမျိုး မ ဟုတ်ဘူး။ ဒါကို သမီးလက်ခံလား”

သူမခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“ပြော ဒါဖြင့်ရင်၊ သမီး ခုတလော မလန်းဆန်းတာ၊ မရွှင်ပြတာ၊ အိမ်မကပ်တာ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့သိပ်မလုံးတာ၊ Boy Friend တွေ သိပ်များနေတာ ဘာကြောင့်လဲ”

သူမ အချိန်အတော်ကြာအားယူပြီးမှ အဖြစ်မှန်ကို ပြော ပြလိုက်ပါသည်။

“မော အသည်းကွဲနေလို့ ဒယ်ဒီ”

“အသည်းကွဲတယ်၊ အဆန်းပါလား။ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ မော”

“မော မပြောပြချင်ဘူး ဒယ်ဒီ။ ဒယ်ဒီမသိတဲ့ လူတစ် ယောက်ပါ”

ဒယ်ဒီ စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ခဏငြိမ်နေပြီးမှ “ခရီးထွက်ချင် လား မော Beachတစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် Foreignကို Shopping

“... လို့မေးပါသည်။

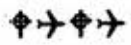
“ဟင့်အင်း ဒယ်ဒီ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ခုလို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်တွဲ တာတွေ ရပ်ပါ့မယ်လို့ ဒယ်ဒီကိုကတိပေးရမယ်”

“မော ပေးပါတယ် ဒယ်ဒီ”

သူမ ထထွက်ခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ဒယ်ဒီက သတိပေးစကား တစ်ခွန်းဖြင့် သူမကိုထပ်မံ တုပ်နှောင်လိုက်ပါသည်။

“သမီး ကတိပျက်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ ဒယ်ဒီစီမံသမျှ နာခံရလိမ့်မယ်။အဲသည့်အခါကျရင် ဒယ်ဒီကို အပြစ်မတင်နဲ့”

ဒါပေမယ့်

အခန်း(၁၆)

“ဟဲ့လို”

“ဖိမောစုတ်၊ ငါနဲ့ရူပါ့ကို သတိရသေးရဲ့လား။ တို့ရုပ်တွေ မြင်ရင်ရော မှတ်မိပါ့ဦးမလား။ တို့ကတော့ သူ့အစ်မအိမ်မှာပါလေ ဆိုပြီး မဆက်သွယ်တာကို ဒင်းကပါ လုံးဝ အသံပျောက် လူ ပျောက်”

“ကြာကြာရေး ညစ်နေတာနော် ညစ်နေတာ၊ လုံးဝ မလန်း ဘူး သဘောပေါက်ထားဦး”

“ဘာမလန်းတာလဲ။ ဂျာနယ်ထဲမှာ ထွန်းတောက်ကြယ်နဲ့ ပါလာပုံက လန်းနေတာမှ ရေဖျန်းထားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“အဲသည် ထွန်းတောက်ကြယ်က မိုင်းမုံးဟေ့၊ မသိဘဲ ဘာမှထပေါက်တာ အကြီးအကျယ်ပဲ။ လာခဲ့ နင်တို့”

နှစ်ယောက်လုံး ညစ်နေတာတွေ အကုန်ဖွင့်ပစ်မယ်”

“အေးပါ တစ်နာရီအတွင်းရောက်မယ်။ ငါတို့ စားဖို့ သောက်ဖို့ ပြင်ထားလိုက်”

တကယ်လဲ တစ်နာရီအတွင်း နှစ်ယောက်စလုံးရောက်လာကြပါသည်။ သုံးယောက်သား လက်ဘက်ပန်းကန်အလယ်ချကာ သူမကလည်း ကိုကိုကြီးနှင့်ပတ်သက်လို့ ပြောမဆုံး။ ကြာကြာကလည်း မေးမဆုံး။ ရှုပါကလည်း မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် နားထောင်မဆုံး။

အားလုံးပြီးလို့ ဝေဒနာဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်ကာ သူမမောပန်းစွာ ပစ်လွဲချလိုက်ချိန်မှာတော့ စကားနည်းအေးဆေးတဲ့ ရှုပါဆီက မထင်မှတ်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းထွက်လာပါသည်။

“အဲသည် ဆရာဝန်ကြီးက နင့်ကို မချစ်ရင်တောင်မှ စိတ်ဝင်စားတဲ့အဆင့်မှာ ရှိပါတယ်ဟာ။ သူ နင့်ကိုစိတ်ဝင်စားတာ လား။ ချစ်တာလား။ နှစ်ခုစလုံးလားပဲ”

“အောင်မယ် အောင်မယ် ဆရာမကြီးဒေါ်ရှုပါရယ် ဟိုမှာ ကာယကံရှင်က စိတ်ပျက်လို့ ပစ်တောင်လဲသွားပြီ။ ဒီမှာ အဲသည် “ဒေါက်တာသိမ်း” ကို အကြိမ်ကြိမ်တွေ့ဖူးတဲ့ ကျွန်တော် မျိုးမတောင် ဘာမှထင်မြင်ချက်မပေးတတ်ပါဘူး။ ဘာလဲ ရှင်က အကြားအမြင်ရနေတာလား”

“ဟဲ့ ငါက ချစ်သူရှိတူးတဲ့သူ၊ မောလိုလည်း တစ်ဘက်ပြီးတစ်ယောက် အချစ်ဘာမှန်းမသိ တွဲခဲ့သူ မဟုတ် ဒါပေမယ့်

လည်း အချစ်အကြောင်းဘာမှ မသိတဲ့သူမဟုတ်ဘူး ကြာကြာရဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြား ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့အဖြစ်အပျက်တွေရှိလာပြီဆိုရင် ဒါ တစ်ယောက်ကဘဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ယောက်စလုံးပဲဖြစ်ဖြစ် မရိုးသားကြလို့ပဲ”

“ငါနဲ့ကိုကိုကြီးကြားမှာ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ရယ်လို့ ဘာရှိလို့လဲ”

“ရှိတာပေါ့ မောရဲ့။ သူ့အမေကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုပြီး သူ့အမေနဲ့အရမ်းအဆင်ပြေနေတဲ့ နှင့်ကို သူ့ဘာလို့ ပုံမှန်ခေါ်ပြောဆက်ဆံမှုမရှိဘဲ စိမ်းကားရတာလဲ။ ပြီးတော့ နှင်ပန်းနဲ့ပေါက်တာကိုပင်ပေက္ခာပြုချင်ပြု။ ဒါမှမဟုတ် ဒီလိုမလုပ်သင့်ကြောင်းဆုံးမနောက်ဆုံး သူ့အမေနဲ့တိုင်ရင်လည်း ရရဲ့သားနဲ့ ခုလိုပြင်းပြင်းထန်ထန်ဘာကြောင့် ပေါက်ကွဲတာလဲ။ ကော်ဖီဆိုင်မှာတွေ့တော့ရော နှင့်ကိုကြည့်မရရင် ခပ်ဝေးဝေးမှာ ကျောပေးထိုင်ပေါ့။ ဘာ လို့လှည့်ထွက်သွားရတာလဲ။ အဲဒါ သူ မရိုးသားတာတွေ”

ရှုပါစကားကိုနားထောင်ပြီး ဟုတ်သလိုလို၊ မဟုတ်သလိုလို ဝေဝေဝါတွေဖြစ်လာပါသည်။

“ငါစဉ်းစားလို့မရတာ တစ်ခုရှိတယ်ဟာ။ ကိုကိုကြီးက ငါ့ကိုဆို ကြည့်မရဖြစ်နေတယ်လို့ ငါခံစားရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ငါစဉ်းစားလို့မရဘူး”

“ဟာ . . . ငါ အကြံရပြီ”

“ဘာလဲ ကြာကြာရယ် အလန့်တကြား”

“သည်လိုလေ ကော်ဖီဆိုင်မှာ နှင်နှဲစိုင်းခက်ကိုတွေ့တော့ ဒေါက်တာသိမ်း ချက်ချင်းလှည့်ထွက်သွားတယ်ဆို။ အဲဒါ သူ သဝန်တိုတာ ဟုတ် မဟုတ်သိရအောင် နှင် သူ့ရှေ့မှာ စိုင်းခက်နှဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခြားတစ်ယောက်နှဲဖြစ်ဖြစ် ထပ်တွဲကြည့်ပါလား။ ဒါဆိုရင် သူ့ဘက်က ဘယ်လိုတုန့်ပြန်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်လိုက်ရင် ရှုပါပြောတာ မှန် မမှန် အဖြေထွက်လာမှာပဲ”

လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးရင်း တက်တက်ကြွကြွပြောလိုက်တဲ့ ကြာကြာစကားအဆုံးမှာ ရှုပါကလည်း “ကောင်းတယ် Good idea” လို့ ထောက်ခံပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့မောကတော့ ခေါင်းအသာ ယမ်းမိပါသည်။

“မဖြစ်ဘူးဟာ။ ဒယ်ဒီကို ဘယ်သူနဲ့မှထပ်မတွဲပါဘူးလို့ ကတိပေးထားတယ်”

“ဟဲ့ နှင့်ဒယ်ဒီမသိအောင် . . . ကြည့်ကျွန်လုပ်ပေါ့”

“ဟာ စိုင်းသစ်ဒယ်ဒီနဲ့ ငါဒယ်ဒီက လုပ်ငန်းချင်းလည်း ဆက်စပ်မှုရှိ၊ ဟိုးအရင်ကတည်းကလည်း သိပ်ခင်တဲ့သူတွေဆိုတော့ ဘယ်မသိဘဲနေမှာလည်း။ မဖြစ်ဘူး ထင်ပါတယ်ဟာ”

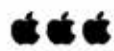
ဒါဆို နှင့်ကိုကိုကြီး နှင့်အပေါ် ဘယ်လို သဘောထားတယ်ဆိုတာ နှင်မသိချင်ဘူးပေါ့”

“သိတော့ သိချင်တာပေါ့ဟာ။ နေပါဦးဟာ ငါ ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမယ်။ အခြေအနေထူးရင် နှင်တို့ဆီလှမ်းအကြောင်းကြား

မယ်”

“အဆင်ပြေရင် ဘယ်သူ့ idea ဆိုတာ သတိရနော် ဟဲ့ . . . ဟဲ့”

အင်္ကျီကော်လံကို မကာ ဆရာကြီးစတိုင်လုပ်နေတဲ့ ကြာကြာကို သူမနှင့်ရှုပါက ပြိုင်တူမျက်စောင်းထိုးလိုက်ပါသည်။

အခန်း(၁၇)

“ဟဲလို အန်တီမေလား”

“သမီးလေး အန်တီမေဆီ ဖုန်းမဆက်တာတောင်ကြာ ပါရောလား”

“သုံးရက်ပဲရှိပါသေးတယ် အန်တီမေရဲ့”

“သမီးလေးနဲ့အဆိုတော်တစ်ယောက်ပုံ ဂျာနယ်ထဲမှာ ပါလာတာ သားကတောင် အန်တီမေ့ကိုလာပြသေးတယ်”

“သူငယ်ချင်းပါ အန်တီမေရယ်။ဘယ်သူကခါတ်ပုံရိုက် ပြီး ထည့်လိုက်တယ်မသိပါဘူး။သမီးအိမ်မှာလည်း ဒယ်ဒီဆူတာ ခံရတယ်။ဒါနဲ့ ကိုကိုကြီးရော အဲသည်ပုံကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေ ပြောသေးလဲ ဟင်”

“သူ စကားနည်းတာ သမီးလည်း အသိသားပဲ။သမီး

အစ်ကိုလည်း ခုတလော ဘာတွေဒေါသကြီးနေမှန်းမသိပါဘူး။ မျက်နှာကြီးကိုတင်းနေတာပဲ။သမီးလေး အိမ်လာဦးလေးသမီးလေး စားချင်တာ အန်တီမေ လုပ်ကျွေးမယ်။ဘာစားချင်လဲပြော”

“ကြေးအိုး လုပ်ရင်ကောင်းမလားမလား အန်တီမေ။ သမီး စနေနေ့မနက်စောစောလာပြီး ဝိုင်းလုပ်ပေးမယ်လေ”

ဒါက သူမလျှပ်တစ်ပြက်ဆွဲလိုက်တဲ့အစီအစဉ်ဖြစ်ပါ၏။ စနေဆို သူ မနက်ဆယ်နာရီထိ အိမ်မှာရှိတယ်လေ။ဝိုင်းခက်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းရမည်။

ကောင်းတယ်၊ကောင်းတယ် စောစောလာနော် သမီး။ အန်တီမေ စောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမေ ဘိုင့်ဘိုင့်”

စနေနေ့ရောက်ပြီကြားမှာ လေးရက်တောင်လိုသေးသည်။ သည်တော့ သူမ ဝိုင်းခက်ကိုဖုန်းဆက်ကာ ညနေကျရင်လာခေါ် ဖို့ ပြောလိုက်ပါသည်။မယုံနိုင်သလို အံ့ဩသင့်နေတဲ့ ဝိုင်းခက်ရဲ့ တုန့်ပြန်သံကို မစောင့်တော့ဘဲ ဖုန်းချလိုက်ကာ ညနေကျရင် ဝတ်ဖို့အဝတ်အစားကို ရွေးမဆုံး၊ဖိနပ်နှင့်လက်ကိုင်အိတ်ကို ရွေး မဆုံးဖြစ်နေပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ခရမ်းရောင် Giordano စပို့ရှပ်နှင့် Hang Ten သရိုးကွာတား ဆင်စွယ်ခရောင်ကိုပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကပိုကရိုဝတ်ကာ ကျောက်စိဘီးကုတ်တပ်ပြီးPatti ဖိနပ်ဆင်စွယ် ရောင် ကွင်းထိုးလေးကိုစီးမည်။နေကာမျက်မှန်နှင့်အိတ်ကို အနက်

ရောင်ဆင်တူသုံးမည်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပါသည်။

ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် ဘာမှမပြင်ထားသလိုပုံစံဖမ်းထားပေမယ့် တကယ်တော့ Natural colour နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးသုံးကာ ဆံပင်ကိုလည်း ပျားရည်ရောင်ဆိုးလိုက်ပါသေးသည်။

စိုင်းခက်က သူမရဲ့အလှမှာ နစ်မျောကာ အရင်လိုဘဲ သူမအလိုမှန်သမျှ ဖြည့်စွမ်းပေးမြဲဖြစ်ပေမယ့် မယုံနိုင်သောအကဲခတ်မျက်ဝန်းတို့ သူမဆီဝေလာတတ်ကာ စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

သူမက Bluzo နဲ့ Ocean Mart သွားမယ်လို့ အကြောင်းပြလိုက်ပေမယ့် အရင်ဆုံးဝင်ဖြစ်တဲ့နေရာက ကိုကိုကြီးထိုင်တဲ့ အထူးကုဆေးရုံတစ်ခုရှေ့က ကော်ဖီဆိုင်ကိုဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကားရပ်ထားတဲ့နေရာက မြင်နိုင်တဲ့စားပွဲမှာထိုင်ကာ သူ ဂျူတီထွက်ချိန်နဲ့ အချိန်ကိုက်ရောက်အောင် သူမ စီစဉ်ပန်တီးခဲ့တာကိုတော့ အထူးပြောစရာလိုမယ် မထင်ပါ။

စိုင်းခက်ကတော့ သိပ်မခမ်းနားလှတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်အခင်းအကျင်းကို ဝေ့ကြည့်ကာ သူမ သည်လိုဆိုင်မျိုးမှာ ထိုင်လေ့မရှိတဲ့အတွက် အံ့သြနေပေလိမ့်မည်။ နင့်ကို ဒုတိယအကြိမ်အသုံးချရတဲ့အတွက် သိပ်အားနာမိတာ အမှန်ပါ စိုင်းခက်ရယ်။

ကိုကိုကြီးကားထားတဲ့နေရာကို သူမက ကျောပေးထိုင်ထားတာမို့ မှန်အိုင်းအသေးလေးတစ်ချပ်ဆွဲထုတ်ကာကြည့်လိုက်တော့ လား . . . လား။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့

ကိုကိုကြီး ကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ မှန်ကိုသိမ်းကာ “စိုင်းခက် သွား ရအောင် အပြန်နောက်ကျမယ်” လို့ လောလိုက်မိပါသည်။

စိုင်းခက်ကားရှိရာသွားတော့ မသိမသာလိုလိုနဲ့ စိုင်းခက်လက်မောင်းကို ကိုင်ကာ စကားတွေဖောင်နေအောင် ပြောပစ်လိုက်ပါသည်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ ကားမှန်ထဲက တဆင့်ကြည့်လိုက်ရာ ကိုကိုကြီး ခုထိကားပေါ်မတက်သေးဘဲ သူမတို့ကားကို စူးစိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ရှုပါပြောတာ မှန်နိုင်ချေရှိဖို့ လမ်းစလေးတွေ့လိုက်ရတာမို့ သူမ ရင်ခုန်သွားရပါသည်။ ခင်ဗျားရဲ့ သိမ်းဝှက်ထားတဲ့ ခံစားချက်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ဒယ်ဒီကိုပေးထားတဲ့ကတိကို တိတ်တဆိတ်ဖောက်ဖျက်ခဲ့ရတာ ခင်ဗျား ဘယ်သိမှာလဲနော် ကိုကိုကြီး။

ခင်ဗျားအမြင်မှာတော့ မေမက်မောက ရှုပ်တယ် ၊ ပွေတယ်၊ ရည်စားများတယ်ပေါ့။

အခန်း(၁၈)

နောက်တစ်ရက်ခြားမှာလည်း သူမက စိုင်းခက်နှင့်တွဲကာ သူ့ရှိတဲ့နေရာနားမှာ သွားရောက်အရောင်ပြခဲ့ပါသေးသည်။ တတိယအကြိမ်ကတော့ အန်တီမေ့ခဲ့ချိန်းထားတဲ့ စနေမနက်ပေါ့။ သူမက စိုင်းခက်ကို အန်တီမေ့ဆီလိုက်ပို့ခိုင်းရုံမျှမက အန်တီမေနှင့်ပါ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါသည်။

“အန်တီမေ ဒါ သမီးသူငယ်ချင်းစိုင်းခက်ပါ။စိုင်းခက် ဒါ ငါ့အချစ်ဆုံး အန်တီ၊ ဒေါ်မြလေးမေ တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“အေးကွယ် သမီးလေးသူငယ်ချင်းဆိုတော့ အန်တီ သားပေါ့။အန်တီတို့ဆီကို အချိန်မရွေး လာလည်နိုင်ပါတယ် သားရယ်”

ဝနေဆို မနက်ခြောက်နာရီကနေ ခုနစ်နာရီထိ ကိုကိုကြီး အင်းလျားကန်ဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်တတ်တာ သိသည်မို့ သူမက ခုနစ်နာရီထိုးခါနီးအရောက်လာကာ စိုင်းခက် ချက်ချင်း မပြန်ဖြစ်အောင် အန်တီမေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးနေတာဖြစ်ပါသည်။ အချိန်ကွက်တိပင်။အဖြူရောင် အားကစားဝတ်စုံနှင့် ကိုကိုကြီး ပြန်ရောက်ချလာပါသည်။အန်တီမေက

“သား ဒါ သမီးလေး သူငယ်ချင်း စိုင်းခက်တဲ့။ ဒါ အန်တီသား သိမ်းပိုက်မိလ်”

စိုင်းခက်က ခပ်ပြုံးပြုံးလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သလို ကိုကိုကြီး ကလည်း အသိအမှတ်ပြုဟန် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြပါသည်။

“ဒေါက်တာသိမ်းကို ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“ဟဲ့ နင်က ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ကိုကိုကြီးရော၊အန်တီမေရော၊သူမပါ စိုင်းခက်က ကိုကိုကြီးကို ဘယ်လိုသိတာလဲလို့ စိတ်ဝင်စားသွားရတာမို့ သူမက စိုင်းခက်ပခုံးကို ဖတ်ခနဲတစ်ချက်ပုတ်ကာ မေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်အကိုက ဒေါက်တာစိုင်းလွင်ပါ။ဒေါက်တာ သိမ်း အကြောင်းလည်း အိမ်မှာပြောလေ့ရှိပါတယ်။ပြီးခဲ့တဲ့လက စင်ကာပူကိုထွက်သွားခါနီးPartyပေးတုန်းကတောင် ဒေါက်တာ သိမ်းကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်သေးတယ်”

“ဪ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ။နုလုံးအထူးကု ဒေါက်တာ စိုင်းလွင် မဟုတ်လား။ကိုယ်တို့ အင်္ဂလန်သွားတုန်းကလည်း အတူ

တူပဲ။ဟုတ်တယ် ကိုလွင် Party ပွဲ ကိုယ် ခဏလာဖြစ်တယ်။
ကိုလွင် ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမလဲ ညီလေး”

“ရှေ့လဆန်းလို့တော့ ဖုန်းဆက်ထားပါတယ်”

“ကိုလွင်ညီဆိုတော့ ကိုယ့်ညီပဲပေါ့။အချိန်မရွေးလာ
လည်ပါ ညီ”

သူ့မိတ်ဆွေနှင့် ပတ်သက်တဲ့လူဆိုတော့ နူးနူးညံ့ညံ့
ချိုချိုသာသာ ပြောဆိုနေတဲ့ကိုကိုကြီးကို သူမ အံ့ဩလွန်းစွာ
မျက်တောင်မခတ်ငေးကြည့်နေမိပါသည်။သူမရှေ့မှာ သူ့ကို
သည် လိုမျက်နှာထားသည်လို စကားပြောပုံမျိုး တစ်ခါမှ
မတွေ့ဘူး တာမို့ သူသည်လို ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်မယ်လို့တောင်
သူမ မထင်မိပါ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို။ခုတော့ သွား
စရာရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦး။မော့ ငါဘယ်အချိန် လာပြန်ကြိုရမလဲ”

သူမက လက်လေးချောင်းထောင်ပြကာ “ညနေလေး
နာရီ” လို့ ပြောလိုက်တော့ “OK ဒါဆို ငါသွားပြီနော် မော့၊
သွားလိုက်ပါဦးမယ် ခင်ဗျ” လို့ပြောကာ လှည့်ပြန်သွားတဲ့
ကောင်လေးကို ကြည့်ကာ ကောင်လေးမျက်လုံးထဲမှာ သူမအပေါ်
အလွန်အမင်းချစ်ခင်အလိုလိုက်တဲ့ အရိပ်ယောင်တွေကို သူ
ဖတ်ရှုလိုက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

သူမကတော့ မေမေ့ကိုဖက်ကာ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်
သွားပြီးဖြစ်တာမို့ သူမက သူမနောက်ကျောကိုကြည့်ရှုကာ ရှုပ်နိုင်

ပွေနိုင်လွန်းတဲ့ ကောင်မလေးကို အတော်မြင်ပြင်းကပ်ချဉ်စုပ်
သွားတာမို့ သည်နေ့အဖို့ အိမ်ကထွက်ရမည့်အချိန်ထက် စော
သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

†††

အခန်း(၁၉)

သူမရောက်ပြီး နာရီဝက်လောက်ဘဲရှိသေးသည်။ကိုကိုကြီး ရေမိုးချိုးပြီး အပြင်သွားမယ့်ပုံစံမျိုးနှင့်ဆင်းလာတာမို့ သူမရှိနေလို့ သူအိမ်မှာတောင် မနေချင်လောက်တဲ့အထိ ခါးသီးနေတာလားလို့ တွေးမိကာ အတော်ဝမ်းနည်းနာကျင်သွားရပါသည်။

“ဟင် သား ဘယ်လဲ။အစောကြီးရှိသေးတာကို”

“အလုပ်မသွားခင် တစ်နေရာလောက်ဝင်ဦးမလားလို့ပါ မေမေ”

“နောက် နာရီဝက်လောက်ဆိုရင် ကြေးအိုးကစားလို့ ရပြီလေ သားရဲ့။စားသွားပါလား”

“ပြန်လာမှပဲ စားပါတော့မယ် မေမေ”

သူ ကားပေါ်တက်ပြီးမောင်းခါနီးကျတော့ သူမက သူ

နားမှာလွင့်ခနဲသွားရပ်မိပါသည်။သူက သူမကို ‘ဘာပြောချင်လို့လဲ’ဆိုတဲ့ စိတ်ရှုပ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ကြည့်နေတာမို့ သူမက မာနတွေ့သိက္ခာတွေ ပြီးတော့ အရှက်အကြောက်တွေကို ခဏဖယ်ကာ “ဂျာနယ်ထဲမှာ ပါတဲ့သူက မောချစ်သူ မဟုတ်ပါဘူးကိုကိုကြီး” လို့ ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောပြမိပါသည်။

သူမကိုကြည့်နေတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲတစ်ချက် ဖြစ်သွားပြီးမှ ပြန်လည်မှုန်မှိုင်းသွားကာ “အဲဒါ ငါပေးမိလို့လား။ မင်းရှင်းပြရမှာ ခုနက စိုင်းခက်ဆိုတဲ့ကောင်လေးကို မဟုတ်ဘူးလား” လို့ မာမာကြောကြောပြောကာ ကားကိုပြင်းထန်တဲ့အရှိန်နဲ့ မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။

သူမ အိမ်ပေါက်ဝလေးမှာပဲ အားကုန်စွာထိုင်ချပြီး မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့သီလာခဲ့ပါသည်။မောရင်ထဲက လေးလေးနက်နက်မြင့်မြင့်မြတ်မြတ်ဖြစ်တည်နေတဲ့ချစ်ခြင်းကို ကိုကိုကြီးဘာလို့ အသိအမှတ်မပြုရတာလဲ? မောဘက်က တတ်နိုင်သလောက် ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အချစ်တွေကို ထုတ်ပြတော့လည်း ဘာဖြစ်လို့ ခါးသီးမုန်းတီးရပြန်တာလဲ။

သူမ ငူငူငိုငိုနဲ့ထိုင်နေတုန်း အန်တီမေက သူမပခုံးလေးကို ကိုင်ကာ “သမီးလေး အောက်ကြီးမှာ ဘာလို့ထိုင်နေတာတုန်း။ထ . . . ထ ခုံပေါ်မှာထိုင်လေ” လို့ ဖေးထူပါသည်။

သူမက ထိုင်ပြီးပြီးချင်း အန်တီမေ ပခုံးပေါ်မျက်နှာအပ်ကာ “အန်တီမေ ကိုကိုကြီးက သမီးကိုဘာလို့မုန်းနေတာလဲဟင်”

လို့ မေးမိပါသည်။အန်တီမေက သူမရဲ့ကျောလေးကို သပ်ပေးကာ “သားက သမီးကိုမမှန်းပါဘူးကွယ်၊ သူ သည်လိုပဲ နေတတ်လို့ပါ” လို့ နှစ်သိမ့်ပါသည်။

သူမသည် ဒေါက်တာသိမ်းရဲ့ စိမ်းကားမာကျောမှုအပေါ်မှာ ခံစားချက်တွေပြင်းထန်လွန်းနေရသည်မို့ အန်တီမေကိုရှက်ဖို့၊ ကြောက်ဖို့ အန်တီမေရှေ့မှာ ခံစားချက်တွေထိန်းသိမ်းဖို့ကို တောင် မတတ်နိုင်ဘဲဖြစ်သွားရပါသည်။အန်တီမေ သူမအပေါ်ချစ်လွန်း၊ နာလည်လိုက်လျောလွန်းတာကို မသိစိတ်က ကိုးစားမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သူမ မျက်ရည်တွေစီးကျတာကို အန်တီမေကကြည့်ရင်း “တိတ်ပါသမီးလေးရယ်၊ သားကြောင့် သမီးလေး ဝမ်းနည်းထိခိုက်ရတယ်ဆိုရင် အန်တီလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်” လို့ ဆိုရှာပါသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ အန်တီမေက ကိုကိုကြီးရဲ့အကြောင်းတွေကို သူမကိုရှည်ရှည်လျားလျား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြဖြစ်သွားပါသည်။မျှော်လင့်မထားဘဲ သိခွင့်ရခဲ့သည့် ချစ်သူပုံရိပ်များက သူမနှလုံးသားမှာ ပိုမိုနက်ရှိုင်းစွာ စွဲထင်ပါသည်။

“သမီး ကြားဖူးပြီးသား၊ သိပြီးသား ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မှာပါ။အန်တီမေနဲ့ သားဖေဖေ ကျော်စွာခိုလှုံက လူအများရှေ့မှာ တရားဝင်လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုကြတဲ့သူတွေ မဟုတ်ခဲ့သလို ကိုကျော်စွာခိုလှုံကလည်း လူလွတ်မဟုတ်ခဲ့ဘူး။မိဘတွေ အစီအမံ

ကို နာခံခဲ့ရပေမယ့် မေတ္တာမပါတဲ့အိမ်ထောင်ရေးကြောင့် ဘဝမှာ အဆင်မပြေမှုတွေ အများကြီးရှိခဲ့တဲ့ ကိုကျော်စွာဟာ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ဂုဏ်တွေ၊ ငွေတွေနဲ့ ဘဝရဲ့ကွက်လပ်ကို ဖြည့်လို့မရခဲ့ဘူးလေ။ နယ်ကတက်လာပြီး အမျိုးအဆွေပွဲတဲ့ဆင်းရဲတဲ့ အန်တီမေဘဝကလည်း ကိုကျော်စွာနဲ့တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ဒုက္ခသုက္ခတွေအများကြီးနဲ့ပေါ့။လုပ်ငန်းချင်းနီးစပ်မှုကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စတွေ့ကတည်းက သတိထားမိခဲ့ကြတယ်။တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်နားလည်ပေးရာက ချစ်မြတ်နိုးလာကြပြီး တစ်ယောက်ရဲ့ အဆင်မပြေလိုအပ်မှုတွေကို အခြားတစ်ယောက်ကဖြည့်စွမ်းရင်းနဲ့ ကြည့်နူးပျော်ရွှင်သာယာခဲ့ရပေမယ့် လူမှုရေးရှုဒေါင့်ကကြည့်ရင် ငွေဘု အန်တီတို့က စည်းဖောက်သူတွေပေါ့။သူ့အဆင့်နဲ့အန်တီအဆင့် မတူမတန်လို့ ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူးဆိုတဲ့ ဒေါ်နယ်လီလင်းက သတင်းစာထဲမှာတော့ “ကျွန်မသာလျှင်” ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာထည့်ခဲ့ပြီး ကိုကျော်စွာကိုလည်း “ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းမပေးဘူး” လို့ ပြောခဲ့ချိန်မှာ အန်တီအရမ်းရှက်ပြီး အဝေးတစ်နေရာမှာ ခြေရာဖျောက်ဖို့ တိတ်တိတ်လေးဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အန်တီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုကျော်စွာကသိသွားပြီး အပြင်းအထန်တားဆီးခဲ့ချိန်မှာပဲ အန်တီမှာ သားရဲ့ကိုယ်ဝန်ကို စလွယ်နေရပြီဖြစ်တာကြောင့် ဘယ်မှ မသွားဖြစ်တော့ဘဲ ကိုကျော်စွာနဲ့ဆက်လက်ပေါင်းသင်းနေထိုင်ပြီး တရားဝင်လက်ထပ်စာချုပ် လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ဒါဟာ သားအတွက် ဖခင်မမဲ့စေချင်တဲ့

အန်တီတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ သဘောတူညီမှုကြောင့်ပါပဲ။

ဒေါ်နယ်လီလင်းရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတွေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ဆိုင်တဲ့ တစ်ချို့ကိစ္စတွေကလွဲရင် အန်တီတို့ မိသားစုသုံးယောက်မှာ တခြားအဆင်မပြေမှု မရှိခဲ့ကြပါဘူး။

သားဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အေးအေးနေတတ်တယ်။ စာတော်တယ်၊ စည်းကမ်းရှိတယ်။ သူ့ ဆယ်နှစ်သားလောက်မှာ အဖေ့နဲ့အမေရဲ့အကြောင်းကို သုံးသပ်နေနိုင်ပြီဖြစ်သလို သူတက်တဲ့ကျောင်းမှာ ဒေါ်နယ်လီလင်းရဲ့ အမျိုးကလေးတစ်ချို့လည်းရှိတာကြောင့် စောင်းမြောင်းရန်စတာတွေ ခံခဲ့ရပုံပေါ်ပါတယ်။

သူ စာမေးပွဲအောင်လို့ သူ့အဖေက ထုံးစံအတိုင်း “သားလိုချင်တာပြော” လို့ ဆိုလိုက်တဲ့အချိန်မှာ “ဖေဖေနဲ့မေမေ ကွာရှင်းပေးပါ” လို့ တစ်ခွန်းပဲ ပြောလာပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ အဖေရော အမေပါမေးတာကို သားဘာမှပြန်မပြောပေမယ့် သူလည်းအရွယ်နဲ့အမျှ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရင်ဆိုင်နေရပြီလို့ အန်တီတို့ရိပ်မိခဲ့ပါတယ်။

သားကို သိပ်အလေးအနက်ထားတဲ့ သားစိတ်ဒဏ်ရာရ သွားမှာကို စိုးရိမ်တဲ့ အန်တီတို့နှစ်ယောက်လုံး သူ့ဆန္ဒကိုလိုက်လျောပေးခဲ့ပါတယ်။ ကိုကျော်စွာဆိုရင် အတော်ခံစားသွားရပြီး သည်က အလုပ်တွေကိုပစ်လို့ နိုင်ငံခြားမှာ တစ်နှစ်ကျော်လောက်လေလွင့်နေခဲ့တယ်။ အန်တီလည်းခံစားရတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖြေ

သာတာက အန်တီက သားနဲ့အတူနေရတာကြောင့် ဘယ်လို ဒုက္ခမျိုးမဆို ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

သားကလည်း သူ့ကြောင့် ငိဘနှစ်ပါးခံစားရတာကိုသိလို့ သူ့အဖေကို တစ်နှစ်တစ်ခါ မပျက်မကွက်ကန်တော့သလို အန်တီအတွက်ဆိုရင်လည်း သိပ်လိမ္မာသိတတ်တဲ့သားအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့ပါတယ်။ သားက ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်း၊ ကိုယ်ကျင့်တရားပိုင်းနဲ့ ပညာရေးလူမှုရေးတွေမှာ ပြောစရာမရှိလှပေမယ့် သူ ကြုံတွေ့ခဲ့တဲ့ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဂယက်နဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာရှိနေနိုင်တဲ့ အဆင်မပြေမှု ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကြောင့် တစ်ချို့နေရာတွေမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ ဥပမာ - သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေခံစားနေတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြလေ့မရှိဘူး။ နောက်တစ်ချက်က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ဘူးဆိုရင် သူ့ဆက်ဆံရေးက အေးစက်တယ်။ သိပ်မပြေပြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပုံမှန်ထက်ပိုပြီး အပေါင်းအသင်းနည်းတယ်။ သီးသန့်ဆန်ဆန်နေတတ်တယ်။ ရိုးသားဖြောင့်မှန်မှုမရှိတာတို့၊ မဖြစ်သင့်တာတို့နဲ့ ကြုံလာရင် ဒေါသနဲ့တုန်ပြန်တတ်တယ်။

ဒါကြောင့် သားရဲ့နေထိုင်ပြောဆိုပုံ တစ်ချို့တစ်လေဟာ သမီးလေးကို ဝမ်းနည်းနာကျင်စေခဲ့တယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်သွားမလားလို့ အန်တီစိုးရိမ်မိတာပါ။

သူမသည် အန်တီမေ့ရဲ့ရှည်လျားလှသော စကားအဆုံးမှာ အန်တီမေ့ကိုရော၊ ကိုကိုကြီးကိုရော အရင်ထက်ပို၍ စူးနစ်

နက်နဲစွာ ချစ်မိသွားရပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အန်တီမေက သူမကို သူ့ရဲ့အတွင်းရေးပါမကျန် မခြွင်းမချန်ပြောပြခဲ့လို့။ ကိုကိုကြီးကိုတော့ သူ့ဘဝအကြောင်းတွေကြောင့် အရင်ထက်ပို၍ လေးစား၊ သနား၊ ကိုးကွယ် ချစ်ခင် မြတ်နိုးသွားမိပါသည်။

အရင်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေတတ်တဲ့နုလုံးသားမှာ အချစ်ဆိုတဲ့အရာပဲ ရှိနေရာက ခုတော့ အကြင်နာမေတ္တာနဲ့ ကရုဏာတွေပါ စုရုံးဖြစ်တည်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၂၀)

ကိုကိုကြီးအကြောင်းကို သိခွင့်ရပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘဝကို လေးလေးနက်နက်ဖြတ်သန်းဖို့ ကြိုးစားရမည်လို့ စတင်စဉ်းစားတွေးတောမိပါသည်။ ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ နေထိုင်ပြောဆိုတတ်တာတွေ၊ တစ်ခါတစ်ရံစိတ်ထဲပေါ်သလို မစဉ်းစားဘဲ လုပ်ကိုင်တတ်တာတွေကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်မှပါ။ ကိုကိုကြီးက ဒါတွေကိုမကြိုက်တာနေမှာလို့ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူမ တွေးတောနေမိရာ စိုင်းခက်က ဘယ်ကိုမောင်းနေမှန်းမသိဘဲ ကားရပ်လိုက်မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူမ မရောက်ဖူးသောနေရာတစ်ခုပင်။

“ကဲ ဆင်းပါဦး မော”

“စိုင်းခက် ဒါဘယ်နေရာလဲဟင်း၊ နင် မပြောမဆိုနဲ့ဘာလို့

သည်ကို မောင်းလာတာလဲ”

“ဆင်းပါ၊ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်းအိမ်၊နင် ဘာမှကြောက်စရာ မလိုပါဘူး၊နင့်ကိုလည်း အိမ်ထဲအတင်းမခေါ်ဘူး၊ခြံထဲမှာ စကား အေးအေးဆေးဆေးပြောရုံပဲ”

“ငါ့သဘောတူညီချက်ကိုအရင်ယူပြီးမှ နင်လာရမှာလေ။ ခု နင့်သဘောနဲ့နင်လာတာမို့ ငါ ကားပေါ်ကမဆင်းနိုင်ဘူး။ ပြောစရာလည်း မြန်မြန်ပြောပြီး ငါ့ကိုပြန်ပို့။မဟုတ်ရင် ဒေသ စိမ်းလည်း ငါမကြောက်ဘူးနော်”

“နင်သတ္တိကောင်းတာ ငါသိပါတယ် မော့ရဲ့။နင် ဒေါက်တာသိမ်းရှေ့မှာ ငါနဲ့တမင်တွဲပြတာလည်း ငါရိပ်မိပါတယ်။ သည်မှာ နင် ငါ့ကိုမချစ်နိုင်တာအတွက် ငါအပြစ်မတင်ခဲ့ဘူးနော်။ အေး . . . ဒါပေမဲ့ မချစ်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းပြီးနောက်မှာမှ သည်လို ခေါ်အသုံးချတာတော့ နင် ငါ့ကိုစော်ကားတာသက်သက်ပဲ”

“ငါ ဝန်ခံတယ် စိုင်းခက်။ဒေါက်တာသိမ်း ငါ့အပေါ် ဘယ်လို သဘောထားတယ်ဆိုတာ သိချင်စိတ်နဲ့ နင်နဲ့တွဲပြမိ တယ်။ဒါပေမယ့် နင့်ကိုစော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူး။နင်နဲ့ငါဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက သိခဲ့ရတဲ့သူငယ်ချင်း။နင်ဟာ ငါယုံကြည် ရတဲ့သူမို့ပါ”

“ဒါပေမယ့် ငါ့ကို နင်မယုံကြည်နဲ့တော့။နင် ငါ့အပေါ် မငဲ့ညှာခဲ့တဲ့အတွက် ငါကလည်း နင့်လိုပဲ ငါ့ဆန္ဒနဲ့ငါ ငါဖြစ်ချင် တာကို ဖန်တီးမယ်”

စကားလည်းဆုံးရော ကားမောင်းထွက်လာတဲ့ စိုင်းခက် ရဲ့မျက်နှာဟာ တကယ်ပဲ ညိုမှောင်တင်းမာနေပါသည်။သူ့ဘာသာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မော မမှောင်ခင် အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ပြီးတာပဲ။ မှောင်သွားလို့ ဒယ်ဒီပြန်ရောက်နေရင် မောနဲ့စိုင်းခက်ကို တွဲတွေ့ သွားတာမို့ မဖြစ်စေချင်ပါ။သူမက သူငယ်ချင်းလို သဘော ထားပေမယ့် စိုင်းခက်ဘက်က မရိုးသားတာကို ဒယ်ဒီလည်းရိပ် မိနေတာမို့ သူငယ်ချင်းပုံစံဖမ်းလို့လည်း သိပ်မဖြစ်နိုင်ပါ။ဒယ်ဒီက သူ့ကိုပေးထားတဲ့ကတ် ဖောက်ပါတယ်ဆိုပြီး သူမအပေါ်မြင်သွား ရင် အားလုံးရှုပ်ကုန်လိမ့်မည်။အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူမစိုးရိမ် ထားသလို ဒယ်ဒီက ပြန်ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်သည်။

သူမနှင့်စိုင်းခက် အတူပြန်လာတာတွေ့တော့ ဒယ်ဒီက စိုင်းခက်ကို နှုတ်ဆက်ခေါ်ပြောပါသည်။စိုင်းခက်ပြန်သွားတော့ ဒယ်ဒီက သူမကို ဘယ်လိုလဲဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်နေတာမို့ သူမက မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ဒယ်ဒီကို ဖက်တွယ်ချွဲနဲ့လိုက်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် စိုင်းခက်မွှေတဲ့ပြဿနာက နောက်နှစ်ရက်မှာ အလုံးနှင့်အရင်းနှင့် ဝင်လာတော့တာပင်။ဒယ်ဒီ အလုပ်ကပြန် လာတဲ့အချိန်မှာ အနားပင်မယူနိုင်ဘဲ “မော ထာပါဦး” လို့ ပြောကတည်းက တစ်ခုခုထူးခြားမှုရှိနေပြီရယ်လို့ စိတ်ထဲကထင် သွားသလိုပင်။

“ကိုစိုင်းမြတ်က ဒယ်ဒီဆီမှာသမီးတောင်းတယ်။မောမော

နဲ့ သူ့သားစိုင်းခက်က လူငယ်ချင်းလည်းရင်းနှီးပြီးသားပါတဲ့။ သူ့သားကလည်း မရ၊ရအောင်တောင်းပေးပါလို့ ပူဆာတယ်တဲ့။ သမီးကသာ ခေါင်းညှိတ်ရင် တစ်လအတွင်း ခမ်းခမ်းနားနား မင်္ဂလာပွဲကျင်းပချင်ပါတယ်တဲ့။ ကဲ ပြောပါဦး သမီးဘက်က သဘောထားကို”

“နီး နီး ဒယ်ဒီ။ မော လုံးဝသဘောမတူပါဘူး။ မော စိုင်းခက်ကို လုံးဝမချစ်ဘူး။ တကယ့် သူငယ်ချင်းပါဒယ်ဒီ။ တစ်လအတွင်းတောင် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပဦးမယ် အမယ်လေး . . . ကြောက် စရာတွေ”

“စိုင်းခက်ကို ဒီလောက်ခါးသီးနေရင် မော တွဲသွားတွဲလာ ဘာလို့ လုပ်ခဲ့တာလဲ။ ဒယ်ဒီကို ကတိပေးထားပြီး ဘာဖြစ်လို့ ချိုးဖောက်တာလဲ။ ဒယ်ဒီက ကတိပေးပြီးရင် တည်မှကြိုက်တာ မောမော သိတယ်နော်”

“သမီးက သူငယ်ချင်းလိုခင်လို့ တွဲသွားတွဲလာ လုပ်တာကို . . . ”

“တော်စမ်း သမီး။ သမီးက ခင်ရုံဆိုပေမယ့် သူကခင်ရုံထက်မကတာ သိရဲ့သားနဲ့။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒါ သမီးအပြစ်ပဲ။ သည် တော့ ကိုစိုင်းမြတ်ရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံ၊ မခံဆုံးဖြတ်တဲ့ အပေါ်မှာ သမီးရဲ့ဆန္ဒကို ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ ထည့်သွင်းစဉ်း စားမယ်။ ကျန်တဲ့ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကိုတော့ ဒယ်ဒီဆန္ဒအတိုင်း ပဲဆုံးဖြတ်မယ်”

“ဒယ်ဒီ သည်တစ်ခုတော့ အတင်းအကြပ်မလုပ်ဖို့ မော တောင်းပန်ပါတယ်။ မော မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူနဲ့တော့ မောကို အတင်းမပေးစားပါနဲ့။ မော စိုင်းခက်ကို ဘယ်လိုမှ ချစ်လို့မရလို့ပါ”

မောရဲ့ ချောက်ချောက်ချားချား တောင်းဆိုမှုကို ဒယ်ဒီက တစ်ချက်တွေ့နေပြီးမှ “ဒယ်ဒီ စဉ်းစားဦးမယ် မော” လို့ ပြောကာ မောရှေ့က ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၂၁)

တစ်ပတ်လောက်ကြာတဲ့အထိ ဒယ်ဒီက စိုင်းခက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှမပြောပဲနေတာကြောင့် ကံကြမ္မာက သူမ ဘက်မှာရှိနေပါလားလို့ ဝမ်းသာလို့မဆုံးသေးမီမှာပင် မောဆီကို ကံကြမ္မာဆိုတစ်ခုက ရိုက်ခတ်လာခဲ့ပါသည်။

ဒယ်ဒီက ထုံးစံအတိုင်း Show ပွဲတစ်ခုကို Sponser ပေးရာတွင် ဒယ်ဒီကပဲ ရွေးချယ်စဉ်တာကြောင့်လား။ အခြား အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်ပဲလား မသိဘဲ “ထွန်းတောက်ကြယ်” ကျန်ခဲ့ကာ အခြားအဆိုတော် အတော်များများပါဝင်ခဲ့ကြပါသည်။

ဒါကို “ထွန်းတောက်ကြယ်” က အတော်ပေါက်ကွဲကာ “သည်လောက်ကြီးကျယ်လှတဲ့လူကြီး သူ့သမီးကို ရအောင်ယူ ပြမယ် ကြည့်နေ” လို့ ကြိမ်းဝါးတာကို ဒယ်ဒီက တစ်ဆင့်စကား

နဲ့ ပြန်ကြားခဲ့ပါသည်။ တကယ်လည်း “ထွန်းတောက်ကြယ်” က မောမောကို ဖုန်းနဲ့စာနဲ့ လူကြိုနဲ့ စသည်ဖြင့် နည်းမျိုးစုံသုံးကာ အဆက်အသွယ်ရအောင် ချဉ်းကပ်ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။

သူ့ချဉ်းကပ်မှုကို မောက လုံးဝလက်မခံဘဲ အေးဆေး သက်သာစွာ ငြင်းပယ်ခဲ့သော်ငြား ဒယ်ဒီသိသွားတဲ့အခါမှာတော့ မောအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေက အဆမတန်များပြားစွာဖြစ် ပေါ်လာခဲ့ပြီး မောကို နေရာချပေးဖို့ အရိပ်အမြွှက်ပြောဆို စိစဉ် လာခဲ့ပါသည်။

“ဟင့်အင်း ဒယ်ဒီ၊ မော လုံးဝလက်မခံဘူးနော်၊ ဒယ်ဒီ အပြစ်ပေးတာ၊ ဒယ်ဒီစီမံတာအားလုံး မော အမြဲနာခံခဲ့ပါတယ်။ သည်တစ်ခါတော့ မောကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ မော စိုင်းခက်ကိုလုံးဝ မယူနိုင်ပါဘူး ဒယ်ဒီ”

“စိုင်းခက်က သမီးချစ်လို့မရဘာကလွဲရင် မိဘမျိုးရိုး၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ပညာ၊ ရုပ်ရည် ဘာငြင်းစရာရှိလဲ။ ငယ်ငယ်ကတဲက ခင်ခဲ့ကြတဲ့ အတွင်းသိအစင်းသိလူ၊ သမီးကိုချစ်တယ်၊ သမီးဆိုး တာကိုခံနိုင်တယ်၊ ခု မချစ်လည်း ယူပြီးရင် သံယောဇဉ်ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်၊ အေး . . . ထွန်းတောက်ကြယ်နဲ့တော့ သမီး စိတ်ပါသ ဘောတူလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ တစ်ဖက်သတ်ကြိုးစားလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ် လိုနည်းနဲ့မှကို သဘောမတူနိုင်ဘူး”

ထွန်းတောက်ကြယ်ကို ဒယ်ဒီ သဘောတူရင်တောင် သမီးမယူပါဘူး ဒယ်ဒီရဲ့”

“ထွန်းတောက်ကြယ်ခဲ့ရော စိုင်းခက်ခဲ့ရောတဲ့ခွဲပြီး ခုမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူပါရစေခဲ့ဖြစ်နေတာ ဘာသဘောလဲမောမော။ မလိုချင်ဘူး။စိုင်းခက်ခဲ့တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးစကားပြောဖို့ ပြင်ဆင်ထား”

မာကြောစွာ အမိန့်ပေးပြီး ထွက်သွားတဲ့ဒယ်ဒီကျောပြင် ကိုကြည့်ကာ မောမော ပင်ပန်းနွမ်းလျှော့ ငိုယိုကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ငိုလို့ဝတော့မှ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးထဲကို အဝတ်အစားနှင့်အသုံးအဆောင်တစ်ချို့ ထိုးကြိတ်ထည့်ကာ စောစောနှင့်အခြားသူတွေ ဘယ်သူမှမမြင်အောင် တိတ်တိတ်လေးထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။

ကားနဲ့ဆိုရင် သူမအပြင်ထွက်တာကို သိမှာစိုးတာကြောင့် Taxi နဲ့ပဲ မမညောတို့အိမ်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။မမညောတို့အိမ်ရောက်တာနဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကိုပစ်ချကာ မမညောကိုဖက်ပြီး ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို ငိုသံနှောပြောဆိုကာ ဝမ်းနည်းငိုကြွေးမဆုံးဖြစ်ရပါသည်။

မမညောက သူမရဲ့ကျောကိုပွတ်သပ်ချော့မော့ နှစ်သိမ့်ရှာပါသည်။

“တိတ်ပါ မောလေးရယ်၊တိတ်ပါ။မမညော ညီမလေး ဘက်ကနေ ဒယ်ဒီကိုစိုင်းပြောပေးပါ့မယ်။ညီမလေးကရော ဘာလို့ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ခုလို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှုပ်ရှက်ရှက်ရှက်တဲ့ခွဲရတာလဲကွယ်၊ဒယ်ဒီက ပုံမှန်ဆို အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် သားသမီးတွေကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးတဲ့သူပဲ။ခုတော့

မောကလည်း ရှုပ်ခွဲဒယ်ဒီကလည်း စိတ်ပူနဲ့ မလိုအပ်ပဲ ပြဿနာတွေဖြစ်ကုန်တာပေါ့”

သူမမှာ မမညောချော့လည်း ငိုမဆုံးနိုင်ဖြစ်နေတာနဲ့ နောက်ဆုံး မမညောပင်လက်လျှော့ကာ အန်တီမေ့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပုံရပါသည်။

“အန်တီမေ့သမီး ဒီမှာ ချော့မရပြုမရ အငိုမင်းသမီးဖြစ်နေတယ် အန်တီရယ်။ညောလည်း သူ့အငိုတိတ်အောင် ဘာမှမလုပ်တတ် မပြောတတ်တော့ပါဘူး”

သူမကိုချစ်ရှာသော အန်တီမေ့က ချက်ချင်းပဲရောက်လာခဲ့ပါသည်။အန်တီမေ့ရောက်လာတော့ သူမစကားတောင်မပြောနိုင်အောင် မောနေပြီမို့ အန်တီမေ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးကာ ငိုနေစဉ်မှာ မမညောက အဖြစ်အပျက်ကို အတိုချုံးပြီး အန်တီမေ့ကိုပြန်ပြောပြနေပါသည်။

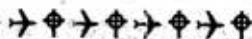
ထွန်းတောက်ကြယ်ရဲ့ မရိုးသားသောကြံစည်မှုတွင် မောကျရှုံးမှာစိုးသည့်အတွက် ဒယ်ဒီက စိုင်းခက်နှင့် မဖြစ်မနေလက်ထပ်ရန်စီစဉ်သည်။မောက ထွန်းတောက်ကြယ်ကို စိတ်မဝင်စားသလို စိုင်းခက်ကိုလည်း လုံးဝမယူချင်သောကြောင့် ခုလိုငိုမဆုံးဖြစ်နေပြီး အိမ်က မသိအောင် ခိုးထွက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းတို့ကိုပေါ့။

မမညောရဲ့စကားကိုနားထောင်ရင်း မောရဲ့ကျောပြင်လေးကို ပွတ်သပ်ချော့မော့နေတဲ့ အန်တီမေ့က မမညောထံက အဖြစ်

အပျက်တွေကိုသိရပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘယ်သူမှထင်မှတ်မထားတဲ့
အံ့ဩဖွယ်ရာသော စကားတို့ကိုပြောလာသဖြင့် မမညောရော
သူမပါ ပါးစပ်အဟောင်းလား အံ့ဩသွားရပါသည်။

“အန်တီမေ သမီးလေးကို တကယ့်သမီးအရင်းလိုချစ်
ဘယ်ဆိုတာ လက်ခံရင် ခုစကားကို လေးလေးနက်နက်ပြော
ဖွင့်ပါတယ်။အန်တီမေကလည်း သမီးလေးနဲ့တစ်သက်လုံး သား
အိမ်လိုနေချင်တယ်။အန်တီမေသားကလည်း သမီးလေးအပေါ်
က သံယောဇဉ်ရှိတယ်။ဒါ့အပြင် တခြားသမီးလေးတို့ဘက်မှာ
နဲ့နေတဲ့ အခြေအနေတွေအရရောပေါ့။အန်တီမေ သမီးလေးရဲ့
ဒယ်ဒီဆီမှာ သမီးကိုလာတောင်းပြီး အန်တီသားနဲ့ လက်ထပ်
ပေးချင်တယ်။ဒါပေမယ့် သမီးလေးက သဘောတူလက်ခံတယ်
ဆိုမှပါ။သမီးလက်မခံရင် အန်တီအတင်းအကြပ်ကြီး
လုပ်ပါဘူး။ သမီးလက်ခံတယ်ဆိုရင်တော့ သမီးဒယ်ဒီဆီမှာ
အန်တီအားလုံး အဆင်ပြေသွားတဲ့အခြေအနေရတဲ့အထိကို
ကြိုးစားညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်သွားမှာပါ”

မောတစ်ယောက် အံ့ဩကြောင်အလွန်းသဖြင့် မိနစ်အ
တော်ကြာတဲ့အထိ စကားမပြောနိုင်ဘဲ အန်တီမေပြောသွားတဲ့
စကားတွေရဲ့အဓိပ္ပါယ်ကို ဦးနှောက်က ကောင်းမွန်စွာနားလည်
နိုင်ဖို့ အလုပ်လုပ်နေရဆဲပင်။

အခန်း(၂၂)

မမညောက အန်တီမေနှင့်သူမ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
စကားပြောကြပါဆိုပြီး ထွက်သွားတဲ့အခါမှာတော့ သူမအသိနှင့်
လိုက်မမီသည့်မေးခွန်းတို့က အန်တီမေရဲ့အဖြေတွေကို များစွာ
မျှော်လင့်စောင့်စားလျက်။

“အန်တီမေ ကိုကိုကြီးက မောကိုမှ မချစ်တာ”

“သားက သမီးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးတာ သမီး
မသိသေးလို့ပါကွယ်”

“သူ သမီးနဲ့လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူမယ် မထင်ပါဘူး
အန်တီမေရယ်”

“အန်တီမေက စိစဉ်ချင်တယ်လို့ဆိုလိုက်တာနဲ့ သားက
ငြင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး သမီးလေးရယ်၊အန်တီမေကလည်း နှစ်ဦး

စလုံးရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိလို့ စိစဉ်ချင်တာပါ။”

သူမ အံ့ဩလွန်းစွာ အန်တီမေ့ကို မော့ကြည့်နေမိတော့ အန်တီမေက “သမီးလေး အန်တီမေ့အစီအစဉ်ကို လက်ခံမယ် မဟုတ်လား” လို့ နူးညံ့စွာမေးလာပါသည်။ သူမသည် အန်တီမေ့ကို ချစ်မြတ်နိုးအားကိုးသောအကြည့်တို့ဖြင့် ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် အန်တီမေ သိချင်သိနေမည်ဖြစ်သော သူမရင်ထဲက အမှန်တရားတစ်ခုကို အန်တီမေ့ထံ ဝန်ခံလိုက်ပါသည်။

“သမီး ကိုကိုကြီးကို ချစ်တယ် အန်တီမေ”

“အန်တီမေသိပါတယ် သမီးရဲ့”

“အဲဒါကြောင့်လေ သမီးကို ကိုကိုကြီးက လက်ထပ်ချင်ပါ့မလား။ လက်ထပ်နိုင်ပါ့မလားလို့ တွေးမိတယ် အန်တီမေရယ်”

“အဲဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်မပူပါနဲ့ သမီးလေးရယ်။ သားက အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အန်တီမေ့စိစဉ်တာ နာခံပါ့မယ်လို့ အန်တီမေ မတောင်းဘဲနဲ့ သူ့ဘာသာကတိပေးပြီးသားပါ။ အန်တီမေ့ကိုကျော်စွာက သားရဲ့တောင်းဆိုမှုနဲ့ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးတဲ့နေ့မှာပဲ ဘယ်တုန်းကတည်းက ဖြစ်နေမှန်းမသိတဲ့ နှလုံးရောဂါက ရုတ်တရက်ပြင်းထန်ပြီး Heart Attack ရသွားတယ်လေ။ အန်တီမေ သတိရလာတော့ သားတောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ကွာရှင်းပေးခဲ့တာပို့လို့ သားအိမ်ထောင်

ရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဆုံးဖြတ်ရမယ့်အရွယ်ရောက်လာခဲ့ရင် မေမေစီမံသမျှကို ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လက်ခံပါ့မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အန်တီ ခုက်စွကို သားရဲ့ကတိတစ်ခုတည်းအတွက်နဲ့ စိစဉ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးလေးရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်သဘောပေါက်သလို သားရင်ထဲမှာ သမီးလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ လွန်ဆွဲနေတဲ့ ပဋိပက္ခကိုလည်း ပြေလည်သွားစေချင်လို့ပါ။”

“ကိုကိုကြီးရင်ထဲမှာ သမီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပဋိပက္ခရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင် အန်တီမေ။ သမီး တကယ်နားမလည်လို့ပါ”

“သားက သူ့အရွယ်၊ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ သူ့အကြိုက်နဲ့အံ့မဝင်တဲ့အပေါ်မှာ အလိုမကျဖြစ်နေတဲ့ ပဋိပက္ခလေး၊ ညှိယူဖို့လည်း သူမလုပ်ချင်ဘူး။ ထပ်တူမကျတော့လည်း အဲဒါကို သူလက်မခံနိုင်ဘူးဖြစ်နေတာမျိုးပေါ့”

“ကိုကိုကြီးက ဘယ်လိုထပ်တူကျချင်တာလဲဟင်။ သမီးမသိလို့ပါ။ သိခဲ့ရင် ကိုကိုကြီးညှိယူစရာ မလိုပါဘူး။ သမီးကထပ်တူကျအောင် ကြိုးစားမှာပေါ့”

“အန်တီမေ သိတာပေါ့။ သမီးလေး အဲဒီလိုဖြူစင်လို့ အန်တီမေက ချွေးမတော်ချင်တာ”

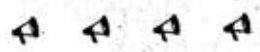
“အန်တီမေက အန်တီမေ့ဘဝအကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ သမီးကို မချွင်းမချန်အကုန်ပြော

ပြတာမို့လို့ သမီးကလည်း ဝန်ခံချင်တယ်။ သမီးလေ ကိုကိုကြီး ဥပေက္ခာပြုလို့ စိတ်လေတာရယ် ကိုကိုကြီးကို အရွံ့တိုက်ချင် တာရယ်ကြောင့် ထွန်းတောက်ကြယ်တို့ စိုင်းခက်တို့နဲ့အတူသွား လာ တွဲမိသွားတာပါ အန်တီမေရယ်။ ဒါတွေအပေါ်မှာ ကိုကိုကြီး သမီးကို အထင်သေးမလား မသိဘူးနော်”

“ကဲပါ သမီး ဒီလောက်စိုးရိမ်နေရင် အန်တီမေ ညကျ သူ့ကို သမီးဆီလွှတ်လိုက်ပါမယ်။ သမီးတို့ ဆွေးနွေးကျပေါ့။ အဓိက က သားက သမီးကို မငြင်းဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းသိစေချင်တာပါ။ သမီးတို့နှစ်ယောက် ရက်ညှိလိုက်လေ။ အန်တီတို့သားအမိ သမီး အဖေဆီ သွားတောင်းရမ်းနားဖောက်ရမယ့် ရက်ကိုပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

သူမသည် ကံတရားရဲ့ဆန်းကြယ်စွာ အလှည့်အပြောင်း မြန်လှတဲ့ပြကွက်ကို အံ့သြတကြီးဖြစ်ကာ ကိုကိုကြီး သူမဆီ ရောက်လာမယ့်အချိန်ကို ရင်ခုန်သံမြန်စွာ စောင့်စားလျက်။

အခန်း(၂၃)

“သားတော့ မေမေ့စကားကိုမယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ”

“အဓိကအကြောင်းကတော့ သမီးလေးက ဖြူဖြူစင်စင် စိတ်နှလုံးလေးရှိတာရယ်။ မေမေနဲ့သားအပေါ်အတော်လေး မေတ္တာ ကြီး တွယ်တာ၊ တာတွေရယ်ကြောင့်ပါပဲ။ ပြီးတော့ သားကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားမယ့်သူလေးလို့ မေမေယုံကြည်တယ် လေ”

သူသည် မေမေ့ရဲ့ဆန်းပြားလှသော မှတ်ချက်တွေကို တကယ်အံ့အားသင့်မိပါသည်။ သူက သားအပေါ်မေတ္တာကြီးတယ် စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားနိုင်မယ်တဲ့လား မေမေ။ သူ့ဘေးမှာ တစ် ယောက်ထက်ပိုတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေရှိနေတာ။ Mr Guitar မှာ သူ့လက်ဖမိုးပေါ် စိုင်းခက်ဆိုတဲ့ကောင်လေး နဖူးမှီနေတဲ့မြိုင်

ကွင်းကိုမြင်ရတာကြောင့် သားဘယ်လောက်နာကျင်ခံစားပြီး ည
ပေါင်းများစွာ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။
သားနဲ့လက်ထပ်ဖို့အတွက်ဆိုရင် သူ့ရဲ့အတွဲကောင်လေးတွေကို
ဘယ်လိုလှည့်ဖျားပြောဆို ဖြတ်တောက်ထားခဲ့မှာလဲ။ သားအပေါ်
မထိတထိလုပ်တာ၊ လိုက်လျောနာခံလိုဟန်ပြတာတွေက ရောသူ့ရဲ့
စိတ်ကစားမှုသက်သက်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုအရေးမလုပ်တဲ့သား
အပေါ် မာနချိုးဖို့ အကွက်ရွှေ့ရုံသက်သက်၊ ဒါမှမဟုတ် ငယ်ရွယ်
သူတွေမှာဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုသက်သက်ရော မဖြစ်နိုင်
ဘူးလား။

“သားအတွက် အရမ်းကို ခက်ခဲကျဉ်းကြပ်နေလား
သား”

“ဒါဟာ သားဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စပေမယ့် မေမေ
ဆန္ဒကိုငြင်းပယ်ဖို့ သားစိတ်ကူးမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားရ
မယ့်အချက်က သူ့ကြောင့် မေမေဆီမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ
ဖြစ်လာနိုင်မလားဆိုတာကိုပါ။ ခုလို ဝင်ထွက်သွားလာပတ်သက်ရုံ
မဟုတ်ဘဲ တစ်သက်လုံးအတူနေသွားမယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ကလေး
ဆန်တဲ့၊ မရင့်ကျက်တဲ့စိတ်ထားနဲ့ အပြုအမူကြောင့် မေမေစိတ်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာမှာကိုတော့ သားတွေ့ပြီး စိုးရိမ်မိတယ်”

“မေမေက မိန်းမသားချင်း ပိုအကဲခတ်တတ်ပါတယ်
သားရဲ့။ သမီးလေးက ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလေးမဟုတ်ပေမယ့်
ပေါ့ပေါ့သွမ်းသွမ်းထဲကလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လိမ်လိမ်မာမာ ရည်

ရည်မွန်မွန်လေး မဟုတ်သလို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းလေးလည်း
မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ရဲတာ ၊ သွက်တာလေးရှိပေမယ့် ဖြူစင်တာလေး
ကြောင့် မေမေကြည့်ဖြူနိုင်တယ်။ ရှေ့မှာ ရိုးသားသလို ယဉ်သလို
နဲ့ အတွင်းစိတ်မဖြောင့်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပါ ငါ့သား။
စိတ်ပူစိုးရိမ်ရမယ့်သူမျိုးဆိုရင်တော့ မေမေက သားဘဝထဲကိုဖို့
ဖို့ အစီအစဉ်လုံးဝမရှိဘူးဆိုတာ ယုံကြည်ရင် မေမေ့ကို တိကျ
တဲ့အဖြေပေးပါ သား”

“မေမေစဉ်တာ သားလက်ခံပါ့မယ်”

သည်လို အဖြေပေးလိုက်စဉ်ခဏမှာ ပြင်းထန်စွာနုနုလှုပ်
သွားတဲ့ နှလုံးသားရဲ့ရစ်သစ်ကို သူ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ
မေမေ့ရဲ့ “ဒါဖြင့် သမီးလေးနဲ့ သွားဆွေးနွေးပါ သား” ဆိုတဲ့
စကားကြောင့် သူမဆီသို့ သူ ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။

သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း ပြေးလာကာ သူ့လက်မောင်းကို
ဖမ်းချိတ်လိုက်တဲ့ သူမရဲ့ ရဲတင်းသွက်လက်မှုကြောင့် သူ့ရင်ထဲ
မှာတစ်ချက် တင်းခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။

စိုင်းခက်တို့ ထွန်းတောက်ကြယ်တို့နဲ့ဆိုရင်ရော မင်း
သည်လိုပဲလား မောမော။

ခြံထဲမှာ အတူထိုင်မိကြတော့ သူမက သူ့လက်မောင်း
မှာ မျက်နှာအပ်ကာ “ကိုကိုကြီး လာမယ်လို့ မော မမျှော်လင့်
ရဲခဲ့ဘူး သိလား” လို့ စကားစလာပါသည်။

“ကဲ ငါ့ဘက်က မေမေစိမံတာ လက်ခံတယ်ဆိုတော့

မင်းဘက်ကရော”

“မောလည်း လက်ခံတယ်လေ”

အထာမကိုင်ဘဲ ခုလိုသွက်လက်စွာဖြေလိုက်တဲ့ ဟန်လေးကိုတော့ သူ သနားမိသားပင်။ခက်တာက မင်းစိတ်ကစားတာလား။ဘာလား မသိ။ငါ့အပေါ် သိပ်ကြောခပြနေပေမယ့် ငါ့ဘက်က နှလုံးသားရဲ့ခံနိုင်ရည်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ တိုးမြှင့်နေရတဲ့ ကိစ္စပဲ မေမက်မော။

သူ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းမှိုနေရာမှ မောက ဆတ်ခနဲထ၍ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ “ကိုကိုကြီး မောတို့က ဘာတွေကို ဆွေးနွေးရမှာလဲ ဟင်” လို့ အူကြောင်ကြောင်လေး မေးလာပါသည်။

“မောဖေဖေက ဘယ်နေ့မှာ နားလေ့ရှိလဲ။အဲဒါပြောပြဦး . . .”

“ဒယ်ဒီက Sunday ဆို တစ်နေ့ကုန် အိမ်မှာရှိတယ်။ မနက်ပိုင်း ဂျော်ရိုက်ခဏသွားပြီး ဆယ်နာရီလောက်ကစလို့ တစ်နေ့လုံး ရှိတယ်”

“Sunday ဆိုတော့ ကြားမှာ ရက်ရှိသေးသားပဲ။ဖေဖေနဲ့သည်ကြား ဆက်သွယ်စိစဉ်ပြီး Sunday နေ့လည် တစ်နာရီလောက် လာခဲ့လိုက်မယ်။ကိုယ်တို့ လာမယ့်အကြောင်းကို မင်းအဖေကို ပြောပြထားဦး။နို့မို့ဒို လူကြီးက ရုတ်တရက်ကြောင်နေဦးမယ်”

“ဟုတ်၊ ဒါဆို မော သောကြာလောက် ရန်ကင်းအိမ် ပြန်မယ်လေ နော် ကိုကိုကြီး”

“အင်း၊ ပြန်ရင်ပြောသွားဦး။ထူးခြားတာရှိရင် ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းဆက် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မထူးခြားရင်ရော ဆက်လို့မရဘူးလား။ ကိုကိုကြီးဆီ နေ့တိုင်းဆက်မယ်လေ”

“အလုပ်ချိန်တွေဆိုရင်တော့ ကိစ္စအထူးမရှိဘဲ ခဏခဏ မဆက်နဲ့ပေါ့။ကိုယ် အချိန်ရရင် မင်းဖုန်းက ဖုန်း Call တွေကို ပြန် check လုပ်မယ်။အပိုလူတွေနဲ့ အပိုစကားတွေ မပြောရ ဘူး ကြားလား”

ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ကြားက ဝန်တိုချုပ်ချယ်သော စကား တစ်ချို့ထွက်သွားတော့ မောမောက သူ့ကို မျက်လုံးစူးစူးလေးနဲ့ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။သူ့ကို တောက်တဲ့တစ်ကောင်လို တွယ်ကပ်နေရင်းနဲ့ ခြံဝသို့လိုက်ပို့သော သူမကို သူ့ဆွဲခွာကာ သူမ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီးမှ “စိုင်း၊ခက်တို့ထွန်းတောက်ကြယ်တို့ ပြီးတော့ ငါမသိတဲ့ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် တွဲမတွေ့ချင်ဘူး။ ဟုတ်ပြီနော်” လို့ ပြောကာ အံ့ဩနေတဲ့သူမကို သူ ကျောခိုင်း ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။

“ကိုကိုကြီး”

သူ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ သတိပြန်ဝင်လာသလိုအသံမျိုးနဲ့ သူမ အော်ခေါ်လိုက်တာမို့ သူ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“သူတို့က အာပလာတွေပါ။ဘာမှ အရေးမကြီးတဲ့သူတွေ သိလား”

သူမ အသုံးအနှုန်းကို သူ ရယ်ချင်စိတ်ကုန်စွာဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြုပြီး ဒုတိယအကြိမ် သူမကို ကျောခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“မေမေပြောတဲ့ “သားကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားမယ့်သူလေး”ဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ သူ့နားထဲမှာ ထပ်ခါထပ်ခါကြားယောင်နေမိတာတော့ အမှန်ပင်။

† † † †

အခန်း(၂၄)

အန်တီမေ့ခဲ့ကိုကိုကြီးအကြောင်းပြောပြတော့ ဒယ်ဒီက မောကို ဘာတွေရှုပ်လာပြန်ပြီလဲဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ကြည့်ကာ မောစကားဆုံးတော့မှ “ဒယ်ဒီ တွေ့ကြည့်မယ်လေ” လို့ စိတ်သိပ်မပါတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြောပါသည်။

“ဒယ်ဒီ ပလိပ် ပလိပ်၊မော တစ်ခုဝန်ခံမယ်။ဒါ ဒယ်ဒီ အမြဲတမ်းပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒယ်ဒီကိုပဲ ကိုယ့်အမေနေရာမှာထားပြီး ရင်ထဲကခံစားချက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတာနော်။ မော့ မော့ ကိုကိုကြီးကို အရမ်းချစ်တယ်။ဒါကြောင့် ဘယ်လို အကြောင်းမျိုးနဲ့ဘဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီမေ့တို့ မြန်းတာကို ဒယ်ဒီ မငြင်းပါနဲ့။လက်ခံပေးပါနော်။မော ဒယ်ဒီဘာပြောပြော ဘယ်လို စည်းကမ်းထုတ်ထုတ် အတိအကျလိုက်နာပါ့မယ်”

ဒယ်ဒီက မော့ရဲ့စကားတွေကို အံ့ဩစဉ်းစားပြီးမှ “သူက ဘယ်လိုလူမို့လို့ မော့ သည်လောက်ထိဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒယ်ဒီက တွေ့ကြည့်ပြီးမှ အဖြေပေးနိုင်မယ်” လို့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောဆိုလာပါသည်။

တကယ်တမ်း ဒေါက်တာကျော်စွာဗိုလ်၊ အန်တီမေနဲ့ ကိုကိုကြီးလာတဲ့နေ့မှာ ဒယ်ဒီက ကောင်းမွန်ပြေလည်စွာ လက်ခံတွေ့ဆုံပြီး သာယာသင့်မြတ်တဲ့စကားဝိုင်းတစ်ခုကို ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ အောင်မြင်သော စီးပွားရေးသမားပီပီ လူကဲခတ်မည့် လှသောဒယ်ဒီဟာ ထင်ရှားကျော်ကြားလူသိများလှတဲ့ ဒေါက်တာကျော်စွာဗိုလ်၊ အေးချမ်းတဲ့ အန်တီမေနဲ့ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်စွာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ကိုကိုကြီးတို့ရဲ့ အဆင့်အတန်းနှင့် အရည်အသွေးကိုတော့ ကောင်းစွာအကဲခတ်မိမှာပင်။

စောစောက မိုးမာန်နှင့်မမချောကတောင် သူမကိုလာ ရောက်တောင်းရမ်းသူတွေက စိုင်းခက်လို လူငယ်မဟုတ်သည့် ကိစ္စနဲ့ သူမက ထူးခြားလှစွာ ထိုလူအပေါ်အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ နှစ်ဝင်နေတဲ့ကိစ္စမှာ အံ့ဩနေကြပါသည်။

ဒယ်ဒီက ‘ကျွန်တော် သမီးလေးနဲ့တိုင်ပင်ပြီးအကြောင်းပြန်လိုက်ပါမယ်’ လို့ ဖြတ်ချလိုက်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဒယ်ဒီနဲ့ မော့ တော်တော်လေး အချေအတင်ပြောလိုက်ရပါသေးသည်။

“ဒယ်ဒီတော့ စိုင်းခက်နဲ့ပဲ ပိုသဘောတူတယ် မော့ ဒေါက်တာကျော်စွာဗိုလ်တို့ရဲ့ သာမန်မဟုတ်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး

အခြေအနေကို ဒယ်ဒီမကြိုက်ဘူး။ ပြီးတော့ မောင်သိမ်းပိုက်ဗိုလ်ကလည်း စိုင်းခက်လို မော့မော့ ဆိုးသမျှ၊ အနှံ့အတာခံနိုင်မယ့် အရိပ်အယောင်မတွေ့ရဘူး”

“ဒါပေမယ့် မော့ဆန္ဒက လက်ခံချင်တယ်လေ ဒယ်ဒီ၊ ချမ်းသာတာ မချမ်းသာတာ၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတာ မရှိတာ၊ မော့ကို အလိုလိုက်တာ မလိုက်တာတွေ မော့ မဆန်းစစ်ချင်ဘူး ဒယ်ဒီ။ မော့ချစ်တဲ့သူနဲ့ အတူနေခွင့်ရရင် ကျန်တာတွေ မမက်မောပါဘူး။ မော့ကို ခွင့်ပြုလိုက်လျော့ပေးပါ ဒယ်ဒီရယ်”

“မော့ တွေ့ဖူးတဲ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ကွာခြားလို့ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားတာမျိုး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ တကယ်ချစ်တာလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် မော့သိထားဖို့က အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်စဉ် နှစ်အနည်းငယ်မှာပဲ အင်အားကြီးတာပါ။ တစ်သက်လုံးအတွက်ဆိုရင်တော့ စိတ်အလိုမလိုက်ဘဲ ချိန်ဆစဉ်းစားသင့်တယ်လို့ ဒယ်ဒီ အကြံပေးချင်တယ် မော့”

“ဒယ်ဒီ မော့ခံစားချက်နဲ့ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကို မော့အသိဆုံးပါ။ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မော့ဘက်က မပြောင်းလဲဘူး ဒယ်ဒီ”

ဆွေးနွေးပွဲအပြီးမှာတော့ ဒယ်ဒီလက်မြောက်ကာ မော့အနိုင်ရသွားခဲ့ပါသည်။

စေ့စပ်ပွဲကို အရမ်းရင်းနှီးတဲ့လူအနည်းငယ်သာဖိတ်ကြား၍ မော့တို့အိမ်မှာပဲ လုပ်ဖြစ်ခဲ့သော်ငြား လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို

Sedona Hotel ရဲ့ Ballroom မှာလည်းကောင်း၊ ညဘက် Party ပွဲကို Traders Hotel ရဲ့ Pool Side မှာလည်းကောင်း စည်ကားခမ်းနားစွာ ကျင်းပခဲ့ပါသည်။

စေ့စပ်ပွဲ မကျင်းပမီ ဒယ်ဒီက အင်တင်တင်ရှိခဲ့သော်ငြား အသိုင်းအဝိုင်းကျယ်ပြန့်ကာ ငွေကြေးဥစ္စာနေကြွယ်ဝ၍ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားသော သတို့သားဘက်က အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ပိုမိုမြင်တွေ့လာချိန်မှာတော့ မော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လိုလိုလားလား လက်ခံလိုက်လျောပြီး မောရဲ့ အနာဂတ်ကိုလည်း စိတ်အေးသွားခဲ့ပါသည်။ ထို့အပြင် ထွန်းတောက်ကြွယ်ရဲ့ တစ်စုံတစ်ရာသော အနှောင့်အယှက်ကို စိုးရိမ်မိသော ဒယ်ဒီက စေ့စပ်ပွဲနှင့်လက်ထပ်ပွဲကို အချိန်နီးနီးကပ်ကပ်ကျင်းပချင်တဲ့ အန်တီမေရေဆန္ဒကိုလည်း လိုက်လျောခဲ့ပါသည်။

စေ့စပ်ပွဲနှင့် လက်ထပ်မင်္ဂလာ နှစ်ခုစလုံးအတွက် ကိစ္စအဝဝတွေမှာ သတို့သမီးလောင်း “မေမက်မော” ရဲ့ တက်ကြွရွှင်လန်းသော အမူအရာနှင့် စကားသံတို့က လွှမ်းမိုးနေခဲ့ပါသည်။ သတို့သားလောင်းကတော့ အေးစက်သည်လည်း မဆိုသာ တက်ကြွရွှင်လန်းတယ်လည်း မဟုတ်လှတဲ့ ရင့်ကျက်သောဟန်ပန်တို့ဖြင့်သာ။

နှစ်ဖက်သော မိဘအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ပွဲတက်ပရိသတ်အားလုံးပင် ငယ်ရွယ်နုပျိုလှပသော သတို့သမီးလေးရဲ့ ပျော်ရွှင်

သွက်လက် တက်ကြွမှုကို သတိပြုမိလောက်အောင်အထိ မောက အချစ်ကြီးသော မိန်းမငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အခန်း(၂၅)

နံ့သာရောင်ဖျော့ဖျော့နဲ့ ရွှေအိုရောင်ရင့်ရင့် တစ်ရစ်စီ ပုံဖော်ထားသော ရင်ပြတ်ဂါဝန်ပေါ်က နှင်းဆီပွင့်ပုံရိပ်လေးပါသည့် အသားရောင်ဖျော့ဖျော့အပေါ်ကို သူမ ပင်ပန်းလွန်းစွာ ချွတ်ဖယ် လိုက်ပါသည်။

ဂါဝန်က ပန်းပွင့်လေးတွေ စိန်တန်းလေးတွေ ငြိမသွား အောင် အသာအယာ သတိထားပြီးချွတ်ပေးတဲ့ 'ဒေါ်ဒေါင်း' ကို သူမ ကျေးဇူးတင်စွာကြည့်ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ချည်ဂါဝန်တစ်ထည် နဲ့ အမြန်လဲလှယ်လိုက်ပါသည်။

“ညောင်းလိုက်တာ၊ ပင်ပန်းလိုက်တာ ဒေါ်ဒေါင်းရယ်။ သမီး ခုလောက် တစ်ခါမှ မပင်ပန်းဖူးဘူး သိလား”

သူမရဲ့ဆံထုံး အခွေအလိပ်တွေနဲ့ Fancyပန်းခက်တွေ၊

ဆံထိုးတွေကို အသာဖွဖွဖြုတ်ပေး၊ ရှင်းပေးနေတဲ့ ဒေါ်ဒေါင်းရဲ့ ခါးကိုဖက်ကာ ချွဲလိုက်တော့ ဒေါ်ဒေါင်းက “ဟုတ်တာပေါ့သမီးရဲ့ ဒေါ်ဒေါင်းတို့လို ဘေးလူတွေတောင် အလုပ်များတာ၊ ကာယကံ ရှင်က ပိုပင်ပန်းတာပေါ့။ ကဲ ပြီးပြီ၊ မျက်နှာသစ်တာ ဘာညာ ဒေါ်ဒေါင်းလုပ်ပေးရမလား” လို့ ဂရုတစိုက် ကြင်ကြင်နာနာ မေးပါသည်။

“ဟင့်အင်း ရတယ်၊ သမီးဘာသာ လုပ်ပါမယ်။ အန်တီ မေ အဲ မေမေရော နေကောင်းရဲ့လား။ ပင်ပန်းပြီး မောနေသေး လား ဟင်”

“မမမေ နေကောင်းပါတယ်သမီးရဲ့။ သူက ကာယကံရှင် တွေထက်တောင် ပိုပျော်၊ ပိုတက်ကြွနေတာလေ။ ခု ကိုသိမ်းလည်း မမမေကိုကြည့်ပြီး စစ်ဆေးနေပါတယ်။ မမမေတို့ သားအမိနှစ် ယောက်စလုံးက သမီး ဒီမှာနေဖို့ဆုံးဖြတ်လို့ ဝမ်းသာနေကြတာ”

“ဒိမ်မာက သမီးမရှိလည်း မမချောတို့ မိုးမာန်တို့ရှိ သေးတယ်လေ။ သည်မှာက ကိုကိုကြီးမရှိရင် အန်တီမေ ဘယ် ဖြစ်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ သမီးလည်း အန်တီမေနဲ့ မခွဲနိုင်ပါဘူး”

ဒေါ်ဒေါင်းက ကြည်လင်သာယာသော အကြည့်နှင့် သူမ ကိုကြည့်ကာ ‘သမီးလေးက တကယ်ဖြူစင်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် မမမေ အရမ်းချစ်တာနေမှာ’ လို့ သူ့ဘာသာ ရေရွတ်နေပြီးမှ ‘ဒေါ်ဒေါင်း ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ သမီး’ လို့ မေးပါသည်။

“ဟင့်အင်း ရတယ်။ ဒေါ်ဒေါင်းတို့ ဦးသီးတို့လည်း ပင်ပန်း

သွားပြီ။နားတော့နော်၊သမီးလည်း မျက်နှာသစ် ခြေလက်ဆေး ပြီးရင် အန်တီမေ့ဆီ သွားကြည့်ဦးမှာ”

တကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ညဝတ်အင်္ကျီလဲပြီးတော့ အန်တီမေ့အခန်းဆီသို့ကူးခဲ့ရာ ကိုကိုကြီးက အန်တီမေ့ကို ပရက် ရှာတိုင်းပေးနေတာ တွေ့ရပါသည်။

“ဟော သမီးလေး လာ”

“အန်တီ အဲ မေမေ ညောင်းနေပြီလား။သမီး နှိပ်ပေး ရမလား ဟင်”

“ဟင့်အင်း မညောင်းပါဘူး သမီးလေးရယ်၊ဒီမှာ သား လည်း အားလုံးလုပ်ပေးထားပါတယ်၊သားလဲ အင်္ကျီတောင်မလဲ ရသေးဘူး။ကဲ သားရေး၊သမီးရော သွားနားကြတော့၊မေမေလဲ အိပ်တော့မယ်”

“မေမေ တစ်ရေးနိုးလို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် သားကိုချက် ချင်းလာခေါ်နော်”

“အင်းပါ သားရယ်၊ကဲ သွားတော့ နားကြချည်”

သူမက ကိုကိုကြီး အန်တီမေ့ကိုပြုစုတာတွေ ကြည့် ထားပြီး နောက်နေ့ကျရင် သူမ လုပ်ပေးမယ်လို့ တွေးထား လိုက်ပါသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ သူမ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ခုတင် ပေါ်ထိုင်ကာ ကိုကိုကြီး အဝတ်အစားလဲနေတာကို ကူရကောင်း နိုးမကူရကောင်းနိုး ဝေးကြည့်နေမိသည်။

သူ ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားတော့မှ သူ့အတွက် ညဝတ် အင်္ကျီတစ်ထည်ထုတ်ပေးပြီး တဘက်ကိုလည်း သူလာရင်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။

“မော ရေသုတ်ပေးရမလား ကိုကိုကြီး”

“ရတယ်”

သူမထုတ်ပေးတဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီကိုတော့ အသာတကြည် ဝတ်သားပင်။ဝတ်ပြီးတော့မှ သူမကိုကြည့်ကာ“ကိုယ်က အမြဲ ညတစ်နာရီကျော်တဲ့အထိ စာဖတ်တယ်၊တစ်နာရီခွဲလောက်မှ အိပ်တာ၊မင်းအိပ်နှင့်”လို့ ပြောပြီး သူ့စာကြည့်စားပွဲမှာ သွားထိုင် ပါသည်။

ရှင်းလင်းသပ်ရပ်တဲ့ သူ့စာကြည့်စားပွဲမှာ စာအုပ်အထူ ကြီးတွေပဲရှိကာ သူထိုင်တဲ့ခုံကတော့ ကျောမှီမပါသည့် ကျွန်း ကုလားထိုင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ဒယ်ဒီလည်း သူတစ်ယောက်တည်း သုံးသည့် အိမ်မှာရှိတဲ့ အထူးအလုပ်ခန်းမှာ ကျောမှီမပါသည့် ခုံပဲ သုံးပါသည်။

“အလုပ်ကို အာရုံစိုက်တုန်း အမှီမပါပဲ ခတ်မတ်မတ် ထိုင်တာကို ပိုကြိုက်တယ်ကွ”လို့ ဒယ်ဒီပြောဖူးသလိုမျိုး ကိုကိုကြီး လည်း သူဖတ်တဲ့စာတွေပေါ် သိပ်အာရုံစိုက်တဲ့သူမျိုး ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

ခုနက အိပ်ချင်၊လုံးချင်စိတ်တွေ ပြေပျောက်သွားကာ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာထိုင်ပြီး မှန်ထဲမှတဆင့် ကိုကိုကြီးနောက်ကျောက်ကို

ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲပဲ ရှိသေးသည်။ သူက တစ်နာရီကျော်မှ အိပ်တာတဲ့။ သူမ မျက်လုံးတွေစင်းကျ လာတာမို့ မှန်တင်ခုံရှေ့က ထိုင်ခုံကို သူ့နားအသာရွှေ့ပြီး သူမ မှီချကာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။

မတ်မတ်ထိုင်နေတဲ့ သူ့ကျောပြင်က ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား ပေမယ့် သူ လှည့်လည်းမကြည့်ဘာမှလည်း မပြောပါ။ မှီနေရင်း မှ အရမ်းအိပ်ချင်လာတာမို့ သူမလက်တစ်ဖက်က သူ့ခါးကို အသာဖွဖွဖက်ပြီး အိပ်ဖို့ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် “မင်း ကုတင်ပေါ်မှာ သက်တောင့် သက်သာ သွားအိပ်ပါလား” လို့ ဆိုတဲ့ စကားသံ သူ့ဆီက ထွက်လာပါသည်။

သူမက သူ့ကျောပြင်ပေါ် မျက်နှာပွတ်ကာ “ဟင့်အင်း” လို့ ခပ်လေးလေးငြင်းရင်း မြန်ဆန်စွာပဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။

† † †

အခန်း(၂၆)

သူ့အာရုံတွေသည် သူ့ရှေ့စာအုပ်ထဲက အကြောင်း အရာတွေဆီမှာ မရှိဘဲ သူ့နောက်ကျောပေါ် တဖြည်းဖြည်းပိုမို လေးလံစွာ ပိကျလာတဲ့ ကောင်မလေးပေါ်မှာသာ စိတ်နှစ်နေ မိပါသည်။

သူမ တကိုယ်လုံးရဲ့အလေးချိန်တွေက သူ့ကျောပေါ်မို့ ကျလာနေပြီမို့ သူမ အိပ်ပျော်သွားတာ သေချာနေပါပြီ။ ကိုယ်ကို သူမဘက်သို့ အသာလေးလှည့်ကာ နီးမသွားအောင် ဖြည်းဖြည်း လေးပွေ့ယူရင်း ခုတင်ပေါ် ညင်သာဖြာ ချပေးလိုက်ပါသည်။

ကလေးပေါက်စနလေးတစ်ဟောက်က အဖေကိုကပ်တဲ့ ပုံစံမျိုးလေး လုပ်နေသည့်ချာတိတ်ကို သူ အသည်းယားစွာကြည့် ပြီးမှ စာကြည့်စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် လူက အရမ်းပင်ပန်းနေပြီမို့ ဆယ်နှစ်နာရီခွဲ ပဲရှိသေးပေမယ့် စာကြည့်ခြင်းကို ရပ်လိုက်ကာ သူမဘေးမှာ ဝင်ရောက်လဲလျောင်းလိုက်ပါသည်။ သူ့လှုပ်ရှားမှုကြောင့် နီးသလို လိုဖြစ်သွားသော သူမက သူ့အင်္ကျီနောက်ကျောကို ဆုပ်ပြီး ချက်ချင်းပဲ ပြန်အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

တကယ့် ကလေးပေါက်စနလေးလို ဟန်ပန်မျိုးလေးနဲ့ အိပ်နေတဲ့ ချာတိတ်မလေးကို မနီးစေချင်သဖြင့် သူမ ကျောလေးကို အသာပုတ်ပေးပြီး သူလည်း အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

သူ တရေးနိုးတော့ သူက သူမကို ကျောခိုင်းလျက်သား ဖြစ်နေကာ သူမက သူ့ကျောမှာ မျက်နှာအိပ်ပြီး သူမလက်က သူ့ရင်ဘတ်ကအင်္ကျီစကို တင်းတင်းဆုပ်လျက်သားပင်။

လရိပ်ဖြာနေတဲ့ အလင်းအောက်မှာ တကယ့်ကိုကြင်နာ ချင်စရာကောင်းတဲ့ အိပ်မောကျနေဟန်လေးကြောင့် သူ ရင်နှင့် အပြည့် ကြင်နာသနားစိတ်တွေဖြစ်ပေါ်လာကာ သူ့လက်မောင်းပေါ် သူမခေါင်းလေးတင်ပေးပြီး သူမ မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိ ကြည့်နေမိပါသည်။

သူ့ရဲ့အကြည့်ကြောင့်ပဲလား မသိပါ။သူမ အိပ်မောကျနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ နိုးလာပါသည်။ထို့နောက် သူမကိုစိုက်ကြည့်နေတဲ့ သူ့ရဲ့မျက်နှာကို ကြောင်ကြည့်နေပြီးမှ သူ့ရင်ခွင်ထဲကို သူမက ရှက်စနိုးမျက်နှာလေးဖြင့် အတင်းတိုးဝင်လာပါသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

သူမက ဘာမှမပြောဘဲ စိတ်လှုပ်ရှားသလိုမျိုးနဲ့ သူ့နောက်ကျောက အင်္ကျီစကို အတင်းဆွဲဆုပ်ထားပါသည်။

“ဟိတ်ကောင်မလေး လွတ် ကိုယ့်အင်္ကျီတွေ ကြေကုန်ပြီ”

သူမ ခေါင်းခါယမ်းကာ သူ့အင်္ကျီစကို မလွှတ်ပေးဘဲ ဆက်ဆုပ်ကိုင်ထားပါသည်။

“ပြောစမ်းပါဦးဒါက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူမက သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ သူ့နားနားကပ်ကာ “မော ကိုကိုကြီးကို အရမ်းချစ်တယ်၊စတွေ့ကတည်းက” လို့ အသံတုန်တုန်လေးနဲ့ သူ့နားကပ်ကာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကိုကိုကြီးကရော ဟင်”

သူမမေးခွန်းအတွက် အဖြေကို သူ့ဆီကမရခဲ့ပေမယ့် သူမက သူ့ခေါ်ဆောင်သွားတဲ့ ချစ်ခြင်းကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါသည်။

၀ ၀ ၀

အခန်း(၂၇)

သူနိုးထနေကျ မနက်ငါးနာရီခွဲမှာ နိုးလာတော့ သူမလေးက သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ မျက်နှာနှင့်ကိုယ်တစ်ပိုင်းမှီတယ်ကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်မောကျနေပါသည်။သူက သူမလေးကို နေရာတကျဖြစ်အောင် အသာအယာရွှေ့ပြောင်းပေးလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းဝင် တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးလုပ်ကာ ခြောက်နာရီတိတိမှာ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်နေကျ အချိန်ဇယားအရဆိုလျှင် သူ့ခုနစ်နာရီမှာ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး မေမေနှင့်အတူ Breakfast စားနေကျဖြစ်ပါသည်။အင်းလျားကန်ဘောင်မှာ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရင်းနဲ့ ကြောင်ပေါက်စလေးလို ပုဝင်မှီတွယ်တတ်တဲ့ သူမဟန်ပန်ကို မျက်လုံးထဲ မကြာခဏမြင်နေမိသလို ခြေလှမ်းတို့ကလည်း

အိမ်ကိုသာ ဦးတည်နေချင်ခဲ့တာမို့ ခုနစ်နာရီမထိုးခင် အများကြီးစောပြီး အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း မယ်မင်းကြီးမလေးက မထသေးပါ။မေမေတောင် နိုးနေပြီမို့ သူလည်း Breakfast စားဖို့အတွက် ရေမိုးချိုးပြီးနေပြီမို့ မနိုးရက်ပေမယ့် သူမလေးကို နှိုးရပါတော့သည်။

“ဟိတ် ဟိတ် ထတော့ ခုနစ်နာရီတောင်ခွဲနေပြီ”

သူမပခုံးကို အသာလှုပ်နှိုးလိုက်တော့လည်း ချက်ချင်းပဲ နှိုးထလာကာ သူ့ခါးကိုဖက်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကို မျက်နှာအပ်ကာ ငိုက်ချင်နေပြန်ပါသည်။

“ဟုတ်လား နေ့မြင့်နေပြီလား။အား အိပ်ချင်သေးတယ်ကွာ”

“မအိပ်ချင်ရဘူး။ထတော့ ရေမိုးချိုးပြီး Breakfast စားဖို့ အောက်ဆင်းခဲ့။မေမေ နိုးနေတာတောင် ကြာပြီ”

“ဟင် အန်တီမေ နိုးနေပြီ ဟုတ်လား။ဒါဆို မောမြန် မြန်လုပ်ပြီး ဆင်းခဲ့မယ်နော်”

ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားတဲ့ ကလေးလိုဟန်ပန်လေးကြောင့် သူ ပြုံးမိကာ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာနှင့်လိုက်ပါသည်။

“ဟော သား သမီးလေးရော”

“မေမေ့သမီးက ခုမှထပြီး ရေချိုးနေလေရဲ့၊အမြန်ဆင်းခဲ့မယ်လို့တော့ ပြောသား”

“အိပ်ပါစေကွယ်၊မနေ့က ညဉ့်ခဲပွဲမှာ သူပင်ပန်းရှာမှာ ပေါ့၊ကလေးဆိုတော့လည်း အိပ်မက်ရှာမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊မနေ့က ညဉ့်ခဲပွဲမှာ သူပင်ပန်းသွားတာ သိလို့ သည်အချိန်လောက်အထိ အိပ်ခိုင်းထားတာ၊နောက်နေ့ တွေတော့ သည်လောက်ထိ အိပ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး မေမေ”

“သိပ် မချုပ်ချယ်ပါနဲ့ သားရယ်၊မေမေတို့သားအမိ ဘာမှမတိုက်တွန်းရဘဲ သူသည်မှာနေဖို့ ဆုံးဖြတ်တာကိုက ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းနေပါပြီ။ကလေးကို ပျော်အောင်ထားပါကွယ်”

“သူနေချင်သလိုနေတာကို ကြည့်နေတဲ့အထိတော့ သား အလိုမလိုက်နိုင်ဘူး မေမေ။သည်အိမ်မှာ သူအငယ်ဆုံး ဖြစ်တဲ့အတွက် အသိတတ် အလိမ္မာဆုံးဖြစ်ရမယ်”

သူ့စကားကို ချေပဖို့ မေမေဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ပန်း နုရောင်ဖျော့ဖျော့ဂါဝန်ရှည်လေးဖြင့် ဆံပင်မြင့်မြင့်လေးစည်းကာ နုဖတ်လန်းဆန်းနေတဲ့သူမက ထမင်းစားခန်းထဲကို ခုန်ပေါက် ဝင်လာပါသည်။

“မောနင်း မေမေ။စောင့်နေရတာ ကြာသွားပြီလား။ သမီးနောက်နေ့ စောစော ထမယ်နော်”

နှုတ်ဆက်ရင်းနဲ့ မေမေပါးကို ဖျတ်ခနဲနမ်းလိုက်သလို စကားဆုံးတော့လည်း သူ့ဘက်လှည့်ကာ ဖျတ်ခနဲနမ်းလိုက်၍ သူ မေမေမျက်နှာကို မကြည့်ရဲအောင်ပင် ရှက်ရွံ့ပူထူသွားပါသည်။ ကျွတ် . . . တော်တော်ခက်သော ကောင်မလေးပဲ။

Breakfast စားရင်းနဲ့လည်း စကားတွေကို အဆက် မပြတ်ပြောနိုင်အားသော သူမကို သူမကြိုက်လှပေမယ့် မေမေ ကတော့ သူမရဲ့ဟန်ပန်အမူအရာတွေကိုကြည့်ကာ ရယ်မောကာ နှင့် သဘောကျနေတာမို့ သူ မဟန်တားဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက် ပါသည်။အခန်းထဲပြန်ရောက်တော့မှ သူ ဆုံးမ ပြောပြချင်သော စကားတို့ကို သူမကို ပြောပြရပါသည်။

“မင်း ခုနက ဘာဖြစ်လို့ မေမေရှေ့မှာ ကိုယ့်ကိုနမ်း ရတာလဲ။အဲဒါမျိုးမလုပ်ရဘူးလေ။လူကြီးကို မရိုသေရာရောက်သ လို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့သိက္ခာကိုလည်း လျော့ပါးစေတယ်”

“ဟင် မော အိမ်မှာဆို မနက် Breakfast ဝိုင်းမှာ ရှိတဲ့ လူအားလုံးကို အဲသည်လိုပဲ နှုတ်ဆက်တာပဲ”

“မတူဘူးလေ။ကျွတ် မင်းကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းတောင် မသိဘူး။ကဲ မင်းနားမလည်တဲ့ကိစ္စတွေဆို ကိုယ်ပြောတာပဲ နား ထောင်လိုက် ဟုတ်ပြီလား။အိမ်ထောင်သည် လင်မယားဆိုတာ လူကြီးမိဘရှေ့မှာ ပူးပူးကပ်ကပ်မနေရဘူး။မင်း သည့်ထက်ပိုရင့် ကျက်ပြီး အသက်အရွယ်ကြီးလာရင် သိလိမ့်မယ်”

သူ အလုပ်သွားဖို့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေထည့်သို့ပြင်ဆင် ရင်းမှ ပါးစပ်ကလည်း အဖိုးကြီးလို ဆူပူဆူပူလုပ်နိုင်လွန်းတဲ့ ကိုကိုကြီးကိုကြည့်ကာ သူမ အသည်းယားလာတာမို့ သူ့နောက် ကျောကနေ အရှိန်နဲ့ ပြေးဖက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဟ . . . ကဲ . . . ဒါဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ သည်နေ့ ကိုကိုကြီးအလုပ်မသွားနဲ့”

“အောင်မာ ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒါ မောတို့ မဂုံလာဦးကာလပဲ။ သူများ
တွေဆို ဟန်းနီးမွန်းတွေ ဘာတွေတောင် ထွက်ကြသေးတာ။
ကိုကိုကြီး အန်တီမေကိုထားခဲ့ဖို့ စိတ်မချလို့ ဟန်းနီးမွန်းမထွက်
ဘူးဆိုရင်လည်း မော နားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သည်နေ့ အလုပ်
တော့ မသွားနဲ့။ မောတို့နှစ်ယောက် လျှောက်လည်ကြမယ်”

အထက်တန်းကျောင်းသူလေးလို ပူဆာနေသည့် သူမ
လေးက တကယ်တော့လည်း သနားစရာလေးပါပင်။

“မနက်ဖြန် ကိုယ့်နားရက်ဖို့လို့ သည်နေ့အလုပ်သွား
တာပါ။ မင်း ဘယ်တွေ သွားချင်သလဲ စဉ်းစားထားလေ။ မနက်
ဖြန် အကုန်လိုက်ပို့ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ကိုကိုကြီး တကယ်နော်”

ဝမ်းသာအားရတဲ့ဟန်ပန်လေးကို သူ ကြည့်နူးစွာငေး
ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူမလေးက သူ့လည်တိုင်ကို လှမ်းခုန်ခိုတွယ်
လိုက်တာမို့ နှစ်ယောက်လုံး ဟန်ချက်ပျက်စွာ အနီးရှိမွေ့ရာပေါ်
သို့ ပစ်လဲကျသွားရပါသည်။

မေဇင်စာပေ

အခန်း(၂၈)

ညစဉ် ညတိုင်းအိပ်ရာပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှမအိပ်ဘဲ
သူ စာဖတ်ရာနေရာမှာ လာရောက်ခိုတွယ်နွဲ့ခိုကာ အိပ်ပျော်သွား
တတ်သော ကောင်မလေးကို သူ တစ်နေ့တစ်ခြားအချစ်တွေ
ပိုတိုးလာရပေမယ့် ထိုကောင်မလေးဟာ ဆိုးတတ်တဲ့စရိုက်
သဘာဝ ရှိတာကို သူသိထားတာမို့ အလိုမလိုက်ဘဲ ခပ်တည်
တည်သာဆက်ဆံဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

သူမကို အိပ်ရာပေါ်ရွှေ့ပေးပြီးတိုင်း၊ ပူးနတဲ့ နဖူးပြင်လေး
ကိုနှမ်းပိရင် “ကလေးတွေကိုချစ်ရင် အိပ်ပျော်သွားမှနှမ်းပါ” ဆို
တဲ့ စကားလေးကို သတိရမိကာ သူ မင်္ဂလာဆောင်လိုက်တာ
ဇနီးမယားအပြင် သမီးလေး(သို့)တူမလေး တစ်ယောက်ပါ ရလိုက်
သလိုမျိုး လိုက်ထိန်းကျောင်းနေရပါလားလို့တွေးပြီး ချစ်စမ်းပြီး

မေဇင်စာပေ

မိပါသည်။

ဟိုတစ်နေ့က အဖြစ်အပျက်ဆိုရင်ပဲ ကြည့်လေ။သူ အလုပ်သွားခါနီး ဟိုကိစ္စသည်ကိစ္စတွေ ရှုပ်ထွေးကာ မပြီးပြတ် နေတယ်ဆိုကာမှ မျက်နှာကို စိတ်ကြိုက်ပြင်ဆင်လိမ်းခြယ်နေ ရာမှ သူမက ထလာကာ သူ့မျက်နှာနားကို ကပ်ပြီး “ကိုကိုကြီး မော Make Up Brand တစ်မျိုးပြောင်းသုံးထားတာ ကောင်း လား မွေးကြည့်” ဆိုပြီး သူမပါးပြင်လေးကို သူ့နှာခေါင်းပေါ် လာရောက်ဖိကပ်ပါသည်။

အိစက်မွှေးမြတ် ပါးပြင်လေးရဲ့အတွေ့က ယစ်မူးချင်စရာ ကောင်းလှပေမယ့် သူ့မှာ အရေးကြီးသောညှည်သည်နှင့် တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတာမို့ “ဟာ ကိုယ်ဘယ်သိမှာလဲ မေမေ့ကိုသွားမေး” လို့ဆိုကာ အတင်းတွန်းလွှတ်ရပါသည်။

ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း သူ့အလုပ်ကိစ္စလုပ်နေစဉ်ရော ညှည်သည်နဲ့တွေ့တဲ့အခါမှာရော သူ့အာရုံတွေက သူမရဲ့အပြုအမူ နဲ့ ပါးပြင်လေးဆီ မကြာခဏရောက်သွားကာ ပြုံးမြဲမြဲဖြစ်သွား ရတာတော့ အမှန်ပင်။

သူက ဆိုးတယ်လို့သတ်မှတ်ထားပေမယ့် ထိုကောင်မ လေးမှာ လိမ္မာသော အကျင့်စရိုက်လေးတွေလည်း ရှိတော့ရှိ ရှာပါသည်။မိုးလင်းတာနဲ့ သူနဲ့မေမေရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကို သူ လုပ်တတ်သမျှလေး လုပ်ပေးတတ်သလို သူပြန်ရောက်တာနဲ့ သူ့အနားမှာ တကပ်ကပ်လုပ်ကာ သူ့လိုသမျှ ဝိုင်းကူလုပ်ကိုင်

ပေးတတ်ပါသည်။ဒါပေမယ့် သူ့အိမ်မှာ ဘာမှမလုပ်မကိုင်ရဘဲ ရွှေပေါ်မြတင်နေခဲ့ရသူလေးမို့ မလုပ်တတ်၊မကိုင်တတ် အချိုးမ ကျတာလေးတွေကိုတော့ သူ သည်းခံပြုပြင်ပေးရပါသည်။

သူ့အတွက်ဖျော်တဲ့သံပုရာရည်ဆို ချဉ်တူးလိုက်၊ချိုရဲလိုက် သူ့အလုပ်သွားလို့ သူမ ပစ္စည်းထည့်ပေးလိုက်တဲ့နေ့ဆို အရေး ကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ကျန်ကိုကျန်ရမှ။ဒေါ်ဒေါင်းချက်သော ဟင်းခွက်များစွာထဲမှ သူမတစ်ယောက်တည်းချက်သော ဟင်း တစ်မျိုးတစ်လေဆိုရင် သူမချက်တယ်လို့ပြောစရာမလိုအောင် အရသာတစ်မျိုးမျိုးက ပိုရင်ပို(သို့)လိုရင်လို ဖြစ်တတ်တာလည်း အမြဲပင်။အဲသည်လို အခါမျိုးဆိုရင် သူမက ပြုံးဖြဲဖြဲလေးဖြစ်နေ တတ်ကာ မေမေကတော့ သူမကို နှစ်သိမ့်အားပေးတတ်ပြီး သူကတော့ ချိုသည် ခါးသည် ဘာမှမပြောဘဲ နေတတ်လေ့ရှိ ပါသည်။

သည်နေ့လည်း သူ့အိမ်ပြန်ရောက်လို့ သူမဖျော်ပေးသော သံပုရာရည်သောက်ပြီးတာနဲ့ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ခဏလှဲရုံရှိသေး သည်။သူမက သူ့အနီးရောက်လာကာ Laptop ဖွင့်ပြီး ရှာကီရာ MTV ထည့်ကာ ရှာကီရာနှင့်အပြိုင် ခုန်ပေါက်လှုပ်ရမ်းကပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲကိုလည်း ဒိုင်ဗင်ပစ်ကာ ဝင်၊ဝင်လာသေးသည်။

သာမန်အချိန်ဆို သူလည်း တေးဂီတကိုနှစ်သက်တတ် ပါသည်။ဒါပေမယ့် ခုတော့ ပင်ပန်းနေသည့်အချိန်မို့ မျက်စိနောက် နားပူဖြစ်လာကာ မခံနိုင်သည့်အဆုံး သူမကနေတဲ့အခွေကိုထိတ်

လိုက်ရပါတော့သည်။

“ဟင် ကိုကိုကြီး ဘာလုပ်တာတုန်း၊သည်မှာ ကလို့ ကောင်းနေတာကို”

“ကဲ အမိ ကုချင်ရင် ဟိုဘက်က TV ကြည့်တဲ့အခန်း ထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားကုချည်။သည်အခန်းထဲမှာနေ မယ်ဆိုရင်တော့ အေးအေးငြိမ်ငြိမ်နေပါဗျာ။သည်မှာ ပင်ပန်းလာ လို့ပါ”

“ဟယ် ကိုကိုကြီးပင်ပန်းလာတယ်လား။မသိဘူးလေ။ စောစောကပြောရင် မောက သီချင်းဘယ်ဖွင့်မှာလဲလို့ဘာလုပ် ပေးရမလဲ နှိပ်ပေးရမလား”

စကားကို တိုးတိုးဖွဖွပြောကာ သူ့နားကို အသာလေး ရောက်လာတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ စချင်စိတ်ပေါက်လာတာ မို့ “အင်း နှိပ်ပေး” လို့ ပြောလိုက်ပါသည်။

သူမရဲ့ လက်လေးတွေက သူ့လည်ကုတ်နားတစ်ဝိုက် မှာ ရွစ်ရွစ်နှင့် နှိပ်လည်းမနှိပ်တတ်ဘဲ ဟိုကိုင်သည်ကိုင်လုပ် နေပြီး ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ လက်လေးတွေငြိမ်သွားတာ မို့ သူမကိုကြည့်လိုက်တော့ ခုတင်ခေါင်းရင်းပိုင်းကို မှီလျက်သား လေးနှင့် အိပ်ပျော်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဪ သည်မင်းသမီးကတော့ ခုန်ပေါက် ကလိုက်တာ တော်တော်မောသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ သူကပဲ သူမလေးကိုနေရာတကျသက်

တောင့်သက်သာဖြစ်အောင် အသာအယာပွေ့ချီ ချထားပေး လိုက်ရပါတော့သည်။

< < < <

အခန်း(၂၉)

ကိုကိုကြီးနှင့်လက်ထပ်ပြီးလို့ နှစ်လကျော်လောက်ကြာ တဲ့အထိ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုကိုကြီးနဲ့ ဟိုသည်သွားတာလောက်က လွဲရင် အိမ်တွင်းအောင်းနေတတ်တဲ့ သူမကို မေမေကတောင် ကြည့်ရင်းနဲ့ သနားလာပုံရပါသည်။ “သမီးလေး ဈေးဝယ်ထွက် ရင်ထွက်၊ သမီးဒယ်ဒီအိမ် သွားချင်သွားလေ၊ ပျင်းနေမှာပေါ့” လို့ ပြောလာပါသည်။

“ဒယ်ဒီနဲ့ မမချောက စင်္ကာပူသွားတယ် မေမေရဲ့၊ သမီး နဲ့လည်း နေ့တိုင်းဖုန်းပြောဖြစ်ပါတယ်။ မေမေခွင့်ပြုတယ်ဆိုတော့ မြို့ထဲကို Shopping ခဏထွက်မယ်နော်”

“အေး အေး သမီး၊ အေးအေးဆေးဆေးသွား”
သူမလည်း အပြင်မထွက်ရတာကြာပြီဖြစ်၍ အေးအေး

ဆေးဆေး ဝတ်စားပြင်ဆင်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်တိုင်းကျ ခြယ်မှုန်းနေမိပါသည်။ ပြင်ဆင်ပြီးလို့ သွားခါနီးကျတော့ ကိုကိုကြီး ဟန်းဖုန်းကို တစ်ချက်ဆက်ကာ သူမ အပြင်သွားမည့်အကြောင်း ပြောပြဖို့လုပ်တော့ ကိုကိုကြီးက ဖုန်းပိတ်ထားတာနှင့်တိုးနေပါ သည်။

ဟုတ်သားပဲ။ သူမ မေ့တာ။ ကိုကိုကြီးက လူနာကြည့် ချိန်ဆို ဖုန်းလာတာ မကြိုက်သဖြင့် ဖုန်းပိတ်ထားတတ်သည်။ ဒါနဲ့မေမေ့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ အိမ်က ထွက်မလိုလုပ်တုန်း မိုးမာန် ဆီက ဖုန်းဝင်လာပါသည်။

“မမမော သည်မှာ သား ကားချင်းပွတ်ဆွဲမိလို့လာပါ ဦးဗျာ၊ စမ်းချောင်း . . . နားမှာ”

“ဟယ် မိုးမာန် နင်ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ။ ဒုက္ခပါပဲဟယ်။ တဘက်ကရော လူထိသွားသေးလား”

“လူတွေ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မမမော၊ ကားတွေတော့ နှစ် စီးလုံး တော်တော်ထိသွားတယ်။ မမမော မြန်မြန်လာနော်”

“အေးပါဟယ်”

သူမသည် ခြေသလုံးတစ်ဝက်အထိကြိုးများစည်းရသော ကွင်းထိုးSlipper ဖိနပ်ကိုတောင် စီးချိန်မရတော့ဘဲ စိန်ပွင့်များ စီထားတဲ့ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်တစ်ရုံကိုသာ အလွယ်ကောက်စီးထွက် ခဲ့ရပါသည်။ မေမေ့ကိုပြောပြရင် မေမေစိတ်ရှုပ်သွားမှာ စိတ်ပူသွား မှာစိုးတာကြောင့် ပြောမနေတော့ဘဲ ကားကိုသာ အမြန်မောင်း

ထွက်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

ဟိုလည်းရောက်ရော မိုးမာန်ရဲ့ကားက ရှေ့ပီးသီးတစ်လုံးကွဲပြီး ညာဘက်ရှေ့ခြမ်း ချိုင့်ဝင်သွားပါသည်။ကံဆိုးတာက အဲဒါ ဒယ်ဒီရဲ့မာစီဒီးကားဖြစ်ကာ ဒယ်ဒီမရှိတုန်း မိုးမာန်ယူစီးရင်း ခုလို ပြဿနာတက်တာဖြစ်ပါသည်။

ကံကောင်းချင်တော့ တဘက်ကားက နောက်ကြည့်မှန်ပျက်စီးသွားကာ ကားတံခါးတစ်ချပ် ဆေးပွန်းရုံလောက်သာဖြစ်တာမို့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ညှိနှိုင်းပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

မိုးမာန်က လွတ်မယ်ထင်ပြီးကျော်တက်ရာမှ မလွတ်ပဲ ခုလို ပွတ်ဆွဲသွားမိခြင်းဖြစ်တာကြောင့် မိုးမာန်အမှားဖြစ်ပေမယ့် တစ်ဘက်က ဘာမှပြဿနာမလုပ်ဘဲ ဝပ်ရှော့မှာ အကောင်းအတိုင်းပြန်ဖြစ်အောင် ပြင်ပေးရုံနှင့် ကျေနပ်ပါသည်ဆိုတော့မှ သူမသက်ပြင်းချမိပါသည်။

ဒယ်ဒီကားကလည်း ဒယ်ဒီ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ပြန်ရောက်လာမည်မို့ မရောက်ခင်ပြင်ရမည့်အတူတူ ကားနှစ်စီးလုံး ပြင်နေကျ ဝပ်ရှော့မှာအပ်လိုက်ပါသည်။(၁၈)သိန်းလောက် ကျမယ်လို့ ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်က ခန့်မှန်းပေးတာမို့ သူမဆွဲနေကျ ဖြစ်တဲ့ စိန်တစ်လုံးဆွဲသီးပါသော Fancy ပုံစံလုပ်ထားသည့် ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးလေးကို ရောင်းပစ်လိုက်ပါသည်။

ဒယ်ဒီဆီကပြန်တောင်းရင်လဲ မိုးမာန်ကို ကားမောင်းခွင့်ပိတ်လိုက်မှာမို့ သူမ ပြန်မတောင်းချင်ပါ။အရင်ကဆို သည်

လောက်ငွေဟာ မောင်နှမလေးယောက်စုလိုက်ပြီး စောစောကိုချဲ့လိုက်ရင် အလွယ်ရမှာဖြစ်ပေမယ့် ခုတော့ မမချောကလည်း ဒယ်ဒီနှင့်ပါသွားသည်။

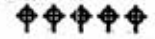
မမညောကလည်း သူ့အမျိုးသားပြန်ရောက်လာပြီမို့ ကီကီ နှင့်အတူ မိသားစုသုံးယောက် အင်းလေးတောင်ကြီးဘက်ခရီး ထွက်ကြသည်။

သည်တော့ မိုးမာန်မှာ သူမတစ်ယောက်သာ အားကိုးရာရှိသလို သူမတို့နှစ်ယောက်က အရင်ကတည်းကလည်း အထက်အောက်မောင်နှမမို့ ပိုမိုစည်းလုံးပူးကပ်လေ့ရှိကြပါသည်။ ဒါကြောင့် သူမက ကျသင့်တဲ့အဖိုးအခကို တစ်ယောက်တည်းရှင်းပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ သူမမှာလည်း ဆွဲကြိုး လေးငါးကုံးရှိနေတာမို့ သည်ပစ္စည်းလေးကို ထုတ်လိုက်တာပင်။

ကိုကိုကြီးနဲ့မေမေ့ကိုပြောပြရင်ရနိုင်ပေမယ့် အားနာစရာကောင်းတာမို့ မပြောပြဖို့ သူမဆုံးဖြတ်လိုက်တာပင်။ပြင်ရမယ့် ကားနှစ်စီးကို ဝပ်ရှော့က လာဆွဲပေးတာမို့ မိုးမာန်က ဝပ်ရှော့ကို လိုက်သွားခဲ့ပါသည်။

သည်တော့ သူမက လမ်းသုံးဆယ်မှာနေတယ်ဆိုတဲ့တစ်ဘက်က ကားပိုင်ရှင်လူရွယ်ကို ပြန်ပို့ပေးဖို့တာဝန်ရှိလာပါသည်။

သူမနှင့်ထိုလူရွယ်က ကားမောင်းရင်းစကားပြောဆိုသွား ဖြစ်ကြတာကိုကိုကိုကြီးတွေ့မြင်သွားမယ်လို့မထင်ခဲ့မိတာအမှန်ပင်။

အခန်း(၃၀)

အရင်ကဆို နှစ်ပတ်တစ်ခါလောက် Shopping ထွက် တတ်တဲ့ သူမဟာ ခုတော့ နှစ်လကြာသည်အထိ Shopping မထွက်ဖြစ်လိုက်တာမို့ လိုချင်စရာ အသစ်အဆန်းတွေ စုပုံနေ ကာ ဝယ်လို့မဆုံးဖြစ်သွားပါသည်။

ဒါကြောင့် ကိုကိုကြီးထက်အရင် အိမ်ရောက်အောင်ပြန် မယ်လို့ စိတ်ကူးထားခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းအိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်ကာ “ကိုသိမ်း ပြန်ရောက်နေတာကြာပြီ မော့ တစ်နာရီလောက်ရှိပြီ”လို့ ဒေါ်ဒေါင်းက သတင်းပေးပါသည်။

သူမလည်း မေမေ့ကို ဝင်နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ရောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းပြောကာ အဝတ်အစားလဲရန် အခန်းထဲဝင်လိုက် တော့ ကိုကိုကြီးက ခုတင်ပေါ်မှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းလှဲရင်း စာဖတ်

နေတာ တွေ့ရပါသည်။

သူမက အဝတ်မလဲသေးဘဲ ကိုကိုကြီးရင်ခွင်ထဲ ပစ် ဝင်မှိတွယ်ကာ “အား ညောင်းသွားတာပဲ ကိုကိုကြီးရာ” လို့ ညည်းညူလိုက်စဉ်မှာပဲ ကိုကိုကြီးက သူမကို ပခုံးနှစ်ဖက်က ကိုင်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ဆွဲခွာလိုက်ပါသည်။

“သည်မှာ ငါ့ကိုပြောစမ်း။မင်းသည်နေ့ ဘယ်တွေသွား ခဲ့တာလဲ၊ဘယ်သူနဲ့လဲ”

ကိုကိုကြီးရဲ့စိမ်းကားတဲ့အပြုအမူနဲ့ အမေးစကားပေါ်မှာ သူမ ဝမ်းနည်းနာကျင်သွားရတာမို့ “ဒိုလ်ချုပ်ဈေး၊ United နဲ့ စိန်ဂေဟာ” လို့ သူမ သွားခဲ့တဲ့နေရာတွေကို ခပ်တိုးတိုးပဲရွတ် ပြလိုက်ပါသည်။

“မင်းညာတာလား၊ ထိန်ချန် ထားတာလားတော့ မသိဘူး။ မင်း နောက်ထပ်တစ်နေရာ သွားပါသေးတယ်”

“ဟင့်အင်း မသွားဘူးကိုကိုကြီး တကယ်”

သူမ ဝမ်းနည်းနာကျင်စွာနဲ့ မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ဖြေဆိုလိုက်ပါသည်။အရင်ကဆို သူမရဲ့ဖက်တွယ်ချွဲနွဲမှုတွေကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိရင်တောင် အေးအေးဆေးဆေးလက်ခံ တတ်ပေမယ့် သည်နေ့ သူ ဘာစိတ်တိုနေတယ်မသိရဘဲ သူမကို စိမ်းစိမ်းကားကား သူ့ရင်ခွင်ထဲက ခွဲထုတ်ရက်အားသည်။

“တကယ်ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်ရင် နေ့လည်တစ်နာရီက မင်း ဘာလို့ စမ်းချောင်းမှာရောက်နေတာလဲ”

“စမ်းချောင်း . . . ဟာ . . . ဟုတ်တယ် မော
မေ့နေတာ၊ မိုးမာန်ကားချင်းပွတ်တဲ့မိလို့ မောရောက်သွားတာပါ”

“မိုးမာန် ဟုတ်လား။ မင်းနဲ့အတူတွေ့ခဲ့ရတဲ့ကောင်ကို
မင်း မောင် ဟုတ်၊ မဟုတ် ငါက မခွဲခြားတတ်ဘူးလို့ မင်းထင်
နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ မော အဲသည်လိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။
မိုးမာန်တိုက်မိခဲ့တဲ့ တစ်ဘက်ကားကလူကို မော အိမ်ပြန်ပို့ပေး
ခဲ့ရတယ်။ လမ်းသုံးဆယ်ဘက်ကို။ ကိုကိုကြီး အဲဒါကို တွေ့သွား
တာလို့ မောထင်ပါတယ်”

“မင်းပြောတာ အမှန်ဆိုရင်တောင် မင်းမှာအပြစ်တွေ
တန်းစီနေတာ မင်းသိလား။ နံပါတ်တစ် မင်းအပြင်သွားမယ့်ကိစ္စ
ငါ့ကို ခွင့်တောင်းတာမျိုး၊ အသိပေးတာမျိုး မလုပ်ခဲ့ဘူး။ နံပါတ်
နှစ် မင်းဘယ်တွေ့သွားပြီး ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါမေးတဲ့
အချိန်မှာ အပြည့်အစုံ မပြောခဲ့ဘူး။ နံပါတ်သုံး မင်း မနက်ဆယ်
တစ်နာရီကတည်းက အိမ်ကထွက်သွားတာ အခု ညရှစ်နာရီ
ကျော်မှ ပြန်ရောက်တယ်။ အဲသည်အပြစ်တွေအတွက် မင်းလိုက်
နာရမယ့် စည်းကမ်းကို ငါပြောမယ်။ မင်း အခုအချိန်ကလို့
တစ်လတိတိ ငါမပါဘဲ အပြင်မထွက်ရဘူး။ တစ်လကျော်လို့ မင်း
အပြင်သွားရမယ့်ကိစ္စ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရင် ခုနကပြောခဲ့တဲ့ သုံးချက်
စလုံးမဖြစ်အောင် ရှောင်ကြဉ်ရမယ်။ ကြားလား”

မော အပြင်ကပြန်လာလို့ မောပန်းလာတဲ့သူကို ခုလို

စီရင်ချက် တန်းချနိုင်သည့် ကိုကိုကြီးအား များစွာအံ့အားသင့်
မိပါသည်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အပြစ်တွေကို နံပါတ်စဉ်တပ်ပြီးပြော
သွားလိုက်တာများ ကာယကံရှင်တောင် အံ့ဩတကြီး နားထောင်
ရပါသည်။

ရှင်ပဲ တော်ပါတယ်၊ ရှင်ပဲ မှန်ပါတယ် ကိုကိုကြီး။ ရှင်
စာသင်တဲ့ ဆေးကျောင်းသားတွေတောင်မှ မောလောက် အဆူ
အဟောက်ခံရရဲ့လားလို့ တွေးမိပါသည်။

“အဝတ်အစားလဲပြီးရင် ညစာ စားဖို့လုပ်တော့”

မောရင်ထဲမှာ သူ့ကိုရန်တွေ့နေတာကို သိမြင်သည့်
အလား အမိန့်ဩဇာလှမ်းပေးတဲ့ ကိုကိုကြီးကို သူမ မျက်စောင်း
တစ်ချက်ထိုးလိုက်ပါသည်။

အခန်း(၃၁)

သူသည် သူမကို ယောက်ျားလေးပေါင်းများစွာနှင့် တွဲလျက်တွေ့ဖူးသူမို့ ယခု အဲသည်လိုမြင်ကွင်းမျိုး တွေ့မြင်လိုက်ရချိန်မှာ ပြောမပြတ်အောင် ဒေါသတွေ့ဆူဝေကာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရပါသည်။

အရင်ရည်းစားဟောင်းလား။ အသိမိတ်ဆွေလားဆိုတဲ့ လားပေါင်းများစွာသော မေးခွန်းတွေကို မေးကာ ဖြစ်နိုင်ချေကို တွက်စစ်ခန့်မှန်းပြီး အလုပ်ထဲတောင် စိတ်မနှစ်နိုင်ဖြစ်နေတာမို့ စောစောပဲပြန်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မရွှေ့ချောက ပြန်မရောက်သေးပါလေ။ သူ့မှာ ထိုင်ရမလို ထရမလိုနဲ့ ညစားတောင် ကောင်းကောင်း မစားနိုင်ဘဲ နေရထိုင်ရခက်နေလေသည်မှာ ရင်ထဲမှာ

မီးတောက်တစ်ခုကို မျှီချထားမိသလောက် နိုးနိုးပင်။

သူမ ဘယ်ရောက်နေလဲလို့ ဖုန်းဆက်ရအောင်ကလည်း သူမဖုန်းက အိမ်မှာကျန်ခဲ့သည်။ အထူးကုဆေးခန်းတစ်ခုကနေ အလုပ်သမားဆေးရုံကိုအသွား ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသော သူမနဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက် ကားအတူစီးရင်း စကားပြောနေကြပုံမှာ စိတ်ပူစိုးရိမ်လောက်စရာ မြင်ကွင်းမျိုးမဟုတ်ပါဘဲနှင့် သူ့ဘာလို့ ခုလောက်ထိ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေတာပါလိမ့်။ သူမကိုတွေ့လိုက်စဉ်က အရေးကြီးလူနာတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာမျိုးသာ မဟုတ်ခဲ့ရင် သူ့ချက်ချင်း သူမဘေးကို ရောက်သွားမိမှာပင်။

အခုတော့ အချိန်ရော အခြေအနေရောမပေးသဖြင့် ချက်ချင်းအဖြေမထုတ်နိုင်ခဲ့သောကိစ္စက လူကို နှိပ်စက်လှလေသည်။ အချစ်နှင့်သံသယတို့ ပေါင်းစပ်နှိပ်စက်သောဒဏ်ကို သူအလူးအလဲခံစားပြီးမှ သူမ အပြင်ကပြန်ရောက်လာလေသည်။ သည်လောက် ညကြီးမိုးချုပ်ထိ သင်းက ဘယ်သွားနေတာလဲဆိုတဲ့ ဒေါသနဲ့ သူစောင့်ကြည့်မိတော့ သူမက ဝယ်လာတဲ့ အထုပ်ပေါင်းများစွာကို မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ကားထဲကဆွဲထုတ်နေတာ တွေ့ရပါသည်။ အင်း သည်လောက်ထိ အများကြီးဈေးဝယ်နိုင်လွန်းတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ဈေးတစ်ခါဝယ်ရင် အချိန်အကြာကြီးဖြုန်းတတ်တာ သူလည်း ကိုယ်တိုင်လိုက်ဖို့ပေးခဲ့ဖူးထားပါလျက်နှင့် ဘာဖြစ်လို့များ သည်အချက်ကို မတွေးမိတာပါလိမ့်နော်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိပါသည်။

တစ်ချိန်လုံးထွက်နေတဲ့ ဒေါသက သူမစကားသံကို တောင် မကြားရသေးဘဲ မျက်နှာမြင်ရုံးလေးနဲ့တင် တစ်ဝက် လောက်လျော့သွားလေပြီ။အပေါ်ထပ် ဝရံတာကနေ သူမကို ကြည့်နေပြီးတော့မှ သူ အခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ ခုတင်ပေါ်မှ စာဖတ်နေတုန်း သူမက အခန်းထဲဝင်လာပါသည်။သူ့ကိုတွေ့တာ နှင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲပစ်ဝင်ကာ ညောင်းညာသွားတဲ့အကြောင်း ညည်းညူနေသောကောင်မလေးကို သူ တကယ်ပဲ ဒေါသထွက် သွားရတာမို့ သူမပခုံးကိုကိုင်ကာ ဆွဲခွာလိုက်ပါသည်။

ညောင်းမှာပေါ့။Shopping Center တကာလှည့်ပြီး ဘယ်လောက်ပတ်ဝယ်ခဲ့မှန်းမှ မသိတာ။သေလုအောင် စိတ်ပူ နေတာကို တစ်ချက်မှမသိဘဲ သူညောင်းတာကိုတောင်နှိပ်ပေး ရဦးမယ့် အခြေအနေမျိုးဖြစ်လာတာမို့ သူသိချင်တဲ့မေးခွန်းတွေ ကို သွယ်ဝိုက်မနေတော့ဘဲ တဲ့တိုးပဲမေးချလိုက်ပါသည်။

အံ့သြဖြူးကြောင်တဲ့မျက်နှာနဲ့ သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြန်ဖြေ တဲ့မေးခွန်းတွေက အစီအစဉ်တကျမဟုတ်လှပေမယ့် သူမမျက် ဝန်းထဲမှာ လိမ်ညာတဲ့အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရတာမို့ သူယုံ ကြည်ပေးလိုက်ပါသည်။

သူမဟာ သူမရဲ့အငယ်ဆုံးမောင်အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် ကြီးတာကိုလည်း သူတွေ့ဖူးထားတာပဲလေ။ဟိုးတစ်နှစ်ကသင်္ကြန် မှာ သူ့မောင်နဲ့ရန်ဖြစ်မယ့်အဖွဲ့ကို မိန်ကလေးတန်မယ့် သူမ ရအောင် ဖျန်ဖြေတားဆီးနိုင်ခဲ့တာ သူ့မျက်မြင်ပဲလေ။သူတောင်

မိုးမာန်ဟာ သူမမောင်ပါလို့ မသိသေးတာမို့ ယောက်ျားတွေတစ် အုပ်ကြီးကြားက မိန်းကလေးရယ်လို့ အထင်သေးမိပါသေးသည်။

ခုလည်း သူ့မောင် ကားတိုက်မိတယ်ဆိုတော့ သူမ ပြောတာတွေအပေါ်မှာ သူ နားလည်ယုံကြည်ပါသည်။ဒါပေမယ့် နောက်သည်လို ရင်မပူရအောင်တော့ ကြိမ်းဝါးဆုံးမ စည်းကမ်း သတ်မှတ်ပေးလိုက်ကာ မျက်နှာကြောကိုလည်း မလျှော့ရဲဘဲ ဆက်တင်းထားရပါသည်။

ဒါတောင် သူမက သူ့ကို မကျေနပ်သလို ခပ်စုစုကြည့် ကာ သူ မမြင်အောင် မျက်စောင်းထိုးလိုက်တာကို သူကလည်း မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်လေသည်။

မင်းကြောင့်နဲ့တော့ ကြာရင် ငါ ရူးနိုင်တယ် ကလေးမရယ်”

အခန်း(၃၂)

သူမရဲ့ဆွဲကြိုးကိုရောင်းပြီးနောက်ပိုင်း ဘာမှ မဆွဲချင် တာနဲ့ လည်ပင်းပြောင်လင်းနေတာကို စ,သတိထားမိတာ မေမေ ဖြစ်ပါသည်။

“သမီးလေး ဆွဲနေကျ ဆွဲကြိုးရော”

“ဟို . . . ကျပျောက်သွားတာလား Shopping ထွက် ရင်းနဲ့ဘဲ ခါးပိုက်နှိုက်က ဖြတ်သွားတာလား မသိပါဘူး မေမေ ရယ်၊ပျောက်သွားတာ လေးငါးရက်ရှိပြီ”

“ဪ ဒါကိုသည်လို့နေလား သမီးရယ်၊မင်္ဂလာပွဲတုန်း က မေမေလက်ဖွဲ့ထားတဲ့အထဲက ကြိုက်တဲ့တစ်ကုံးလောက်ယူ ဆွဲပါလား”

“မေမေပေးထားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေက ကျောက်

အစစ်တွေဆိုတော့ အိမ်နေရင်း မဝတ်ချင်လို့ပါမေမေ။သမီးအ ပြင်သွားရင် ဝတ်ပါ့မယ်။သမီးဆီမှာ Fancy ပုံစံ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လေးတွေ သုံးလေးကုံးရှိပါတယ်။တစ်ခုခု ဆွဲထားလိုက်ပါ့မယ်နော် မေမေ”

“သမီးလေး သဘောပါကွယ်”

သူမသည် မေမေနှင့်ဆိုလျှင် ယောက္ခနှင့်ချွေးမ မဟုတ် ဘဲ သားသမီးအရင်းလို အချစ်ပို အကြင်နာပိုကာ အစစအရာရာ အဆင်ပြေသော်ငြား ကိုကိုကြီးနှင့်ဆိုလျှင်တော့ လင်မယားနှင့် မတူဘဲ ဆရာတပည့်လိုလို မောင်နှမလိုလို၊တူဝဇီးလိုလို ခပ်စိမ်း စိမ်းပြတ်ပြတ် ဆက်ဆံရေးမျိုးသာရှိလေသည်။

ခုလည်း သူမက သူဆီက အကြင်နာနဲ့ဂရုစိုက်မှုကို မရလေ လိုချင်လေဖြစ်သော လူ့သဘောအရ ကိုယ့်ဘာသာလုပ် လို့ရလျက်နှင့် သူ့ကိုဆွဲကြိုးသွားဝတ်ပိုင်းရာမှ ပြဿနာက စလေ သည်။

ရွှေနဲ့ပလက်တီနမ် တလိမ့်မီကျစ်ထားတဲ့ မက်ဒေါနား ကြိုးအမာလေးကို သူ့လက်ထဲထည့်ကာ “ကိုကိုကြီးဝတ်ပေး” လို့ပြောလိုက်တော့ သူဝတ်ပေးသည်။ပြီးတော့ “အရင်ဆွဲကြိုးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”မေးတော့မှ ပြဿနာစတာ ဖြစ်လေသည်။

သူမက ပေါ့ပေါ့လေးပင်“ပျောက်သွားလို့ ကိုကိုကြီး” လို့ ဖြေတော့ သူပြန်အော်လိုက်တဲ့“ဘာ”ဆိုသော အသံကြီးက သွေးပျက်ဖို့တောင် ကောင်းလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကိုကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟုတ်လား။မင်း ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးလုံး ပျောက်သွားတာကို ပေါ့ပေါ့ဆဆပဲလား”

“အပြင်သွားရင်း ပျောက်သွားတာကို မောက ဘာ တတ်နိုင်မှာလဲ”

“အေး အဲသည်လို ပေါ့ပေါ့ဆဆစိတ်ထားကို မကြိုက် တာ၊မိန်းကလေးဆိုတာ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ထိန်းသိမ်းတဲ့နေရာမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကိုထိန်းသိမ်းတဲ့ နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် သေ ချာရေရာနေရမယ်။ခုလို တန်ဘိုးကြီးတဲ့ပစ္စည်းမျိုး ပျောက်သင့် သလား။ကိုယ့် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကိုတောင် မထိန်းသိမ်း နိုင်ရင် မင်းမိဘ၊ငါ့မိဘတွေ မရှိတော့တဲ့အချိန်၊သားသမီးတွေရ လာတဲ့အချိန်မှာ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို မင်းဘယ်လိုထိန်းသိမ်းမ လဲ”

“မော နောက်ကို သည့်ထက်ပိုပြီးသတိထားပါ့မယ်။ ကိုကိုကြီးက မော့ကိုဆို ဆူမယ်ဆိုတာကြီးပဲ။မော အခုရော အိမ်ထောင်ရှင်မ မပီသတာတွေ၊စည်းကမ်းမဲ့တာတွေ ဘာလုပ် နေလို့လဲ”

“ခက်တယ် မော့ငါပြောရင် မင်းက ဆူတယ်ဟောက် တယ်နဲ့ ဝမ်းနည်းဦးမယ်။ငါကလည်း အသေးအမွှားလေးတွေက အစ လိုက်ပြောနေမယ့်ကောင်တော့ မဟုတ်ဘူး။မင်းမှာ ဘာလို အပ်ချက်ရှိသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာသုံးသပ်ပြီး ပြင်ဆင်ပေါ့။

တခြားအိမ်ရှင်မတွေ ဘယ်လိုနေထိုင်ဝတ်စားလဲ လေ့လာပေါ့။ အမြဲတမ်း ကလေးလို နေလို့မရဘူးလေ”

သူမ ခြေဆောင့်ကာ ကျန်ခဲ့တာကို ကိုကိုကြီးတော့ သိမယ်မထင်ပါ။ကိုကိုကြီးဟာ သူမကို မချစ်လို့ အပြစ်တွေဘဲ မြင်နေတာလားလို့တောင် တွေးမိလေသည်။

ခေခန်း(၃၃)

သူမက ထုံးစံအတိုင်း စာဖတ်နေတဲ့ကိုကိုကြီးကို ကျောချင်းကပ်ဖို့ကာ Laptop ဖြင့် Japan F4 ဇာတ်လမ်းတွဲကို ကြည့်နေတုန်း ကိုကိုကြီးက သူမကို စာရွက်တစ်ရွက် ကမ်းပေးပါသည်။

“မော ကိုယ်ခရီးသွားစရာရှိတယ်အဲဒါ ခရီးဆောင်အိတ်ပြင်ပေး။ သည်မှာ ထည့်ရမယ့် ပစ္စည်းစာရင်းရေးပေးထားတယ်။ မင်းဘာသာထည့်ရင် အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတွေ ကျန်ခဲ့မှာစိုးလို့” သူမ အံ့ဩလွန်းစွာ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထလိုက်ပါသည်။

“ကိုကိုကြီး ခရီးသွားမယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်ကိုလဲ၊ ဘယ်နှစ်ရက်ကြာမှာလဲ ဟင်”

“သံတွဲကို ငါးရက်ကြာမယ်”

“ဘာကိစ္စလဲဟင်”

“ဆရာဝန်များအသင်းရဲ့ နှစ်ပတ်လည်ပွဲမှာ ဟောပြောဖို့”

“သံတွဲဆိုတော့ ငပလီနဲ့ နီးနီးလေးပေါ့။ ကိုကိုကြီး မောလည်းလိုက်ချင်တယ်”

“လိုက်လို့မရဘူး မော၊ အပျော် မဟုတ်ဘူး။ ကိစ္စရှိလို့ သွားရမှာ၊ အသွားအပြန်နဲ့ ဟိုမှာလုပ်ရမယ့်ကိစ္စနဲ့တောင် အချိန်က မလောက်ချင်ဘူး”

သူမ သူ့ကို နောက်ကသိုင်းဖက်ကာ သူ့ကျောပြင်ကို မျက်နှာဖြင့် ပွတ်တိုက်ပြီး ထပ်မံပူဆာလိုက်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် မောကို ဘယ်မှလိုက်မဖို့နဲ့။ ကိုကိုကြီး အလုပ်ကိစ္စတွေပဲလုပ်လေ။ မော ဘာမှမတောင်းဆိုဘူး။ လိုက်ရုံလေးဘဲ လိုက်ခဲ့မယ်လေ နော်”

“မရပါဘူးဆိုမှ မောရာ။ ဘယ်သူမှ မိသားစုမပါဘူး။ ယောက်ျားတွေချည်းပဲ သွားကြမှာ၊ မင်း နေရထိုင်ရတာလွတ်လပ်မှာ မဟုတ်သလို ငါတစ်ယောက်တည်း မိသားစုပါလာတာဆိုလည်း မျက်နှာပူစရာကောင်းတယ်”

ဘယ်လိုမှ လိုက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တာ သေချာသွားပြီမို့ မောက စာရွက်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို ခရီးဆောင်အိတ်ထဲထည့်ရင်း မကျေမနပ် စူပူစူပူ ရေရွတ်နေမိပါသည်။

“သူနဲ့ တစ်ခါမှ ခရီးမသွားဖူးလို့ သွားချင်ပါတယ်ဆိုမှ”

မခေါ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း သွားမယ်ဆိုရင် လည်း ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကျတော့လည်း ဘယ်မှလိုက်မ ပို့ဘူး”

မောတစ်ယောက် သူ့ခိုင်းတာလုပ်နေရင်းမှ ပါးစပ်က ဆီမန်း မန်းနေတာတွေ့ရတော့ သူ ချစ်စနိုးပြုံးမိသည်။ တကယ့် ကို ကလေးဆန်လွန်းတဲ့ ကောင်မလေး။ ခုလည်း အိတ်ပြင်ပြီး သွားတော့ သူ့ဆီပြန်မလာတော့ဘဲ သူမဘာသာ ကုတင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း လိုခိုနေပါသည်။

သူ စာဖတ်နေတဲ့အချိန်တွေဆို အမြဲတမ်းကျောချင်း ကပ်မိုထိုင်ကာ စာဖတ် ၊ အခွေကြည့် ၊ ငိုက်ပျဉ်းအိပ်စက်ခြင်း တွေကို လုပ်တတ်တဲ့ သူမအား ရှုပ်တယ်လို့ထင်ခဲ့ပေမယ့် ခု သူမဘာသာနေတော့လည်း သူ့စိတ်ထဲ ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေ တာ ထူးဆန်းပါသည်။

သူ အိပ်မယ်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ သူမလေးက ခုတင် ပေါ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ် တစောင်းကြီးလှဲကာ အိပ်ပျော်နေပြီမို့ သူ့မှာ ထုံးစံမပျက် သူမကို နေရာကျအောင် ပွေ့ချီချပေးပြီးမှ အပြစ်ကင်းစင်လှသော မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်မိပါသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ မချင့်မရဲ အသည်းယားကာ သူမ နဖူးပြင်ထဲ နှာခေါင်းဖိနှစ်တားပြီး “အဆိုးမလေး။ ဂျစ်တူးမလေး” လို့ သူ့စိတ်ထဲက အဆက်မပြတ် ရေရွတ်နေမိလေသည်။

အခန်း(၃၄)

သံတွဲရောက်တော့ ဒေသခံတွေ အလုပ်ကိစ္စပြီးလို့ ပြန် ခါနီးတစ်ရက်အလိုမှာ သူတို့အဖွဲ့ကို ငပလီကမ်းခြေကို လိုက်ပို့ ပေးခဲ့ပါသည်။ မအားမလပ် အလုပ်ရှုပ်နေတုန်းကတောင် သူမ လေးကို ဖျိုးခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲ သတိရသော သူသည် ခုလို ကမ်းခြေ ကိုရောက်တဲ့အခါမှာတော့ သူမပူဆာတဲ့အသံလေးကို နားထဲမ ပြတ် ကြားယောင်နေမိပါသည်။

အုန်းပင် ၊ သံပြင်၊ ကျောက်ဆောင်နဲ့ရေလှိုင်း။ ကမ်းခြေ ရဲ့ အဆင်တန်ဆာများဖြစ်သော ထိုအရာဝတ္ထုများက သူ့ရဲ့ သတိရစိတ်တွေကို ပိုမိုအားပေးနေကြသလိုပဲလို့ ကဗျာဆန်ဆန် တွေးမိတာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ရယ်ချင်မိ ပြုံးမိပါသေးသည်။ အပြန်ကျတော့ မေမေနဲ့သူမအတွက် ရခိုင်လုံချည်ပင်

လယ်စာနဲ့ ဒေသထွက်ပစ္စည်းတွေကို ဝယ်တော့ ဖိုးညီက ထုံးစံ အတိုင်းစနောက်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ဟိုတခေါက်ခရီးထွက်တုန်းက မင်းပြောခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား။ အမေက နံပါတ်တစ်ပိန်းမရရင် မိန်းမက နံပါတ်နှစ်ဆို။ မင်း ခုဝယ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကိုကြည့်လိုက်ရင် မိန်းမ အတွက်က ပိုများနေသလားပဲ”

သူက အစအနောက်သန်တဲ့ ဖိုးညီရဲ့စကားကို ပြုံးပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ “အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် မေမေနဲ့သူက ငါ့ဘဝမှာ ပူးတွဲပထမဖြစ်သွားပြီကွ။ နှစ်ယောက်စလုံးက ငါ့ရဲ့ နံပါတ်တစ် အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ ဆိုပါတော့”

“ဟား ဟား ကိုသိမ်းရာ၊ မင်းသည်လောက် လွယ်လွယ် ဝန်ခံတယ်ဆိုရင် ကောင်မလေးတော်တော်အစွမ်းထက်လို့နေမှာ။ အေးပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်ထက်အများကြီးငယ်တဲ့ ချောချောလှလှ အမိုက် စားလေးကိုလည်း ရထားတယ်။ ကောင်မလေးကလည်း ကိုကိုကြီး ချင်းထပ်အောင်ခေါ်ပြီး မင်းကိုဂရုစိုက်ပြုသည်းပြနေမှတော့ မင်း ဘက်ကလည်း သည်လောက်တော့ ဝန်ခံရမှာပေါ့ကွ ဟုတ်လား”

“မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ သူ ငါ့ကိုလုံးဝမသိခင်ကတဲက ငါက မြင်ဘူးပြီးသိပြီး သူ့ကို သတိထားမိပြီးသားပါ။ သူက ကလေးဆို တော့ စိတ်ထဲရှိသလို နေထိုင်ပြုမူလို့ရတယ်လေ။ ငါတို့အသက် အရွယ်နဲ့တော့ သူနဲ့ပြိုင်ပြီးစိတ်ရှိသလိုနေလို့မှမရတာ။ မမြင်ရတဲ့ ကိစ္စတွေပိုလေးနက်တယ်ဆိုတဲ့စကား မင်းမကြားဖူးဘူးထင်တယ်။

လေ့လာလိုက်ဦး ဖိုးညီ”

“တော်စမ်းပါကိုသိမ်းရာ။ မင်းစကားတတ်တိုင်း လျှောက် ပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ မင်းအခုမှစကားကို မိုးပေါ်ကပြောနေတာ။ မင်း ကောင်မလေးနဲ့မင်း လက်ထပ်ကြတဲ့ကိစ္စမှာ အန်တီမေ အား ထုတ်မှုက ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပါတယ်။ မင်းကခေါင်း ညှိတ် ရုံလောက်ပဲဆိုတာ ငါသိပြီးသားနော်ဟေ့ကောင်။ မင်း အချင်းချင်း ကပ်မကြွားနဲ့”

“ဟ ခါကလည်း ငါ့ကုသိုလ်ပဲလေကွာ၊ မေမေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့ကြီးစားမှုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဖူးစာပါလာလို့ကို ပေါင်းဆုံရတာပဲ။ မင်းမိန်းမရရင်သာ ငါ့လိုကံကောင်း ပါစေလို့ ဆုတောင်း ဟုတ်လား”

“အင်း ဗိုလ်သိမ်းဗိုလ်သိမ်း သွေးနားထင်ရောက်နေတယ် ဟုတ်လား။ အေး မင်းကောင်မလေးနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်ရင်လည်း သည်လိုမျက်နှာမျိုးဘဲ ဖြစ်နေပါစေကွာ”

“ဘာမှ အဆင်မပြေစရာမရှိဘူး ဟေ့ကောင်၊ ခုတောင် သူ အရမ်းလိုက်ချင်နေတာကို ငါထားခဲ့တာ။ မင်းတို့လိုကောင်မျိုးနဲ့ တွေ့လို့ မြှောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်လိုက်ရင် မော ဆိုးတတ်သွားမှာ ကြောက်လို့၊ ခုလို Innocence အတိုင်းလေးဖြစ်အောင် ငါထားခဲ့တာ”

“အေးပါ ပြောထား၊ ပြောထား”
မခံချို မခံသာဖြစ်နေတဲ့ ဖိုးညီရဲ့ မျက်နှာကြီးကို ကြည့်

ပြီး သူ အားပါးတရ ရယ်မောမိပါသည်။

~~~~~

အခန်း(၃၅)

“မော ငါပါ ရူပါ။သည်မှာ ကြာကြာတို့အိမ်ရောက်နေ တားအရေးကြီးတိုင်ပင်စရာရှိလို့ဟာ။ခဏလောက် လာခဲ့ပါလား”

“အရေးကြီးအေး ငါ မေမေ့ကို ပြောပြီးလာခဲ့မယ်”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် မဆုံဖြစ်တာကြာပြီဖြစ်သလို ရူပါရဲ့အရေးကြီးကိစ္စဆိုတာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတာမို့ သူမ မေမေ့ကို ခွင့်တောင်းကာ အဝတ်အစားပင်မလဲတော့ဘဲ ကား သော့နှင့်မျက်မှန်ကောက်ကိုင်ကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်တော့ မြန်လှချည်လား မောရယ်”

“အေးလေ နင်တို့နဲ့ မတွေ့ရတာကြာလို့ ပြီးတော့ ရူပါကလည်း အရေးကြီးတယ်ဆိုကိုကိုကြီးကလည်း သံတွဲသွား တယ်ဟာ။လေးငါးရက်လောက်နေမှ ပြန်ရောက်မှာ”

“ဪ လက်စသတ်တော့ သူက သူ့ယောက်ျားမရှိ လို့ တို့ဆီရောက်လာတာကိုး။ ဒါတောင် ခေါ်လို့နော်။ သူ့ယောက်ျား ရှိကြည့်ပါလား။ ကိုကိုကြီး ကိုကိုကြီးနဲ့ တောက်တဲ့လိုကပ်နေမှာ”

“ကဲပါ ရွှေကြာရယ်။ ငါ့ယောက်ျား ငါ့ချစ်တာ စကားနာ ထိုးမနေပါနဲ့တော့။ ပြောပါဦး ရှုပါအကြောင်း”

“သည်လိုဟာ ညက လင်းနက် ငါ့ဆီဖုန်းဆက်တယ်”

“ဘာ”

“သူမ အံ့ဩဒေါသဖြစ်လွန်းစွာ ထိုင်နေရာကတောင် ဖျတ်ခနဲ ထရပ်မိပါသည်။

“ကဲ သည်လောက် ဒေါသထွက်ပါနဲ့ မောရယ်။ ထိုင် ပါဦး။ ရှုပါပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး”

ကြာကြာပြောတော့မှ သူမ စိတ်လျော့ကာ ပြန်ထိုင် လိုက်ပါသည်။

“သူ ငါ့ဆီကို ပြန်ဆက်သွယ်နေတာကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ငါ လုံးဝလက်မခံခဲ့ဘူး။ သူ့အိမ်က စေ့စပ်တဲ့ကောင်မလေးကို သူ့ငြင်းလိုက်လို့ စေ့စပ်ပွဲပျက်သွားတဲ့သတင်းကို ငါကြားတာ နည်းနည်းကြာပြီ။ သူကလည်း စေ့စပ်ပွဲပျက်ပြီးကတည်းက ဆက် သွယ်နေတာ။ မနေ့ကတော့ ဖုန်းဆက်ရင်းနဲ့ အတိအလင်းပြော လာတာဟာ။ သူ ငါ့ကိုလုံးဝမေမရတဲ့အကြောင်း။ သူ့အပြစ်တွေ သူ့ကျူးလွန်ခဲ့တာတွေအတွက် တောင်းပန်တဲ့အကြောင်း ငါသာ ပြန်လက်ခံရင် စေ့စပ်ပွဲကို အမြန်ဆုံးလုပ်ချင်တဲ့အကြောင်း။ သူတို့

တစ်မိသားစုလုံးက သူ့အစ်မရှိတဲ့ ဂျပန်ကိုအပြီးသွားဖို့လုပ်ထား ပေမယ့် သူကတော့ ငါ့သဘောအတိုင်း သည့်မှာဘဲနေမယ်ဆို ရင်လည်းနော့ဟိုကိုလိုက်ရင်လည်းလိုက်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင် ပြေအောင် စီစဉ်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း”

“ကဲ တော်ပါ ရှုပါ နင်ပြောတာတွေ သိပ်များနေတယ် ဟာ။ ဆိုလိုရင်းကို ငါသိပြီ။ အဲသည်တော့ နင့်သဘောက”

“ငါ့သဘောကတော့ သူပြောတာတွေကို လက်ခံတယ် ဟာ။ အမှန်တွေလို့လည်း ငါ့နုလုံးသားက ယုံကြည်တယ်။ ဒါပေ မယ့် သူ့ဆီမှာ ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါ အဖြေပေးဖို့ကျတော့ နင် တို့ရဲ့ သူ့အပေါ် ယုံကြည်မှု၊ လက်ခံသင့် မခံသင့်၊ အကြံပေးမှုပေါ် မူတည်ပြီးတော့မှ အဖြေပေးချင်တယ်”

“ကြာကြာသဘောကရော”

“အင်း သူလိုလူက ဘဝနဲ့ချီပြီးပြောတာဆိုတော့ ငါတို့ သူငယ်ချင်းအတွက် အကဲခတ်သင့်တယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ငါ့သဘောဆိုရင်တော့ သူပြောတာတွေလက်ခံပြီး သူ ကို အကဲခတ်သင့် မခတ်သင့်ကိုတောင် အချိန်ယူစဉ်းစားချင် သေးတယ်”

“အဲသည်လိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မောရယ်။ နင်နဲ့ကြာကြာ ရဲ့အဖြေကို ငါက မျှော်လင့်တကြီး နားထောင်ချင်နေတာပါဟာ။ သူ့ကို အကဲခတ်စောင့်ကြည့်ဖို့တော့ အချိန်သိပ်မဆွဲပါနဲ့ဟာ။ နင် ဒေါက်တာသိမ်းကို ချစ်သလို ငါလည်း လင်းကို အရမ်းချစ်

တာကို နင် ကိုယ်ချင်းစာပေးပါဟာ”

“OK OK နင် ငါ့ကို ချက်ကောင်းထိအောင် ပစ်နိုင်တဲ့အတွက် နင့်တောင်းဆိုချက်ကို ငါလက်ခံတယ်။ ဒါနင့်ကိုသိပ်ချစ်လွန်းလို့နော် ရှုပါ။ နို့မို့ဆို လင်းနက်ကို ငါ ဘယ်လောက် မုန်းတယ်၊ မျက်နှာတောင် မကြည့်ချင်ဘူးဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် မောရယ်၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်ဟာ။ နင် သူ့ကိုမုန်းတာ ငါ့ကိုချစ်လို့ဆိုတာ ငါလုံးစ သဘောပေါက်ပါတယ်ဟာ”

“ဒါဖြင့် ကြာကြာ နင်နဲ့ငါ လင်းနက်ကို ဆန်းစစ်ဖို့ အစီအစဉ်တွေ ဆွဲရအောင်”

“OK မော”

သူမနှင့်ကြာကြာ လက်ဝါးချင်းရိုက်ပြီး Plan တစ်ခုဆွဲဖို့ အရှိန်ယူလိုက်ကြပါသည်။

အခန်း(၃၆)

ကြာကြာတို့အိမ်က ပြန်လာတဲ့အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် မှာတော့ သူမ လင်းနက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဟိုစဉ်ကအကြောင်းအရာတွေကို စဉ်းစားလာမိပါသည်။

မောတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဒုတိယနှစ်အတွက် ဝိုင်းကျူရှင်တက်တဲ့အချိန်မှာ လင်းနက်နဲ့ စတင်ဆုံရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းမှာကတည်းက မျက်မှန်းတန်းပြီးသားတွေဖြစ်ကာ မောကို ကြောင်ချင်တဲ့ လင်းနက်က မောတို့ကျူရှင်မှာ ရအောင် ချိတ်ဆက်လာတက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်ဆို မောတို့သုံးယောက်မှာ ကြာကြာက မျက်နှာလေး အရမ်းလှပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်လေးက အနည်းငယ်ဝကာ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောဆိုတတ်တာမို့ ယောက်ျားလေးတွေက

ကြာကြာဆို ရှိန်ကြလန်ကြသလို ကြာကြာကလည်း အချစ်ကို စိတ်မဝင်စားတဲ့သူပင်။

ရူပါကတော့ ရုပ်ရောခန္ဓာကိုယ်ပါ အဆင်ပြေချောမော လှပမေယ့် ရိုးရိုးစင်းစင်းဝတ်စားကာ မျက်မှန်ဝိုင်းလေးနဲ့မို့ အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်တဲ့ စာကြမ်းပိုးပုံစံလေး ပေါက်နေပါသည်။

မောကတော့ အချောစား အလှစားကြီးမဟုတ်သော်ငြား ခေတ်ရှေ့ပြေးတဲ့ စတိုင်တွေနှင့် လန်ထွက်နေအောင် စိတ်ရှိသလို ပြင်ဆင်ကာ စတိုင်မိသူနဲ့ သိပ်မလှပါဘူးဆိုတဲ့ မျက်နှာလေးကပဲ ညှို့ဇာတ်တစ်မျိုးရှိကာ ချစ်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ သူလေးမို့ ကျန် နှစ်ယောက်နှင့်ယှဉ်လျှင် ယောက်ျားလေးတွေရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုကို အများဆုံးရရှိသူ ဖြစ်နေပါသည်။

လင်းထက်ကလည်း သာမညညောင်ညမဟုတ်ဘဲ မိဘ မျိုးရိုးဥစ္စာနေ့ရပ်ရည် စတိုင်နှင့် မိန်းကလေးထုအကြား ကျော် ကြားသူမို့ မာန်ထည်သောရုပ်နှင့် ခပ်မြင့်မြင့်စကားပြောဟန်တို့ ရှိသူဖြစ်ပါသည်။

ရုပ်ရည်ချောမောကာ ထင်ပေါ်သူဆိုလျှင် မောက ချစ်သူ လိုမဟုတ်တောင် သူငယ်ချင်းလိုလို၊ ဘာလိုလို အိမ်ကလီရိုက်ကာ ဟိုသွား သည်လာ တွဲတတ်လေ့ရှိပေမယ့် လင်းနက်ကိုတော့ စကားကိုအကြောနှင့်ပြောတတ်သူမို့ လုံးဝကို အရှင်းမပတ်သက် ချေ။

မာနကြီးတဲ့သူနှင့်ဂရုမစိုက်တဲ့သူ၊ လိုချင်ပါလျက် အောက်

ကျိမခံချင်သူနှင့် အကြောတင်းတာကို မုန်းတတ်တဲ့သူ၊ သည်လို သဟဇာတ မဖြစ်လှတဲ့ကာရိုက်တာတွေကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် မကြာခဏ ပဋိပက္ခဖြစ်၊ ရန်စစ်နံ့ခေါ်ကြည့်မရ မုန်းမျက်ခြင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

သည်လို သိပ်မဆန်းကြယ်လှတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲကို ဆန်းကြယ်စွာပဲ ရူပါပါဝင်ပတ်သက်လာတဲ့ကိစ္စကတော့ လင်းနက် အမေဟာ ဟိုတစ်ချိန်က ဟုန်းဟုန်းတောက် အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ အဆိုရှင်ဖြစ်သလို ခုထက်ထိလည်း ခေတ်လူငယ်တွေနဲ့တပြေး ညီ ဆိုနိုင်၊ ပညာပြနိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်နေတာကြောင့်ပင်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးရဲ့ တချိန်က အကျော်ကြားဆုံးတေးများကို ပြန်စုကာ Selection ခွေအဖြစ် ပြန်ထုတ်သောကိစ္စတွင် လင်းနက်ကို VCD မှာ သရုပ်ဆောင်ပေးဖို့ ဒါရိုက်တာက ကမ်း လှမ်းပါသည်။ နာမည်ကြီးမင်းသမီးများနှင့်တွဲရိုက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းပေ မယ့် ဝါသနာမပါလှသော လင်းနက်က ငြင်းခဲ့ပါသည်။

ဒါကို သူ့ထုံးစံအတိုင်း မောရှေ့မှာ သာသာထိုးထိုးပြော ပြတော့ မော နားကြားပြင်းကပ်ကာ စကားများကြပြီး လင်းနက်က စိန်ခေါ်တာ ဖြစ်လေသည်။

“သည်မှာ မော ငါ့ပုံစံက ဘာမှမပီပြင်ဘူး။ ငါ့ရုပ်ကလည်း Attraction မရှိဘူးလို့ နင်ပြောခဲ့တယ်နော်။ အေး ဟုတ်ပြီ။ နင့် နားက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ငါ သုံးရက်အတွင်းလိုက် ပြမယ်၊ နင့်ကို ငါ ကြွေတယ်ဆိုတာလည်း သေချာသိတဲ့ကောင်

မလေး။ ငါလိုက်ပြီး ရလို့ ဘယ်သူဆိုတာ နင်သိတဲ့အချိန် နင် အံ့ဩသွားတယ်ဆိုရင် ငါနိုင်ပြီ။ အဲသည်ကျရင် နင်ရှုံးပါတယ်လို့ ဝန်ခံရမယ် စိန်ရဲလား”

“စိန်လိုက်လေး ငါစောင့်ကြည့်နေပါ့မယ်။ ဂရုကျော် လို့မှ ဘာမှမထူးခဲ့ရင် နင် ငါ့မျက်စိရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ မနေ ပါဘူးလို့ လောင်းကြေးထပ်ခဲ့ချည်”

“အိုကေ၊ လောင်းကြေးထပ်ရဲတယ်။ ငါကလည်း နင့်ကို မမြင်ရလေ ကောင်းလေပဲ”

တကယ်တမ်း သုံးရက်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ Shock ရသွားတဲ့ သူက မောဖြစ်ပါသည်။

ချိန်းဆိုထားရာအင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်သို့ လင်းနက်က ရှုပါလက်ကိုဆွဲပြီး တက်လာသောအခါ မောရင်ထဲ ဒေါသတွေ လှံထွက်လာပြီး အမြင်အာရုံတွေတောင် ပြာမှောင်သွားရပါသည်။ ရိုးရိုးအေးအေးနှင့် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့ မောသူငယ်ချင်းကို သူ လို အင်မတန်လည်ပတ်ဆရာကျတဲ့သူက ဘယ်လိုမွှေနှောက် ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို မော ချက်ချင်းတွက်ဆနိုင်ပါသည်။

“မော ဘယ်လိုလဲ၊ ဒါ ငါ့ချစ်သူလေး နင်အံ့ဩရဲ့လား။ အထူးတလည် မိတ်ဆက်ပေးစရာတော့ လိုမယ်မထင်ပါဘူးနော်။ နင်နဲ့က မူလတန်းကတည်းက ကျောင်းအတူတက်ခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

“တိတ်စမ်းလင်းနက်၊ ငါအံ့ဩတာက နင့်အရည်အချင်း

ကို မဟုတ်ဘူး။ နင့်ရဲ့ လူမဆန်မှုကို သေချာပေါက် မလွဲနိုင်မယ့် ပစ်မှတ်ကို နင် အလွယ်တကူပစ်ခဲ့တာ ငါက ဦးညွတ်ရမှာလား။ ရှုပါ လာစမ်းပါ။ နင် သူ့ကို၊ သူ့လိုလူကို ဘာကြောင့် လက်ခံ ရတာလဲ။ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ပြောစမ်းပါ ရှုပါ။ လာ နင် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့”

“နေစမ်းပါ နင် ငါ့ချစ်သူကို ဆွဲလားလွဲလား မလုပ် စမ်းပါနဲ့။ လွှတ် အေးအေးဆေးဆေး မေးလို့ရတယ်။ နင်နဲ့လိုက် မယ်ဆိုရင် ခေါ်သွား။ ငါနဲ့ နေခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ နင့်နှုတ်က မပြောလည်း နင်ရှုံးပါတယ်ဆိုတာ မဖြစ်မနေ လက်ခံလိုက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ရှုပါ ကြားတယ်နော်၊ သည်ကောင် နင့်ကို ပေါ့ပေါ့ တန်တန်ပြောနေတာ။ သဘောထားနေတာတွေ။ ငါနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ ပါ သူငယ်ချင်းရယ်။ ကိုယ့်ကို ကစားနေမှန်းသိတဲ့သူကို ဘာလို့ လည်စင်းပေးနေတာလဲ၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ။ နင့်ကို အသည်းမာတတ် အောင် သင်ပေးမယ် ဟုတ်လား”

ရှုပါက ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ ဘာမှမပြောဘဲ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။ ပြီးတော့မှ မောမျက်နှာကို တောင်းပန် အသနားခံတဲ့ အကြည့်လေးတွေနဲ့ ကြည့်လာသဖြင့် သည်ပွဲမှာ မောတော့ ကွဲပြီ ဟု သိလိုက်ရပါသည်။ နှုတ်က ဘာမှမပြောပေ မယ့် မောလက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ခံထားရတဲ့ သူ့လက်ကို မသိ မသာရုန်းနေတာမို့ မော ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ လွှတ်ပေးလိုက်ပါ

သည်။

“သည်မှာ ရူပါ ချစ်သူဆိုတာ အစားရပါတယ်။ သူငယ်ချင်းက အစားမရဘူး။ ငါနဲ့လင်းနက်က တစ်ယောက်ရှေ့မှာတစ်ယောက်နေလို့မရအောင် စက်ဆုပ်ခဲ့ကြပြီမို့ နင်သူ့ဘေးမှာနေမယ်ဆိုရင် ငါနဲ့ တစ်ကမ္ဘာစီ ဝေးပြီလို့ပဲ မှတ်ပါ။ သူ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထားတဲ့ နင့်နှလုံးသား တစ်ချိန်မှာ မငိုကြွေးရပါစေနဲ့လို့ ငါ ဆုတောင်းပေးခဲ့တယ်။ လင်းနက် နင့်ကို ငါ ကမ္ဘာမကြေဘူး။ မှတ်ထားလိုက်”

သူ့မျက်နှာတည့်တည့်ကို လက်ညှိုးနဲ့ထိုးပြီး ပြောနေတဲ့ မောကို လင်းနက်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ “ဂရုမစိုက်ဘူး” ဆိုတဲ့ ဟန်ပန်နဲ့ တုံ့ပြန်လိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်ကစလို့ လင်းနက်ဟာ မောနဲ့ကြာကြာရဲ့ ကမ္ဘာရန်ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၃၇)

ချစ်စခင်စအတွဲအဖြစ် ကျောင်းမှာရော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပါ လင်းနက်နဲ့ရူပါက နာမည်ကြီးပါသည်။ မောသည် ကျောင်းမှာ ကျူရှင်မှာ ပြီးတော့ သွားလာနေထိုင်ရာဝန်းကျင်မှာ ထိုစုံတွဲနှင့် လုံးဝ ကင်းပြတ်အောင်နေသည်။ တစ်နေရာရာမှာတွေ့ရင် ချက်ချင်း နောက်ပြန်လှည့်သည်။ ရှောင်ထွက်ဖို့ အဆင်မပြေတဲ့နေရာမှာဆို ကျောခိုင်းထားသည်။ သည်လိုဖြစ်ရတာဟာ အသနားခံတဲ့ မျက်နှာနှင့် ရူပါကို မထီတရီမျက်နှာပေးနှင့် လင်းနက်နဲ့အတူ တွဲသွားတာ မတွေ့ချင်လို့ရူပါအပေါ် အသည်းယား အမြင်ကတ် ၁ ရုဏာဒေါသောတွေ ဖြစ်ရလွန်းလို့ပင်။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို သည်လောက်လိုက်ခဲ့တဲ့ယောက်ျား တခြားတစ်ယောက်ကို စိန်ခေါ်ပြီး အနိုင်ရချင်လို့ ကိုယ့်ကိုဟန်

ကြာကြာကိုတောင် မပြောပြဖြစ်ခဲ့ပါ။

ခု လင်းနက်က ရူပါကို အပျော့ဆွဲနှင့် ချဉ်းကပ်ပြန်လေပြီ။ သည်တစ်ခါတော့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စတွေပါ သူ့စကားထဲမှာပါ လာသည်ဆိုတော့ ရူပါတစ်ဘဝလုံးအတွက် အကောင်းဆုံး၊ အစစ်မှန်ဆုံး အဖြေကိုရအောင် သူမ ဘယ်လိုလုပ်ပေးနိုင်မလဲလို့ အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေပါသည်။

ပြီးတော့ သူမဟာ ဟိုတုန်းကလို မချစ်တတ်တဲ့ မေမက်မော မဟုတ်တော့ဘဲ အချစ်ဆိုတာကို ကြုံတွေ့ပိုင်ဆိုင်ကာ အချစ်ကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီမို့ လင်းနက်ကသာ ရူပါအပေါ် အစစ်အမှန်ချစ်တယ်ဆိုရင် လင်းနက်အပေါ်ထားခဲ့တဲ့ အမုန်းတွေကို သင်ပုန်းချေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

အခန်း(၃၈)

“ဟဲ့လို လင်းနက်လား”

“အေး မောလား၊ ငါတောင်းပန်စရာရော ရှင်းပြစရာတွေ ရော အများကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ နင့်ဆီ မဆက်ရဲလို့ နင့် သဘောထားကို မသိရသေးလို့ ဖုန်းမခေါ်တာပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ နင့်နဲ့ ရူပါကိစ္စကို ငါနဲ့ကြာကြာ ဝင်ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ဖို့ ရူပါက ပြောထားတယ်။ ဒဲဒဲဒါ နင့်သဘောကရော”

“ရူပါဆန္ဒက ငါ့ဆန္ဒပါ”

အလဲ့ ဟန်ဆောင်တာလား၊ တကယ်လား မသိရသေးပေမယ့် ကိုယ်တော့်လေသံက အရင်ကနဲ့ယှဉ်ရင် တော်တော် ပျော့ပျောင်းလာတာတော့ အမှန်ပင်။

“ကဲ ပြော အချိန်နဲ့ နေရာကို ငါနဲ့ ကြာကြာ လာခဲ့မယ်။

အဲသည် အချိန်ကျတော့မှပဲ အသေးစိတ်ပြောကြတာပေါ့”
လင်းနက်နဲ့တွေ့ဖို့ အချိန်နဲ့နေရာကို မှတ်ပြီးနောက် သူမနဲ့ကြာကြာ ပထမဆုံးလုပ်တဲ့ အလုပ်က လင်းနက် စေ့စပ် ဖို့ငြင်းလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ သူမတို့ကြားက ပတ် သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းကို ခြေရာခံရှာဖွေရတယ်။ကံကောင်း ထောက်မစွာပင် မိုးမာန်Girl friend တွေထဲက တစ်ယောက် ဟာ လင်းနက်နဲ့ မစေ့စပ်ဖြစ်ခဲ့သော ‘အင်ကြင်းဇော်’ ရဲ့ညီမ ဝမ်းကွဲ ‘သရဖီဇော်’ ဖြစ်နေပါသည်။‘သရဖီဇော်’ ကို မိုးမာန် က တစ်ဆင့် ဝင်လုံးကာ ကြာကြာနဲ့မောက အစ်အောက်နှိုက် ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပဲ ဘာအဆင်မပြေမှုမှမရှိဘဲ လင်းနက်က စေ့စပ်ပွဲကို ဖျက်လိုက်တာလို့ သိရပါသည်။

သည်တော့ ရှုပါးအတွက် စိတ်ချမ်းသာဖို့ ခုနှစ်ဆယ့်ငါး ရာခိုင်နှုန်း သေချာနေပြီလို့လို့ သူမနဲ့ကြာကြာက တွက်ဆ လိုက်ပါသည်။

ဒုတိယခြေလှမ်းကတော့ ရှုပါးကို ကြာကြာအစ်ကိုတစ် ဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်နှင့် ဟိုသွားသည်လာလုပ်ဖို့ သုံးယောက် စလုံးက ရိုက်ကွင်းပြင်ဆင်ရပါသည်။ကြာကြာအစ်ကို ကိုရာဇာ က အေးဆေးသဘောကောင်းလှသူမို့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ကိစ္စတွေ မလုပ်ချင်ပါဘူးလို့ ငြင်းဆန်သော်ငြား နောက်ဆုံး သူမတို့ သုံးယောက်ရဲ့ တောင်းဆိုချိန်တိုက်မှုကို လိုက်လျောရှာပါသည်။

ကိုရာဇာနဲ့ရှုပါတို့ ပထမဦးဆုံး FMI ကFashionဆိုင်

တစ်ခုကို သွားဖို့ လမ်းကြောင်းဆွဲပေးလိုက်တာက မောပင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထိုဆိုင်ဟာ လင်းနက်နှင့် ညီအစ်ကိုလို ခင်မင်သော လင်းနက်ရဲ့ဘော်ဒါတစ်ယောက်ပိုင်သော ဆိုင်ဖြစ် နေ၍ပင်။မောထင်သလိုပင် Information က မိနစ်မခြားဘဲ လင်းနက်ဆီရောက်သွားကာ ချက်ချင်းပင် ရှုပါးဆီကို ဖုန်းCall တွေဝင်လာပြီး လင်းနက်တစ်ယောက် စပ်ပူစပ်လေင်ဖြစ်နေတာ ကိုကြားရတော့ သူမနှင့်ကြာကြာ လက်ဝါးချင်းရိုက်မိပါသည်။ မာကျောလှတဲ့ လင်းနက်ရဲ့နုလုံးသားတွေက ရှုပါးကြောင့် တံကယ်ပဲ အရည်ပျော်နေတယ်ဆိုတာ သေချာတော့မှ သူမနှင့်ကြာကြာက လင်းနက်ချိန်းဆိုထားတဲ့ နေရာကို သွားရောက်ခဲ့ကြတာဖြစ်ပါ သည်။

“ရှုပါ ငါ့ကို အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ စတွဲကတည်းက ငါခံစားသိပြီး သူ့ကို အလေးအနက်ထားဆက်ဆံခဲ့တာပါ။နင်တို့ နဲ့စကားများရင်သာ အနိုင်လိုချင်စေနဲ့ သူ့အပေါ်တန်ဖိုးထား တဲ့စကားမျိုး ပြောခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ အရမ်းဖြူ စင်နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ ရှုပါးကို ငါတန်ဖိုးထားခဲ့တာ ဟိုးအရင်က တည်းကပါဟာ။သူ့အပေါ်မှာ ငါတကယ့်ကို နှစ်နှစ်ဝင်ဝင်ချစ်မိ သွားပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာတော့ ငါအချစ်နဲ့ အတ္တကြား တွေဝေသွားခဲ့မိတာ အမှန်ပါ။

အပြောကြီးတဲ့ကောင် ခုကျတော့လည်း ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ် အပြောခံရမှာလည်းကြောက်တယ်၊ငါတို့ မိသားစု

ဂျပန်သွားဖို့ကိစ္စတွေကလည်း စလုံးပန်းနေပြီ။အိမ်ကလည်း သူတို့သဘောတူတဲ့ သူနဲ့ စေ့စပ်ဖို့ ဖိအားတွေပေးနေတယ်။အဲသည်အချိန်မှာ အတွက်အနိုင်ပေးပြီး ငါ ရှုပါ့ကိုဖြတ်ခဲ့မိတာပါ။ငါ ဖြတ်စကားပြောတဲ့အချိန်မှာတောင် ငါ့ကို လုံးဝဆန့်ကျင်ရန်စကားမပြောဘဲ တသိမ်သိမ်ငိုနေတဲ့ ရှုပါ့ကြောင့် ငါ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ခံစားခဲ့ရတာပါ။

ရှုပါ့နဲ့ဝေးသွားတော့ နေ့တွေညတွေမှာ ပျော်စရာ ဘာမှမကျန်ခဲ့ပါဘူးဟာ။အရာရာကို ငါ မကျေမနပ်ဖြစ်နေပြီး ဂျပန်လည်းမသွားချင်၊အင်ကြင်းဇော်ကိုလည်း လုံးဝချစ်မရနဲ့၊ရှုပါ ငိုနေတဲ့ပုံစံလေးကိုဘဲ အမြဲမြင်ယောင်နေမိတယ်။ခုတော့ ငါ အားလုံးကို ဆန့်ကျင်စိန်ခေါ်ခဲ့သွားပါပြီဟာ။

ဒါကြောင့်လည်း ရှုပါ့နားကိုပြန်လာဖို့ ကြိုးစားမိတာပါဟာ။နင်တို့ ကျေနပ်အောင် ရှုပါ ငါ့ကိုပြန်ချစ်အောင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ ငါပြန်ပေးဆပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ နင်တို့နဲ့ဆက်သွယ်ခဲ့တာပါ။

မော ငါ့မျက်နှာကို ကော်ဖီနဲ့ပက်တုန်းကလည်း ငါ အရမ်းရှက်ပြီး ဒေါသထွက်သွားခဲ့ပေမယ့် ရှုပါ့အပေါ် ပြန်ပေးဆပ်တယ်လို့ သဘောထားပြီး ငါ ဘာမှမတုံ့ပြန်ခဲ့တာပါဟာ။

အခုလည်း အားလုံးအဆင်ပြေတာနဲ့ ငါ့ဘက်က လူကြီးစုံရာနဲ့ ရှုပါ့ကိုတောင်းရမ်းစေ့စပ်မှာပါ။နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက ရှုပါ့ကိုချစ်တဲ့အတွက် ငါ့ကိုကူညီမယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်ဟာ”

ရှည်လျားသော သူ့ရဲ့ရင်ဖွင့်စကားသံတွေဆုံးတော့ ကြာကြာနဲ့မောတောင် သူ့ကို သနားရမလို့ဖြစ်သွားရအောင်လင်းနက်က စကားပြောနိုင်လေသည်။

မောတို့ကလည်း အရင်က မပြေလည်တာတွေ၊မရှင်းလင်းတာတွေ သူ့ကိုမေးမြန်းကြ၊တိုင်ပင်ကြနှင့် အတော့်ကိုပြေလည်နွေးထွေးသွားကြပါသည်။

အပြန်ကျတော့ ကြာကြာက သူ့ကားနှင့်သူပြန်ကာကားမပါဘဲ အလာတုန်းက ကြာကြာကားကို အတူစီးလာတဲ့ မော့ကိုတော့ လင်းနက်က ပြန်လိုက်ပို့ပေးပါသည်။

လင်းနက်ကို မေမေနဲ့မိတ်ဆက်ပေးပြီး ခြံအဝသို့ပြန်အပို့မှာပဲ ကိုကိုကြီးပြန်ရောက်လာလေသည်။ကိုကိုကြီးတို့အဖွဲ့ကို တာဝန်ယူ ပို့ဆောင်ပေးသည့် ခရီးသွားမှန်လုံကားကြီးက ခြံရှေ့အရပ်မှာပဲ လင်းနက်ကားက ထွက်သွားပြီမို့ မိတ်ဆက်တောင် မပေးလိုက်ရပါ။

ဘယ်က ကားကြီးပါလိမ့်လို့ သူမကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ကိုကိုကြီးဆင်းလာတာမို့ သူမပျော်လွန်းစွာ ခုန်ဆွပြီး အိမ်ဘက်လှည့်လို့ အော်မိပါသည်။

“မေမေ၊ ဒေါ်ဒေါင်း ဦးသီးရေ ကိုကိုကြီး ပြန်လာပြီ”

အခန်း(၃၉)

သူမက လွမ်းဆွတ်လှပြီဖြစ်တဲ့ ကိုကိုကြီးရဲ့လက်မောင်းကို မလွတ်တမ်းချိတ်ကာ ခြံထဲကို ခုန်ပေါက်ဝင်လိုက်မိတာမို့ ခြေလိမ်ကာ လဲကျတော့မလို ဖြစ်သွားပါသည်။ ကိုကိုကြီးက “ကဲ ကောင်းကောင်း လျှောက်လေကွာ” လို့ ဆိုလာတော့ သူမ လျှာထုတ်ပြလိုက်ပါသည်။

ကိုကိုကြီးက သူပါလာတဲ့ လက်ဆောင်တွေကို ထုတ်ပေး၊ မေမေ နေကောင်း၊ မကောင်းမေး။ ဟိုမှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ပြောပြပြီးမှ ရေခိုးချိုး နားဖို့ လုပ်ပါသည်။ သူမလည်း ကိုကိုကြီး ရေခိုးချိုးတော့ အကျီထုတ်ပေး။ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုရှင်းလင်းပြီးတော့မှ ကိုကိုကြီးအနားယူတဲ့နေရာကို သွားနိုင်ပါသည်။

“ကိုကိုကြီး မောကို သတိရလား”

“အင်းလေ နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်နေတာပဲ သတိရလို့ပေါ့။ နေ့ပါဦး ခုနက ခြံထဲကထွက်သွားတာ ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ကို မြင်ဖူးသလိုပဲ”

“ဪ သူက မောသူငယ်ချင်း လင်းနက်တဲ့ ကိုကိုကြီးနဲ့အဝင်အထွက်ဖြစ်သွားလို့ မိတ်ဆက်တောင် မပေးလိုက်ရဘူး”

သူ သည်ကောင်လေးကို သေချာတွေ့ဖူးပါတယ်။ ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးတာလဲ၊ တော်တော်လေး စဉ်းစားပြီးမှ ထိုကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာကို ကော်ဖီနှင့်ပက်တာ သူတွေ့ဖူးတာပဲလို့ စဉ်းစားလို့ရသွားပါသည်။ အဲသည်တုန်းက မောက ထိုကောင်လေးအပေါ်မှာ အတော်ခါးသီးမုန်းမျက်ဟန်ရှိနေပြီး ခုကျတော့ ဘာကြောင့် အိမ်လည်ခေါ်တဲ့အထိ ပြောင်းလဲရင်းနှီးသွားရတာလဲ။

“မင်းရည်းစားဟောင်းလား မော”

“ဟွန်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ မောသူငယ်ချင်းရှုပါရဲ့ ရည်းစားပါ။ သူတို့ မကြာခင်တောင် လက်ထပ်ဖြစ်ရင် ဖြစ်ကြမှာ ကိုကိုကြီးရဲ့”

မော အဖြေစကားကြားမှ သူ့ရင်ထဲက ပူလောင်သော ကံတွေ လျှောခနဲ ကျသွားရပါသည်။

“ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဟိုသွား ဒီသွား မလုပ်ရဘူးနော် မော”

“အင်းပါ ကိုကိုကြီးကလဲ ခုမှ တွေ့ရတာကို ဘာတွေ

ပြောနေမှန်းကို မသိဘူး။ ကိုကိုကြီး ညနေကျရင် မောနဲ့ကိုကိုကြီး တနေရာရာ သွားမယ်၊ အပြင်မှာ Dinner စားကြမယ်၊ မေမေ့ကို လည်းခေါ်ပြီး အတူသွားကြမယ်လေ နော်”

“မောက သွားချင်လို့လား”

“အင်းပေါ့ သွားချင်တာပေါ့”

“ဒါဆို ညနေ ရွှေတိဂုံဘုရားပို့ပေးမယ်၊ ဟုတ်လား”

“တကယ်နော် မောလည်း ရွှေတိဂုံဘုရား မဖူးရတာ ကြာနေပြီ ကောင်းလိုက်တာ”

“ဘုရားသွားရင် မောက ဘာဝတ်မှာလဲ”

“စကဒ်အရှည်ကြီးနဲ့ ဘလောက်စ်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“မော ဟိုတစ်ခါ မေမေ့ဆီက ရင်ဖုံးနဲ့လုံချည်လေး တစ်ခါ ယူဝတ်တယ်လေ။ ကြည့်ရတာ အရမ်းကျက်သရေရှိတာပဲ။ အဲဒါမျိုးလေးဝတ်ပါလား”

“ဒုက္ခပဲ၊ မောမှာ အဲသည်လိုအင်္ကျီမှ မရှိတာ၊ လုံချည် ကလည်း နှစ်ထည်လားပဲရှိတယ်။ သိပ်လည်း မဝတ်တတ်တော့ ဖြစ်ပါ့မလားပဲ”

“အင်္ကျီမရှိရင် အဲသည်တုန်းကလိုပဲ မေမေ့ဆီက ယူ ဝတ်ပေါ့”

“ကိုကိုကြီးက တကယ် အဲသည်လို ဝတ်စေချင်တာ လား”

“အင်းပေါ့”

“ဒါဆို မော ကြီးစားဝတ်မယ်။ ဝတ်စေချင်ရင် မော့ကို အရမ်းချစ်တာပဲလို့ ပြော”

“မင်း တော်တော်အသည်းယားအောင်ပြောတဲ့ ကောင် မလေး လာခဲ့”

ကိုကိုကြီးရဲ့ အသည်းယားစွာ ဆွဲပွေ့ဖျစ်ညှစ်လိုက်တဲ့ အရှိန်ကြောင့် ထွေးခနဲပစ်ကျသွားရတာမို့ “အား ကိုကိုကြီး မလုပ်နဲ့ ကြောက်တယ်” လို့ အော်လိုက်မိပေမယ့် တကယ်တမ်း ကျတော့ သူမဟာ ရင်ခုန်သံရဲ့ စည်းချက်တွေထဲမှာ ကခုန်နေ မိတဲ့ အချစ်ရဲ့ ကချေသည်တစ်ယောက်ပင်။

***

အခန်း(၄၀)

အဖြူရောင်ရင်ဖုံးအင်္ကျီ အဖြူရောင်ပါတ်တံလုံချည်လေး နဲ့ မောဟာ ဆည်းဆာဖြန့်ကျက်သော ညိုဝါလင်းတဲ့ရောင်ခြည် အောက်တွင် လန်းဆန်းအေးမြစွာ လှပနေပါသည်။

မေမေက “မလိုက်တော့ပါဘူးကွယ်၊ သားတို့ပဲသွားပါ” ဆိုတဲ့ စကားကို ဆိုလာတာကြောင့် ရွှေတိဂုံဘုရားကို ကိုကိုကြီး နဲ့မောပဲ လာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ကိုကိုကြီး မော ကိုရိုကားယား ဖြစ်နေလားဟင်”

“မဖြစ်ပါဘူး။ သည်လိုဝတ်တာ ကျက်သရေရှိတယ်”

“မောက မေမေဆီက အင်္ကျီနဲ့လုံချည်ငှားတာကို မေမေက အပိုင်ပေးလိုက်တယ် သိလား ကိုကိုကြီး”

“အင်း ကောင်းတာပေါ့”

ဘုရားကို လက်ယာရစ်ပူဇော်၊ ကြိုလ်တိုင်တွေမှာ ရေ သပ္ပယ်ပြီး အောင်မြေ့နားကနေ ဘုရားကို သေချာပူဇော်ရှစ်ခိုး ကန်တော့ကာ ဘုရားရင်ပြင်က ပြန်ဆင်းလာတော့ ကိုကိုကြီးက သူမကို အံ့ဩသလို ပြောပါသည်။

“မင်း ဘုရားတော့ သေချာဦးချတတ်သားပဲ”

“မောကိုအထင်သေးတာလား။ မောက ဒယ်ဒီနဲ့ဆို တစ်လတစ်ခါလောက် ဘုရားဖူးနေကြ”

ဘုရားကအပြန် နာမည်ကြီး Resturant တစ်ခုမှာ ဝင်စားကြပြီး ထိုဆိုင်ကအထွက်တွင် ကံဆိုးလှစွာဖြင့် ထွန်းတောက်ကြယ်နှင့် သွားတိုးပါသည်။ ထို Resturant ရဲ့ နှစ်ပတ်လည် အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဖျော်ဖြေပွဲရှိတာမို့ သူက ထိုပွဲကို လာဟန်တူပါသည်။

“အိုး မေမက်မောမှဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် ထင်မိတယ်။ တကယ့်ကို Old Design နဲ့ပါလား။ ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆက်ပေး ဦးလေ။ အမျိုးသားလား”

မျက်နှာအမူအရာနှင့် စကားပြောဟန်က ရိသဲ့သဲ့ပုံစံမို့ မော အတော်စိတ်ပျက်ကာ ကိုကိုကြီးကိုလည်း အားနာစိုးရွံ့မိ လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ငါ့အမျိုးသား ဒေါက်တာသိမ်းပိုင်မိုလ် တဲ့။ ကိုကိုကြီး သူက ထွန်းတောက်ကြယ်။ ဒါပဲ မဟုတ်လား။ ငါတို့သွားမယ်”

“အိုး နေပါဦး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ရှေ့အပတ်သောကြာ မျှော်စင်ကျွန်းမှာ ငါ Show ပွဲရှိတယ်။အရင်လို လာအားပေးပါ ဦးလား။ငါ အားရှိအောင်လေ”

“Sorry ပဲ ကိုယ့်ညီ။မောက အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သွား ပြီမို့ အရင်လို မင်း Show ပွဲကို လာအားပေးဖို့ မင်း အိပ်မက် တောင် မမက်နဲ့တော့ ဟုတ်လား ရှင်းပါတယ်နော်။ကဲ မင်း ဖျော်ဖြေရမယ့်အလှည့် နီးပြီထင်ပါရဲ့။ကိုယ်တို့လည်း သွားဦး မယ်။Ok နော်”

ထွန်းတောက်ကြယ်ထက် ပိုမိုမာကျောတဲ့ ကိုကိုကြီးက လည်း အပေါ်စီးမှ စကားပြောကာ အနိုင်ပိုင်းတတ်သူဖြစ်ပါ သည်။မောကတော့ ကိုကိုကြီးများ ဆူပူဦးမှာလားလို့တွေးကာ စိတ်ညစ်လာမိပါသည်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပင် အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ကိုကိုကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပါတော့သည်။

“မော မင်းသည်လိုကောင်နဲ့ ဂျာနယ်ထဲပါတဲ့အထိ တောင် ဘယ်လိုတွဲခဲ့လဲဆိုတာ ငါစဉ်းစားလို့တောင် မရဘူး”

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။သည်လိုဘဲ တွဲဖြစ်သွားတာ။ အဲသည်တုန်းက ကိုကိုကြီးက မောကို ရေထဲပစ်ချလိုက်တော့ မော အသည်းကွဲပြီး တွဲဖြစ်သွားတာ”

“ဘာရယ် ဒါဆို ငါကပဲ တရားခံဖြစ်နေသေးတာပေါ့”

“မော အဲသည်အဓိပ္ပါယ်နဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

စူပူပူဖြစ်နေတဲ့ မောကိုကြည့်ကာ သူ ဒေါသထွက်နေ တဲ့ကြားက ရယ်ချင်လာတာမို့ ပြုံးချင်နေတဲ့ မျက်နှာကို မနည်း ထိန်းထားရပါသည်။

မသိရင် အရွဲ့တိုက်ဖြေနေတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ သူမရဲ့ အဖြေတွေကြောင့် ဒေါသထွက်မလိုရှိတုန်း ဘာမှမသိတဲ့မျက်နှာ နှင့်ပုံစံက တကယ့်ကို Innocence ဖြစ်နေတာမို့ သူ အသည်း ယားသွားရပါသည်။

သူမနဖူးကို လက်ညှိုးနှင့်တွန်းကာ “မင်း ကောင်းကောင်း သတိထား။အသည်းကွဲကွဲ မကွဲကွဲ ဘယ်ကောင်နဲ့မှ တွဲစရာမလို ဘူး ကြားလား” လို့ ဒေါသထွက်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ ကြိမ်း မောင်းလိုက်တော့ သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြောပေမယ့် အသားလွတ် လာကြတ်နေတယ် ဆိုတဲ့ပုံစံနှင့် မကြည့် ကြည့် ကြည့်လာတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ဟန်ပန်ကို သူ ပြန်စဉ်းစားတိုင်း ရယ်ချင်နေမိ တုန်းပင်။

အခန်း(၄၁)

ညည်းညူသံကြောင့် နီးလာချိန်မှာတော့ သူမ တိုးဝင် အိပ်နေတဲ့ ကိုကိုကြီးရင်ခွင်ထဲကနေ စိုးရိမ်တကြီး လူးလဲထမိ ပါသည်။ညည်းညူသံသဲ့သဲ့သွက်နေတဲ့ ကိုကိုကြီးရဲ့နဖူးကိုစမ်း ကြည့်လိုက်တော့ တော်တော်လေး ပူခြစ်နေပါသည်။အား ကိုကိုကြီး သနားပါတယ်။သူမ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ အောင်ဖြစ်နေပြီးမှ မေမေ့သီပြေးလာခဲ့မိပါသည်။

မေမေအိပ်ပျော်နေတာကိုနိုးဖို့ သူမ အားနာနေတုန်းမှာ ပဲ လူကြီးပီပီ အအိပ်ဆတ်သောမေမေက နီးလာပါသည်။

- “ဟင် သမီးလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”
- “မေမေ ကိုကိုကြီး ကိုယ်တွေ့ပူနေလို့”
- “ဟုတ်လား၊ ဪ သားက နေမကောင်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ခရီးပန်းသွားလို့ ထင်ပါရဲ့ လာ . . . သမီးလေး”

မေမေက သူနာပြုလို့ ပြောစရာမလိုလောက်အောင်ပင် ကျွမ်းကျင်ဖျတ်လတ်စွာ အဖျားတိုင်း၊ ချွေးသုတ် အဝတ်လဲပြီး ကိုကိုကြီးနှင့် ဘာဆေးကို ဘယ်လိုသောက်မလဲ တိုင်ပင်ကာ ဆေးတိုက်ပြီး ရေပတ်တင်ပါသည်။သူမကတော့ အိုဗာတင်းဖျော် ပေးရုံ၊ အကျီထုတ်ပေးရုံလောက်ပဲ လုပ်ပေးတတ်တာမို့ မေမေ့ကို နည်းနည်းပါးပါးလောက်ပဲ ကူညီနိုင်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် မေမေလုပ်ထားတာ သေချာကြည့်ထားတာမို့ နောက်နေ့တွေမှာတော့ ကိုကိုကြီးကို သူမပြုစုဖို့ အဆင်ပြေသွား ပြီဖြစ်ကာ နဖူးပေါ်ရေအေးဝတ်တင်တာကိုတော့ မေမေ့ကိုအိပ် ခိုင်းပြီး သူမပဲ ဆက်လုပ်လိုက်ပါသည်။

“မေမေ ညှုနာရီတောင်ထိုးနေပြီ။သွားအိပ်တော့နော်။ သမီး ဆက်လုပ်လိုက်မယ်။တော်ကြာ မေမေပါ နေမကောင်း ဖြစ်နေဦးမယ်”

ဒါပေမယ့် မေမေကလည်း သူမ အိပ်ရေးပျက်မှာစိုးတာ မို့ သူမက အတန်ကြာ ပြောင်းဖျော့တော့မှ ပြန်အိပ်သွားပါသည်။ သူမကတော့ အဖျားသွေးကြောင့် အနည်းငယ်နီမြန်းနေသည့် ကိုကိုကြီးရဲ့မျက်နှာကိုပဲ မပြတ်တမ်းကြည့်ကာ နဖူးပေါ်ရေပတ် ဝတ်တင်လိုက် ချွေးသုတ်ပေးလိုက်နှင့် သူမလက်ချောင်းလေး တွေတောင် ကိုက်ခဲ့လာပါသည်။

မနက် လေးနာရီကျတော့ ကိုကိုကြီး တစ်ချက်နိုးလာ

ပါသည်။

“အား . . . ဘယ်နာရီလုံးပြီလဲ . . . ဟင်”

“မနက်လေးနာရီပဲရှိသေးတယ် ကိုကိုကြီး ပြန်အိပ်ဦးနော်။ သက်သာရဲ့လား။ ဗိုက်ဆာနေသေးလား”

“ဟင် မင်းညကတည်းက ခုထိ မအိပ်သေးတာလား”

“အင်းလေ မော့ မအိပ်ချင်လို့ပါ။ ကိုကိုကြီး ဘာလို့လဲ မော့ကို ပြောနော်”

“ဘာမှမလိုဘူး။ မင်းပြန်အိပ်ပါ။ တစ်ခါမှ အိပ်ရေးပျက်ခံဖူးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ခု အိပ်ရေးပျက်ခံနိုင်ပါတယ်။ နေမကောင်းဘဲ စကားမများနဲ့ကွာ။ နောက်တစ်နာရီနေရင် ဆေးသောက်ရမှာ အိပ်မပျော်လည်း ပြန်မှိန်းနေ။ ခုရော ဘယ်လိုနေလဲဟင်။ နေရ အရမ်းခက်နေလား”

“အင်း ဖျားတာလောက်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ညောင်းကိုက်နေ နာနေတာကပဲ ခံရခက်တာ။ နောက်ဆေးတစ်ခွက်သောက်ပြီးရင်တော့ သက်သာမှာပါ”

“ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ညောင်းကိုက်တယ်။ ဒေဒဲဒါစောစောက ဘာလို့မပြောတာလဲ။ ဒါဆို ကိုကိုကြီးက ရိုးရိုးဖျားတာ မဟုတ်ဘူး။ တုတ်ကွေးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း”

သူမကို အင်းတစ်လုံးသာ သံရှည်ဆွဲဖြေကာ ပြန်အိပ်

ပျော်သွားခဲ့သော ကိုကိုကြီးကိုကြည့်ပြီး သူ့ခြေတွေလက်တွေကို တတ်နိုင်သမျှ နှိပ်နယ်ပေးနေမိပါသည်။

ပြီးတော့မှ သူ့ကို ဆေးထပ်တိုက်၊ အဝတ်လဲပေးကာ ခဏနေတော့ မိုးလင်းသွားပါသည်။ ဒေါ်ဒေါင်းနဲ့မေမေက စွတ်ပြုတ်၊ ဆန်ပြုတ်တွေ လုပ်ပေးတာကို တိုက်ပြီးချိန်မှာတော့ ကိုကိုကြီး အနည်းငယ် သက်သာလာပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း(၄၂)

သူမရေမိုးချိုးကာ ကိုကိုကြီးနားမှာသွားထိုင်တော့ ကိုကိုကြီးက အတင်းအိပ်ခိုင်းပါတော့သည်။

“မင်းတစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ထားတာ အိပ်ဦး လဲသွားလိမ့်မယ်”

“နေ့ခင်းဘက်ကြီးကို ဘယ်လိုအိပ်ရမှာလဲလို့”

“မရဘူး၊ နေ့ခင်းဖြစ်ဖြစ်၊ အိပ်ဆိုအိပ်”

“ပြီးရောကွာ”

သူမထုံးစံအတိုင်း ကိုကိုကြီးရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ကာ အိပ်မလို့ပြင်တော့ ကိုကိုကြီးက အလန့်တကြားတွန်းထုတ်ပါသည်။

“ဟေ့ ဟိုးဘက်တိုးအိပ်လေ အဖျားကူးကုန်မှာပေါ့”

“အဖျားကူးပါစေ ဘာဖြစ်လဲ ကိုကိုကြီးနားမှာဘဲအိပ်

ချင်တာ”

“ဟာ သည်ကောင်မလေး ခက်တယ်ကွာ။ ဟေ့ တကယ်ပြောနေတာ”

“မောလည်း တကယ်ပြောနေတာ၊ ကိုကိုကြီးနားမှာမအိပ်နဲ့ဆို မအိပ်တော့ဘူး။ ဖျားတာပဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုကိုကြီးနဲ့ တူတူတောင်ဖြစ်သွားသေးတယ်”

သူပြောတဲ့ကြားက ကြောင်မလေးလို ရင်ခွင်ထဲအတင်းတိုးကာ ဖက်တွယ်လာတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ ကြင်နာသနားစွာဖြင့် အသာဖွဖွ ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်လိုက်ပါသည်။

“ကိုကိုကြီးပြောတာ နားထောင်မော။ ဖျားရုံသက်သက်ဆို အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ကိုက်တာက အရမ်းအခံရခက်တာ။ မင်းလို နုနုနယ်နယ်လေးဆို ပိုဆိုးမယ်”

“ဆိုးပါစေကွာ၊ ရပါတယ်ဆိုမှပဲ။ မော ခုကျတော့ အရမ်းအိပ်ချင်နေပြီ ကိုကိုကြီးရဲ့”

ညက ပင်ပန်းထားလို့ထင်ပါရဲ့။ ဘာကယ်ပင် မျက်လုံးလေးတွေစင်းကျသွားကာ သူ့ကိုဖက်တွယ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတဲ့ ကောင်မလေးကို မြတ်နိုးကြင်နာစိတ်တွေ ရင်ထဲ ဖိတ်လှုံ့လာခဲ့ပါသည်။

သူမ အိပ်မောကျသွားတဲ့အထိ ခဏစောင့်ပြီး ခုတင်ဟိုဘက်စွန်းကို အသာမရွှေ့ဖို့ပြင်လိုက်တော့ သူမက သူ့အကြံကိုသိနေသလိုမျိုး လက်တစ်ဖက်က သူ့အင်္ကျီကို တင်းကျပ်စွာ

ဆုပ်ထားပါသည်။ဖြေလိုက်လျှင်လည်း နိုးသွားမှာစိုးတာကြောင့် ရွှေဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘဲ အိပ်ပါစေတော့ရယ်လို့ စိတ်လျော့လိုက်ကာ သူ့မလက်မောင်းပေါ် သူမခေါင်းလေးပြန်တင်လိုက်ပါသည်။ထို့နောက် သူမလက်လေး ညောင်းနေမှာစိုးတာကြောင့် သူ့အင်္ကျီကို ကိုင်ထားတဲ့လက်ကလေးကို ဖြေဖို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း သူ လုပ်ကြည့်မိတော့မှ သူမလက်ချောင်းလေးတွေယောင်နေတာကို သူ သတိထားမိလိုက်ပါသည်။နောက်တစ်ဖက်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ယောင်နေပြန်ပါသည်။ဒါ ညက သူ့ကိုတစ်ညလုံး ရေပတ်ဝတ်တင်ပေး၊ နှိပ်ပေးလို့ဖြစ်တာအပြင် တခြားအကြောင်းမရှိနိုင်ပါ။ရေပတ်ဝတ်တင်တော့ ရေခဲတွေ အကြာကြီး ကိုင်ရတာလည်း ပါမှာပေါ့လေ။

သူ သနားလွန်းစွာ သူမလက်ချောင်းတွေကို အသာဖွဖွနမ်းရှိုက်မိပါသည်။သူမကတော့ သူ့ရင်ထဲကအဖြစ်တွေကို မသိနိုင်စွာ အိပ်နေရင်းမှ “ကိုကိုကြီး မသွားဘူးနော်” လို့ ယောင်နေသေးသည်။

သူသည် တချိန်လုံး သူမဘက်ကနာခံခဲ့တာ၊ လိုက်လျော့ခဲ့တာ၊ နူးညံ့ခဲ့တာ၊ ‘ချစ်တယ်’ လို့ ပြောတာတွေကို ငယ်ရွယ်သူပီပီ စိတ်ကစားနေတာပါလို့ ထင်မြင်မိခဲ့တဲ့အတွက် “မှားပြီလား” လို့ တွေးနေမိပါသည်။

မင်းရင်ထဲက တကယ်ပဲ လေးနက်စွာချစ်ခဲ့တာလား။ ကိုယ့်ကို “ချစ်တယ်” လို့ပြောတိုင်း တကယ်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ

သက်ဝင်ခဲ့သလား။မင်းအချစ်ကို လေးနက်စွာ မယုံကြည်မိတဲ့ အပေါ်မှာရော ကိုယ် အပြစ်ရှိခဲ့ပါသလား မိန်းကလေးရယ်။

အခန်း(၄၃)

ကိုကိုကြီး နေပြန်ကောင်းသွားတဲ့အချိန်မှာတော့ အရင်ကထက်ပို၍ သူမအပေါ် လိုက်လျောကြင်နာလာတာမို့ သူမနဲ့ ကိုကိုကြီး အရင်လိုတောင် အဖုအထစ် သိပ်မဖြစ်တော့ဘဲ ပြေလည်လာပါသည်။ သူမကို နှစ်ပတ်တစ်ခါလောက် ရှုပ်ရှင်လိုက်ပြသည်။ ဒယ်ဒီတို့အိမ်ကိုလည်း ပို့ပေးသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဟိုသည်သွားလာတာကိုလည်း ခွင့်ပြုသည်။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေနှင့်တွေ့လို့ နှုတ်ဆက်တာ စကားစမြည်ပြောတာကိုတောင် မကြိုက်ဟန်ပြကာ အဲသည်တစ်ခုနှင့်ပတ်သက်ရင်တော့ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် တားမြစ်ချုပ်ချယ်တာမို့လို့ သူမမှာ “ကိုကိုကြီး ငါ့ကိုချစ်လို့ သဝန်တို့တာ” ဂယ်လို့ ကြိမ်နီ ကျေနပ်နေပါသည်။

သူမနှင့်ကိုကိုကြီး အဆင်ပြေနေတဲ့အချိန်မှာ ဆန့်ကျင်ဘက် အဆင်မပြေသူတွေကတော့ ရှုပါနှင့်လင်းနက် ကာယကံရှင်နှစ်ဦးက အဆင်ပြေပေမယ့် နှစ်ဖက်သောမိဘအသိုင်းအဝိုင်းတို့ကြားမှာ ပဋိပက္ခတွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြပါသည်။ နိုင်ငံခြားကို မလိုက်ဘဲ သည်မှာပဲ မိန်းမယူဖို့ကိစ္စ အသည်းအသန်လုံးပန်းနေတဲ့ လင်းနက်ကို သူ့မိဘတွေက စိတ်ကုန်ဥပေက္ခာပြုကာ လိုက်ချင်လိုက်၊ မလိုက်ချင်နေ သည်မှာရှိတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ချို့ကို ခွဲပေးထားခဲ့ပြီး မိန်းမလိုက်တောင်းဆိုရင်တော့ တောင်းပေးဖို့ လိုက်လျောတဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိနေပါသည်။

မောတို့ကြာကြာတို့ရဲ့ လိုလားသဘောတူညီမှုဖြင့် လင်းနက်နဲ့ရှုပါတို့ ပြန်တွဲမိကြတဲ့အချိန်မှာ ပြဿနာတက်တာက ရှုပါဘက်က ဖြစ်ပါသည်။ ရှုပါအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်က အရင်က လင်းနက် မော့ကိုလိုက်တာ၊ မော့ကို အရွဲ့တိုက်ပြီး ရှုပါနဲ့တွဲတာ၊ ရှုပါကို လင်းနက်ထားခဲ့တာတွေကို အားလုံးသိထားသူဖြစ်ပြီး ခု ရှုပါက လင်းနက်နဲ့ပြန်တွဲတာ တွေ့တဲ့အခါမှာတော့ ညီမကိုဂရုဏာဒေါသဖြစ်စွာနဲ့ ရှုပါမိဘတွေကို သွားတိုင်ပါသည်။

ရှုပါက အေးဆေးသူဖြစ်သော်ငြား သူ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက ပညာဂုဏ်၊ ငွေဂုဏ်မောက်ကာ အနည်းငယ်ကြီးကျယ်သူများဖြစ်တာမို့ သူ့သမီးဘက်က ဆတ်ဆတ်ခါနာကာ လင်းနက်နဲ့ လုံးဝသဘောမတူကြောင်း အတိအလင်းသတင်းလွှင့်ပါသည်။ ရှုပါကိုလည်း အိမ်ထဲသိမ်းကာ သွားခွင့်လာခွင့်တွေ ပိတ်ထား

ကြပါသည်။

သည်အခါ အရင်က သဘောတူသည် မတူသည် ဘာမှ မရှိဘဲ အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်သည့် လင်းနက်မိဘများဘက်က လည်း “သူတို့သမီးက ဘာမို့လို့လဲ၊ ငါတို့ကလည်း ငါတို့သား နှင့် သဘောမတူပါဘူး” လို့ ထပြစ်ကာ နှစ်ဖက်မိဘများ ရန်သူ တွေနီးပါး ဖြစ်သွားခဲ့ကြပါသည်။

ထိုအခါ ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ရှုပါနှင့်လင်းနက် က အတော်ထိခိုက်ခံစားရပြီး မတွေ့ရမနေနိုင် ခွဲလန်းကြသူ များမို့ ခိုးပြေးဖို့ကြိုးစားကာ အစီအစဉ်တွေဆွဲကြပါသည်။ လော လောဆယ်မှာ ရှုပါအိမ်က သိပ်တင်းကြပ်နေတာမို့ စာချင်းအ ဆက်အသွယ်လုပ်၊ အခွင့်အရေးရတဲ့နေ့မှာ အသင့်ခိုးပြေးနိုင်ဖို့ လင်းနက်ဘက်က သူ့မိဘတွေ မသိအောင် နေစရာအိမ်ခန်း တစ်ခုနဲ့ လိုအပ်တဲ့အသုံးအဆောင်တွေကို ရသလောက် ဝယ် ဖြည့်ဖို့ လေးယောက်သား အစီအစဉ်ဆွဲကြပါသည်။

ရှုပါဘက်ကို ဝင်ထွက်သွားလာဖို့က ကြာကြာ၊ လင်းနက် ကို ကူညီဖို့က မောတာဝန်လို့ အခြေအနေအရ မဲခွဲလိုက်ပါ သည်။ မောကသာ ရှုပါအိမ်ကို ဝင်ထွက်မယ်ဆိုရင် “သူမကြိုက် တဲ့ကောင်မို့ ငါတို့သမီးနဲ့တွဲတာကို မတားတာ” လို့ ရှုပါမိဘ တွေ အမြင် မကြည်မှာစိုးတာကြောင့် ကြာကြာက ရှုပါအိမ် ဝင်ထွက်၊ ရှုပါမိဘတွေ မသိအောင် လင်းနက်နဲ့ရှုပါကြား စာပေး စာယူတွေ လုပ်ပေးတာ ဖြစ်ပါသည်။

မောကတော့ လင်းနက် တောင်ဒဂုံဘက်မှာ တိုက်ခန်း ငှားတာ၊ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂတွေ ဝယ်ဖြည့်တာကို လိုက် ကူညီရပါသည်။

သည်လို သည်အကြောင်းတွေရှိတယ်လို့ ကိုကိုကြီးကို ပြောပြရင် “ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ မလုပ်ရဘူးလို့ တားမြစ်မှာ စိုးတာကြောင့် ကိုကိုကြီး မသိအောင် လင်းနက်နဲ့ သွားလာ ဝယ်ခြမ်းရတာတွေကို မော တကယ်ပဲ ရင်မောရပါသည်။

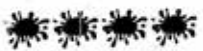
“ဟဲ့ လင်းနက် နင်တို့ ခိုးပြေးဖို့ကိစ္စ တစ်လအတွင်း ပြီးအောင် လုပ်ဟာ။ ငါ့ ယောက်ျားသိလို့ ပြဿနာ တက်မှာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး” လို့ မောက တွန်းအားပေးရင်း လင်းနက်က လည်း မောကို အားနာရှာပါသည်။

“နှင့်ယောက်ျားနဲ့ ပြဿနာတက်ရင် ငါရှင်းပေးပါမယ် ဟာ။ ငါကလည်း မနက်ဖြန်တောင် ခိုးပြေးချင်တာ ဖြစ်နိုင်ရင်၊ ရှုပါဘက်က အခြေအနေ နင်လည်း သိသားနဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်က အိမ်ထောင်သည်ဆိုတော့ ဝယ်တတ် ခြမ်းတတ်နဲ့ နင် ကူညီတာ အဆင်ပြေတယ်။ ကြာကြာသာဆို နင့်လောက် ဝယ် တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မော ရှေ့အပတ်ကျရင် အိပ်ရာအခမ်း အနားဝယ်ရဦးမှာ၊ ကူညီပါဟာ နော်”

“အေး နင် ငါ့ကို အဲသည်လိုလေးပြောပြီး မနားတမ်း ခိုင်း သိလား”

ကံကြမ္မာကလည်း ဆန်းကြယ်လှပါသည်။ တစ်ချိန်တုန်း

က မုန်းခဲ့ကြသည့် လင်းနက်နဲ့ မောဟာ ခုတော့ ခင်လို့ပင်။

အခန်း(၄၄)

“ဟဲလို ကိုကိုကြီး၊ မော သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မြို့ထဲ သွားမလို့အဲဒါ လှမ်းအကြောင်းကြားတာ”

“ဟင် မနက်က ကိုယ်မေးတော့ မော သည်နေ့ဘယ် မှ သွားစရာမရှိဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကြီး၊ဟိုကောင်တွေ ခုမှ ရုတ်တရက် လှမ်းချိန်းလို့”

“ဪ ကိုယ်တောင် စောစောပြန်လာပြီး မောပြော တဲ့ ပန်းချီပြပွဲ လိုက်ပြပေးမလားလို့”

“ပန်းချီပြပွဲက နောက်တစ်ပတ်ထိရှိသေးတယ် ကိုကိုကြီး ရဲ့၊ မနက်ဖြန်မှ သွားကြမယ်လေ ဘိုင်း”

“နေပါဦး မြို့ထဲ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဘယ်ရယ် မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကြီး။ Shopping ပါ။ အာရုံရတဲ့ နေရာပဲ”

“ဪ . . . ဒါဖြင့်လည်း သွားလေ”

“ဘိုင့်ဘိုင့် . . . ”

သူ ကားမောင်းရင်းမှ မောတစ်ယောက် ထူးခြားနေတာကို သတိပြုမိသွားရပါသည်။ တကယ်ဆို မောဟာ သူနဲ့သွားမယ်ဆိုရင် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ချိန်းထားပြီးသားရှိရင်တောင် လှမ်းဖျက်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးပါ။ ခုတော့ . . . ။ မောအသံက အနည်းငယ်လည်း မြန်နေသလိုပင်။ နေရာကျတော့လည်း မြို့ထဲလို့သာ ဆိုပြီး ရေရေရာရာ မပြောသဖြင့် သူလည်း သည်နေ့ မြို့ထဲ သွားစရာရှိတာကို မပြောဖြစ်လိုက်တော့ပါ။

မြို့ထဲဆိုပေမယ့် သူက ဘူတာကြီးမှာ နယ်ကလာမယ့် မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို သွားကြိုမှာဖြစ်သဖြင့် မောတို့နှင့်လည်း တွေ့စရာရှိမည် မထင်လို့ တွေးလိုက်မိသောကြောင့်ပင်။ ဒါပေမယ့် သူ့အတွေး မှားသွားသလိုလိုပင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိတ်ဆွေကိုကြိုပြီး ယောက်လမ်းဘက်ပြန်အကွေ့တွင် စိန်နဲ့မြ မွေ့ရာဆိုင်ရှေ့မှ ထွက်သွားသော ကားတစ်စီးထဲမှာ မောကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းတွေ့လိုက်ရလို့ပင်။ မောဘေးမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပေမယ့် ဖျတ်ခနဲမို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ မသဲကွဲလိုက်ပေ။

ဒါပေမယ့် မော သူ့ကိုလှမ်းပြောခဲ့တာနဲ့ ခုတွေ့ရတဲ့အ

ခြေအနေရဲ့ ကွာခြားမှုအပေါ်မှာ သူများစွာ သံသယဝင် စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိရပါသည်။ ဒါနဲ့ပဲ သူ အိမ်စောစောပြန်လာလိုက်တော့ မော ပြန်မရောက်လာသေးပါ။

မော ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ပြန်ရောက်လာမလဲလို့ သူ စောကြည့်လိုက်တော့ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ မချောက သီချင်းတအေးအေးနှင့် ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းကာ ပြန်လာပါသည်။

“ကဲ ပြောပါဦး၊ မြို့ထဲ ဘယ်တွေ့ရောက်ခဲ့လဲ”

“ဟာ ကိုကိုကြီးက အစောကြီးပြန်ရောက်နေတယ်”

“မေးတာပဲ ဖြေစမ်းပါ”

“တရုတ်တန်းမှာ မုန့်သွားစားတာပါ။ ဘာမှတောင် ခေချာမဝယ်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး ကိုကိုကြီးရဲ့”

“သေချာလား။ ခင်ဗျားသွားခဲ့တဲ့နေရာ ကျန်သေးတာပဲနော်။ ကုန်အောင်ပြော”

“ဟင် ဒါပဲလေ”

“ဘာ ဒါပဲလဲ။ စိန်နဲ့မြ မွေ့ရာဆိုင်ရှေ့မှာ ခင်ဗျာယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ ရှိနေတယ်လေ။ ဘယ်သူ့အဲသည့်ကောင်၊ ဘယ် မှာလဲ ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းတွေ”

“ဪ အဲဒါ သည်လို ကိုကိုကြီး။ အဲဒါ ကြာကြာအဲဒါကို ကိုရာဇာကြီး။ သူ့ သူငယ်ချင်းမင်္ဂလာဆောင်မှာ လက်ခွဲဝယ်တော့ ဝိုင်းကြည့်ပေးပါဆိုလို့။ ဟိုနှစ်ယောက်မုန့်စားနေတုန်း အောင်ဆန်းကွင်း ခဏလေးသွားပြီး ဝိုင်းဝယ်ပေးလိုက်တာ”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး။ ကြာကြာက သူ့အစ်ကိုနဲ့ မပါလာဘဲ မင်းက မဆီမဆိုင်။ ဘာလုပ်နေလို့ ကျန်ခဲ့တာလဲ ကြာကြာက”

“သူတို့တွေ မုန့်စားနေကြလို့ပါဆိုကွာ၊ ကိုကိုကြီးကလည်း မောလည်း ဘာမှမလုပ်ဘဲ မောကို ဆူမယ် ဟော့က်မယ်ဆို တာချည်းပဲ”

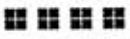
“ဘာ . . . ဘာမှမလုပ်ဘူးလဲ၊ သေချာမတွေ့လိုက်လို့ နော်၊ စိတ်ထဲမှာတော့ သိပ်ရှင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကိုကြီးက မောကို ဘယ်လိုတွေ့သွားတာလဲ”

“ဘူတာကြီးမှာ အသိတစ်ယောက်ကို သွားကြိုရင်း ပျတ်ခနဲ ဝေ့လိုက်လို့ပါ။ ကားကလည်း ခင်ဗျားကားမဟုတ်၊ လူကလည်း လူစိမ်းနဲ့တွေ့တော့ ဒေါသ တော်တော်ထွက်သွား တာ။ မုန့်လည်း ဆက်လို့မရဘူး။ ဘာလို့မုန့်ကို ထားခဲ့တာလဲ”

“မေ့ကျန်ခဲ့တာ ကိုကိုကြီးရဲ့”

ကိုကိုကြီးရဲ့ နောက်ကျောကို လက်နှင့်တွန်းရင်းမှ သူမ လိပ်ပြာမလှံစွာ ပခုံးတွန့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သိပ်ရင်မောရပါလား လင်းနက်နဲ့ရှုပါရယ်။

အခန်း(၄၅)

“ဟဲ့ ရော့ သည်မှာ ရှုပါက ပေးလိုက်တာ”

“ဟား ကျေးဇူးကွာ”

ကြာကြာပေးလိုက်တဲ့စာလေးကို အလောတကြီးအငမ်း မရ ယူဖတ်လိုက်တဲ့ လင်းနက်ရဲ့ အမူအရာကြောင့် မောမှာ လင်းနက်ကို ရန်တွေ့ချင်တဲ့စိတ်တွေတောင် သနားကာ ပျောက် သွားရပါသည်။ ဒါပေမယ့် မပြောလို့ကလည်း မဖြစ်တော့ ပြော တော့ပြောရမှာပင်။

“သည်မှာ လင်းနက် နှင် ဟိုတစ်နေ့က ငါ့ကိုစိန်ချွဲပြ ကနေ အရေးပေါ်ကြီးလှမ်းခေါ်တဲ့ ကိစ္စမျိုး နောက်မလုပ်နဲ့နော်။ နောက်တစ်ခါဆို ကြိုတင်ပြောထား။ ငါ့မှာ ကိုကိုကြီးကိုလည်း အမြန်ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြောရ။ ဘယ်ကိုသွားမယ်လို့လဲ အတိအကျ

မပြောနိုင်။ကိုကိုကြီးနဲ့ အတူသွားမယ်ဆိုတဲ့ ပန်းချီပြပွဲသွားဖို့ လည်းဖျက်ရသည့်ကြားထဲက ကိုကိုကြီးက မြို့ထဲလာရင်း နင် နဲ့ငါ့ကို ဖျတ်ခနဲတွေ့သွားသေးတယ်။ငါ့မှာ လိမ်ရ ညာရတာ လည်းအမောပဲ။ပက်ပင်းကြီးသာတွေ့လို့ကတော့ သွားပြီ။ငါဘယ် လိုရှင်းပြုရှင်းပြ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါဟာ၊နင်နဲ့ကြာကြာကို ငါက အရမ်းလည်းကျေးဇူးတင်တယ်။အရမ်းလည်း အားနာပါတယ်။ငါတို့လည်း တစ်လ အတွင်း မဖြစ်ဖြစ်အောင်ခိုးဖို့ အစီအစဉ်တွေဆွဲထားပါတယ်။ ခဏလေး သည်းခံစောင့်ပေးပါဟာ။သည်ကြားထဲကလည်း မတတ် သာမှ အကူအညီတောင်းပါ့မယ်။တတ်နိုင်သမျှ ငါ့ဘာသာပဲ လုပ် ပါ့မယ်ဟာ နော်”

“အမယ်လေး လင်းနက်ရယ်။သည်လောက် တောင်း ပန်မနေစမ်းပါနဲ့။သည်လူနဲ့သည်လူတွေပဲရှိတာ ကူညီရမှာပေါ့။ အဲသည် မောကိုက ယောက်ျားကိုကြောက်နေရတာ။စကားပြော ရင် ကိုကိုကြီးချင်းကို ထပ်နေတာပဲ”

“ဟဲ့ ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ချစ်တာ ဟဲ့ ချစ်တာ၊ နင် ယောက်ျားရမှ နင်နဲ့ငါ တွေ့မယ်သိလား ရွှေကြာမ”

“အေးပါဟာ၊စတာပါ။တကတည်း အစတောင်မခံနိုင် တော့ဘူး၊ဖြစ်နေတာ”

“ကဲပါကွာ နင်တို့တွေ့ရင် စနေနောက်နေ၊စကားနိုင်လှ နေတာနဲ့ပဲ ရန်ဖြစ်ဦးမယ်။နင်တို့ ဆူညံနေတာနဲ့ပဲ ငါ့မှာရှုပါစာ

တောင် ကောင်းကောင်းဖတ်လို့မရတော့ဘူး”

“ကိုယ်တော်ရယ်၊ဖတ်လို့မရရင်လည်း အိမ်ကျမှဖတ် တော့”

“ကဲပါ ငါအရေးကြီးတာပြောမလို့။ငါ သည်လဆယ့်ငါး ရက်နေ့မှာ လှုပ်ရှားမယ်လို့ ငါ အကြမ်းဖျင်းလျာထားတယ်။အ ရင်ဆုံး ပြင်ဦးလွင်ကို ထွက်ပြလိုက်မယ်ဟာ။လူကြီးတွေ နယ်ကို လိုက်ဖို့ အလုပ်ရှုပ်လုံးပန်းနေတုန်း တို့ တောင်ဒဂုံမှာခိုနေလိုက် မယ်။သုံးရက်လောက်ကြာရင် နည်းနည်းတော့ အနည်ထိုင်အေး ဆေးသွားမှာပါ။ရူပါထွက်လာဖို့ကိုတော့ ငါတို့ ပထမပြောထား တဲ့အစီအစဉ်အတိုင်း လှုပ်ရှားဖို့ ပြင်ဆင်ထားလို့။ငါအရင်ကပြော ထားသလိုပဲ။သူတို့ခြံ နောက်ဖက်လမ်းမှာ ညတစ်နာရီကနေ မနက်လေးနာရီအထိရှိနေမယ်။ကားအရောင်နဲ့ ကားနံပါတ်ကို လည်း ငါ စာရွက်လေးနဲ့ ရေးပေးထားမယ်”

လင်းနက်မှာ ရူပါကိုမှာဖို့ကိစ္စသေးသေးဖွဲ့ဖွဲ့မှအစ ကြီးကြီး မားမားအထိ ကြာကြာကို မှာကြားပြောဆိုမဆုံးဖြစ်နေသလို ကြာကြာနဲ့မောကလည်း လိုအပ်မယ်ထင်တဲ့နေရာမှာ ဝင်အကြံ ပေးပြောဆိုကြပါသည်။

ကာယကံရှင်တွေတော့ မသိပါ။မောမှာတောင် ကြားက နေ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားနေမိပါသည်။

အခန်း(၄၆)

မောရဲ့ အပြင်သွားလာ လှုပ်ရှားဟန်တွေက အခြားသူ တွေအတွက် ဘာမှမထူးခြားဘူးဆိုပေမယ့် သူကတော့ တစ်ခုခု ထူးခြားနေသလိုပဲလို့ ခံစားရလေသည်။ သူမသိအောင် တစ်ခုခု ဖုံးကွယ်ထားသလိုလို့၊ ခိုးငှက်သွားလာနေသလိုမျိုး သူ တစ် ခါတစ်ရံထင်မြင်မိကာ သူမအပေါ် အရင်လိုအမြင်မကြည်တဲ့ခံ စားချက်မျိုး ပြန်လည်ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သူနေမကောင်းဖြစ်တုန်းက သူမ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးမှုအ ပေါ်မှာ ညွတ်နူးကာ သူမက သူ့ကို အလေးအနက်နစ်ဝင်ခံ စားနေမိသလားထင်ပြီး သူ့ဘက်က ပျော့ပျောင်းနူးညံ့စွာဆက်ဆံ ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ သူ ခုလိုမျိုး ခံစားမိတာဖြစ်ပါသည်။

မယုံမရဲတဲ့သံသယတို့ရှိကာ၊ ဘာသက်သေ အထောက်

အထားမှ မရှိပါပဲနှင့် သူမအပေါ် သူ စိမ်းကားစွာ ဆက်ဆံမိ လေသည်။ ဆုံးရှုံးသွားမှာ ကြောက်တဲ့စိတ်ကိုဖုံးကွယ်ပြီး တပြန် တစီးတင်းမာနေမိသယောင်ဖြစ်တဲ့သူ့ကို သူမလေးကတော့ နား လည်နိုင်မည် မထင်ပါ။

သည်နေ့လည်း မေမေ့ကို ပရက်ရှာတိုင်းကြည့်တော့ ပရက်ရှာတက်နေတာမို့ ဆေးပေးခဲ့ပေမယ့် သူ စိတ်မချနိုင်တာ မို့ အိမ်စောစောပြန်ဖို့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ချို့ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ပါ သည်။

သူပြန်နေကျအချိန်မဟုတ်တဲ့ ညနေခင်းမှာ ပြန်ရောက် လာတော့ ဦးသီးက ခြံထဲမှာ အလုပ်များနေသလို ဒေါ်ဒေါင်းက လည်း ညစာပြင်ဆင်နေတာမို့ သူ့ကိုဆီးကြိုသူ မရှိခဲ့ပါ။ မေမေ့ အခန်းကို သွားကြည့်တော့ အိပ်ပျော်နေတာတွေ့ရတာမို့ သူမ ဘယ်များသွားနေသလဲလို့ လိုက်ရှာကြည့်မိပါသည်။

တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်းရှာတာ မတွေ့ဘဲ နောက်ဆုံး သူ မထင်ထားတဲ့ တီဇွီကြည့်တဲ့အခန်းကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ အသံ လုံခန်းထဲမှ ဆူညံကျယ်လောင်လှစွာသော နိုင်ငံခြားတေးသံက အရှိန်ပြင်းစွာထွက်ကျလာတာကြောင့် သူတောင် လန့်သွားပါ သည်။ ဒါကို သူမက ဘာမှမသိဘဲ သီချင်းနှင့်အပြိုင် ခုန်ပေါက် ကနေခဲ့တာမို့ မကြည်လင်သည့်စိတ်အခံရှိသော သူက သီချင်း ကို ချက်ချင်းပိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဟင် ကိုကိုကြီး ဘယ်တုန်းက ရောက် . . .”

သူမ စကားမဆုံးမီ သူမကို ဆိုဖာထိုင်ခုံများဆီသို့ တွန်းပစ်လိုက်ပါသည်။

“မင်း အိမ်မှာ လူမမာတစ်ယောက်ရှိနေတာကို ကခုန်နေတယ် ဟုတ်လား။ လူမမာနားမှာ မင်း မနေသင့်ဘူးလား”

သူ့ရဲ့ တွန်းလှဲမှုကြောင့် လဲပြိုသွားသော သူမက အံ့သြသောနာကျင်သော၊ ပြီးတော့ အိမ်ပျိုယ်မဖော်နိုင်သော အကြည့်တို့ဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားခဲ့ပါသည်။

“ငါမေးနေတယ်လေ မင်းကို”

ကျယ်လောင်သွားသော သူ့အသံကြောင့် ဒေါ်ဒေါင်းလျှင်မြန်စွာရောက်ချလာကာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပဋိပက္ခကို ရိပ်မိသွားပုံပေါ်ပါသည်။

“ကိုသိမ်း မောက မမမေကို တစ်နေ့လုံးစောင့်ပေးနေခဲ့ပြီး လိုအပ်တာအကုန်ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးနေခဲ့တာပါ။ ခုနကမှ ရေမိုးချိုးခါနီးမို့လို့ လေ့ကျင့်ခန်းနည်းနည်းလုပ်မယ်ဆိုပြီး မမမေအိပ်ပျော်သွားမှ သူထွက်သွားခဲ့တာပါ။ သမီးမော ရေချိုးလိုက်တော့နော် နောက်ကျသွားမယ်”

မောက သူ့ရှေ့မှ ပြေးထွက်သွားခဲ့သဖြင့် “ငါမှားပြီ” ရယ်လို့တော့ နောင်တရလိုက်မိပါသည်။

“သူက ဒေါ်ဒေါင်းရှင်းပြသလို ဘာလို့မရှင်းပြခဲ့တာလဲ”

“မောလေးက ကလေးစိတ်ဆိုတော့ သားဆူလိုက်တာကို ဝမ်းနည်းသွားတယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

အခန်း(၄၇)

ညဘက်ရောက်တော့ သူ့နား လုံးဝမကပ်ဘဲ ခုတင်ပေါ်မှာခွေပြီး သီချင်းနားထောင်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ့ကျောခိုင်းထားလို့မရဘဲ ခဏခဏ လှည့်ကြည့်နေမိပါသည်။ မနေနိုင်တဲ့ အဆုံး သူမနားသွားကာ သူမနားထောင်နေတဲ့ MP4 နားကြပ်လေးကို သူ ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ မင်းအရင်က စိတ်မကောက်တတ်ပါဘူး။ ခုဘယ်က ဘယ်လို စိတ်ကောက်တတ်သွားတာလဲ ပြောစမ်း”

သူမေးတာကို မပြောဘဲ မကြည်ကြည့် ကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို အသည်းယားလှတာမို့ လှဲနေရာမှ ဆွဲထူကာ ခုတင်ဘောင်ကို မှီလျက်သားလေး ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“မေးနေတယ်လေ”

“ခုမှ လာမမေးပါနဲ့။ ကိုကိုကြီး မောကို စုတလော စိမ်းစိမ်းကြီးဆက်ဆံတာ၊ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာနေတာတွေ မော ဝမ်းနည်းတယ်။ မေမေ့ကိုဆိုရင်လည်း မော အမေအရင်းလိုချစ် တယ်။ ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာသိလျက်နဲ့ ကိုကိုကြီး ညနေက မောကို ပြဿနာရှာတာ။ ကိုကိုကြီး မပြောလည်း မော မေမေ့ကိုပြုစုမှာပဲ။ ဒါတွေ ကိုကိုကြီး သိထားလျက်နဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က မော မေမေ့ကို မပြုစုဘူး။ မချစ်ဘူးပြောရင်တောင် ကိုကိုကြီးက ငြင်း ရမှာ။ ခုကျတော့ ကိုကိုကြီး မောကိုမယုံကြည်ဘူး။ မနှစ်မြို့ဘူး။ မောကို ကိုကိုကြီး မချစ်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ အန်တီမေ စိတ် ချမ်းသာအောင်လက်ထပ်ထားတယ်ဆိုတာလည်း သိတယ်။ ဒါပေ မယုံ ကိုကိုကြီးဆီက ယုံကြည်မှုလောက်တော့ မောရမယ်လို့ ထင်ထားတာ ခုတော့ မော သိပါပြီ”

ရန်တွေတဲ့ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ မျက်ရည်တွေ မပြတ်စီးကျ ကာ ရင်ဖွင့်တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ငိုရှိုက်ရင်းပြောနေတဲ့ သူမရဲ့စကားသံ လေးတွေက သူ့နှလုံးသားကို ခံရခက်အောင် ပွတ်တိုက်လှောင် ပြောင်နေသလားပင်။

မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်ခဲ့တာ မေမေစိတ်ချမ်းသာအောင် ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းကို မချစ်ဘူးဆိုတာတော့ မမှန်ပါဘူး ကလေးရယ်။

“ကဲ ကဲ တိတ် ဒါလေးပြောတာ ငိုစရာလား။ မေမေ နေမကောင်းတာကို စိတ်ပူပြီး ကိုယ်က ဆူလိုက်မိတာပါ။ မင်းပြော

သလို အပြစ်ရှာတာ၊ မယုံကြည်တာမျိုးတော့ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး ကွာ။ အဲလောက်အထိ မင်းခံစားရအောင် ကိုယ်ဘာမှလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် မပြောမိပါဘူး။ တိတ်တော့ ဟုတ်လား”

သူမပါးပြင်က မျက်ရည်တွေကို သူ့လက်မနဲ့ပွတ်သုတ် ဖယ်ရှားပေးလိုက်တော့မှ မျက်နှာလေးက ပြန်လည်ကြည်လင် လာပါသည်။

“ကိုကိုကြီး မော အခု စဉ်းစားနေမိတယ် သိလား။ မော ကိုကိုကြီးနဲ့လက်ထပ်ပြီးကတည်းက မော ပြောင်းလဲခဲ့တာ၊ မော စွန့်လွှတ်ခဲ့တာ၊ ကိုကိုကြီးအကြိုက်ဖြစ်အောင် နေထိုင် ဝတ်စားခဲ့တာတွေ ခုဆို တော်တော်များနေပြီ။ အဲဒါကို ကိုကိုကြီး သိလား ဟင်”

“သိတယ်ဆိုရင် . . . ဘာဖြစ်သလဲ ဆက်ပြော”

“အဲသည်လိုပြောင်းလဲခဲ့ရတဲ့အပေါ်မှာ မော ကျေနပ်ခဲ့ တယ်။ ပျော်ရွှင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုကြီး မောကို အကြောင်းမဲ့ ဆူပူစိမ်းကားတာမျိုးတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ ခုနောက်ပိုင်းမှာတော့ မော ဘာကို နောင်တရမှန်းမသိဘူး။ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးခံစားရတယ်”

“ဆိုလိုတာက ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် မင်း နောင်တရနေပြီလို့ ပြောချင်တာပေါ့”

“မော အတွေးတွေမှားနေတယ်ဆိုတာ မော သိသွားခဲ့ တာပါ။ မော ကိုကိုကြီးကိုချစ်ခဲ့တာ၊ လက်ထပ်ခဲ့တာတွေကို သူငယ် ချင်းတွေက တားကြတော့ မော စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်

တယ်လို့ပဲ ခိုင်ခိုင်မာမာယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ကိုကိုကြီး မချစ်လည်း မောချစ်နေရရင်ပြီးတာပဲ။ ကိုကိုကြီး ဂရုမစိုက်လည်း မော ဂရုစိုက်မှာပေါ့။ မောဘက်က အချစ်တွေကြီးနေခဲ့ပြီး အဲသည်လူကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရင် အရာရာပြည့်စုံပြီလို့ပဲ တွေးထားခဲ့တယ်လေ။ ခုမှ တဖြည်းဖြည်းသိလာရတာက တဖက်သတ်အချစ်ဆိုတာ ဆား မပါတဲ့ ဟင်းလို ပါပဲလား။ ပြီးပြည့်စုံမှုတွေမရှိပါလား ဆိုတာကိုပေါ့”

ပေါ့ရှုပ်ရှုပ်လို့ သူသတ်မှတ်ထားတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ရင်ထဲက လေးလေးနက်နက်စကားတွေကြားရတော့ သူ့ရင်ထဲမှာဆိုနစ်နာကျင်နေမိပြန်ပါသည်။ မင်း မကြည့်တတ်တာပါမော။ ငါ့ရင်ထဲမှာ မင်းအတွက် အချစ်တွေအပြည့်အလုံရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ခု သည်အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြလိုက်ရင်ရော သူမလေးက ယုံကြည်မှာလား။ သူမကို သနားလို့ ပြီးစလွယ်ပြောလိုက်တယ်လို့ပဲ ထင်မှာပေါ့။

သူမြတ်နိုးယုယမှုအပြည့်နဲ့ သူမလေးကိုရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်မိပါသည်။ သိပ်မဝေးတဲ့တစ်နေ့မှာ မင်းကိုချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ သေသေချာချာကိုပြောပြပါ့မယ် ကလေးရယ်။ ခုတော့...

“ကိုယ် မင်းကိုငယ်တုန်းကမှ မစိမ်းကားခဲ့ပါဘူး မောရယ်” လို့ပဲ သူမနားနားလေးကပ်ကာ အသာအယာ တိုးညှင်းတဲ့လေပြည်နဲ့ ဝန်ခံချော့မော့ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၄၈)

နောက်တစ်ပတ်သောကြာဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ထောင်သက်ခြောက်လပြည့် အထိမ်းအမှတ်နေ့မို့ ထိုနေ့မှာ သူ့ရင်ထဲကအကြောင်းတွေကို လျှို့ဝှက်မထားဘဲ သူမလေးကို ဝန်ခံပြောပြဖို့ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ဦးတုန်းက ဟန်းနီးမွန်းမထွက်ဖြစ်တာအတွက် သူမလေးကို အလျော်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ငွေဆောင်ကိုသွားဖို့ သူ တိတ်တဆိတ် စီစဉ်ထားခဲ့ပါသည်။

သုံးလေးရက်လောက် ခရီးထွက်ဖို့အတွက် အလုပ်မှာ ကြိုတင်မှာကြားခဲ့ရတာတွေ၊ အစားထိုးပြီး ကြိုတင်လုပ်ကိုင်နေရတာတွေရှိသလို ခရီးသွားဖို့အတွက်လည်း ကားလက်မှတ်ဝယ်တာတွေ၊ ဟိုတယ်အတွက် အခန်းကြိုတင်မှာရတာတွေ၊ ခရီးသွားရင်လိုအပ်မယ့်ပစ္စည်းတွေကို သူ့အတွက်ရော သူမအတွက်ပါဝယ်

ရတာတွေ သူ့မှာ ကိစ္စဝိစ္စပေါင်းစုံနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေရပါသည်။ သူမကို အံ့ဩစေချင်တဲ့စိတ်၊ သူမ မယုံနိုင်အောင် ပျော်ရွှင်လှုပ်ရှားစေလိုတဲ့စိတ်တွေနှင့် သူ့မှာ အလုပ်ဘယ်လောက်များများ ပင်ပန်းတယ်လို့ မထင်မိပေ။

သည်ကြားထဲ တောင်ဒဂုံဘက်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကိုလည်း နှစ်ရက်တစ်ခါလောက် သွားကြည့်ပေးနေရပါသည်။ ထိုမိတ်ဆွေဟာ ဆေးကျောင်းတက်ကတည်းကခင်ခဲ့ရတဲ့သူဖြစ်ပြီး ဆေးကျောင်း နှစ်နှစ်လောက်ပဲတက်ကာ စီးပွားရေးအခြေအနေမကောင်းသည့်အတွက် ကျောင်းထွက်သွားရရှာသူဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးလလောက်ကမှ ပြန်တွေ့ဆုံပြီး စီးပွားရေး ကျန်းမာရေးအတော်ချို့ယွင်းနေတာ စိတ်မကောင်းစွာတွေ့ရပါသည်။ ကျောင်းထွက်ပြီး နယ်စပ်မှာ စီးပွားသွားရှာခဲ့သော်လည်း သည်အချိန်မှာ တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်းနှင့် အသည်းကင်ဆာရောဂါသာ စုဆောင်းပိုင်ဆိုင်မိသော ကံဆိုးလှသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ငွေကြေးမချမ်းသာသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ရော အကျင့်စာရိတ္တပါကောင်းသော တွေးခေါ်ခံယူချက်ချင်းလည်းတူညီတာမို့ ခင်မင်သော ထိုမိတ်ဆွေရဲ့ကျန်းမာရေးကို သူ တာဝန်ယူကုသစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။

ယခုလည်း ခရီးထွက်ရမယ့်ကိစ္စရှိတာကြောင့် သူ တစ်

ပတ်ဆယ်ရက်အတွင်း မလာနိုင်သည့်အကြောင်းပြောရင်း လိုအပ်သော ဆေးဝါးများလာပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လူနာကို ဒရစ်သွင်းထားပြီး လူနာနှင့်အတူနေသော ဦးလေးကြီးနှင့် စကားစမြည်ပြောနေတုန်း အပေါ်ထပ်အခန်းက ပစ္စည်းရွှေ့ပြောင်းသံတစ်ချို့ကို ကြားရတာမို့ လူနာက သူ့ဦးလေးကြီးကို လှမ်းမေးပါသည်။

“အပေါ်ထပ်ကလူတွေ ပြောင်းလာပြီထင်တယ်နော် ဘကြီးသောင်း”

“မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့ ကိုရဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် သည်လိုပဲ ပစ္စည်းတွေနေရာလာချလိုက်၊ အခန်းပြင်လိုက် မကြာမကြာ လာလုပ်တတ်တယ်။ ယူခါနီးစုံတွဲလာ။ ညားခါစ လင်မယားလား မသိပေါင်ဗျာ။ ငယ်ငယ် ချောချောလေးတွေချည်းပဲ။ ကောင်လေးကတောင် ဟိုတစ်နေ့က လှေခါးမှာတွေ့တော့ သည်ရက်ပိုင်းအတွင်းပြောင်းလာမယ်ဆိုပဲ။ ဟော ဆင်းလာကြပြီ ထင်ပါရဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေတာကို နားထောင်ရင်းမှ လှေခါးမှဆင်းလာသောခြေသံကို ကြားလိုက်ရတော့ ဘာရယ်မဟုတ်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းသွားသောလူနှစ်ယောက်သည် သူ့အတွက် မယုံကြည်နိုင်စရာခကောင်းသော အံ့ဩမှုများကိုပေးခဲ့လေသည်။ လင်းနက်နှင့်မေမက်မော။

ဘာတွေက ဘယ်လိုဖြစ်သွားခဲ့တာလဲ။လင်းနက်ဆိုသည့် သည်ကောင်လေးကို သူ သူမနဲ့တွဲလျက် သုံးခါတွေ့ဖူးလေသည်။ ပထမတစ်ခါက ထိုကောင်လေးရဲ့မျက်နှာကို မောက ကော်ဖီနဲ့ ပက်တာ၊ဒုတိယတစ်ခါက ထိုကောင်လေးဟာ သူခရီးထွက်နေ တုန်း သူမဆီလာလည်တာ။ခုဟာက တတိယအကြိမ်။ပတ်ဝန်း ကျင်က လုံတွေက ယူခါနီးစုံတွဲ(သို့)ညားခါစလင်မယားလို့ မှတ် ချက်ချ ထင်ကြေးပေးရလောက်အောင်အထိကို ဘယ်နှကြိမ် ဘယ်နှခါ လာရောက်ခဲ့ကြပြီ။ဘာတွေလာလုပ်ကြတာလဲ။ သူ ငေးကြောင်နေပြီးမှ ပြတင်းပေါက်နားသွားကာ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ လင်းနက်က သူ့ကားဖြစ်ဟန်တူသော Saloon အနက်ရောင်နှင့် မောက Taxi တစ်စီးနှင့်ပြန်ရန်ပြင် နေပြီး နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်မတက်နိုင်သေးဘဲ လက်ဟန် ခြေဟန်တွေနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ချိန်းချက်တိုင်ပင်နေကြပါသည်။

သူသာ ဒေါသအလျောက်ပြေးသွားပြီး စိတ်ထဲရှိသလို စီရင်လိုက်မည်ဆိုပါက ယခု ကုသပေးနေရသော သူ့မိတ်ဆွေ နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမှာလဲ။ထိုအကြောင်း ကြောင့် ဒေါသကိုထိန်းချုပ်လိုက်ရကာ ပြတင်းပေါက်ဘောင် တွေကိုပဲ တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိပါသည်။နှစ်မိနစ်လောက် ကြာတော့မှ ကားနှစ်စီးက ဆန့်ကျင်ဘက်လားရာတွေဆီ ဦး တည်မောင်းနှင် ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပါသည်။

သူ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်မှာ ထိုမိတ်ဆွေရဲ့အိမ်၌ ဒရစ်

ချိတ်ထားတာ ကုန်အောင်စောင့်ဆိုင်းနေရတဲ့ အချိန်တွေက ခါးသီးစက်ဆုပ်စရာ အကောင်းဆုံးအချိန်တွေပင် ဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၄၉)

“ဟော ကိုသိမ်း အစောကြီးပြန်လာတယ်။ဘာကျန်ခဲ့လို့လဲ။မမမေနဲ့ မဒေါင်းတောင် ပြန်မရောက်သေးဘူးကွ့”

“မေမေ ဘယ်သွားလို့လဲ ဦးသီး”

“သူ့ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ဆွမ်းကပ်ဆိုလား။ဘာလား။ သွားတာလေ”

“ဪ ဟုတ်တယ်။မနွေက မေမေပြောတယ် ကျွန်တော် မေ့နေတာ။မေမက်မောရော အပြင်သွားတယ်မဟုတ်လား။ ပြန်ရောက်ပြီလား”

“ဪ ကလေးက ခဏလေးသွားတာပါ။ပြန်ရောက်တာ ကြာပေါ့”

သူ့ခြေလှမ်းတွေက အိမ်ထဲသို့အလျင်အမြန်သွားရောက်

ကာ အခန်းတိုင်းနီးပါးမှာ ရှာဖွေပြီးTV ကြည့်တဲ့အခန်းမှာ သူမကိုရှာတွေ့ပါသည်။မယ်မင်းကြီးမက Tom & Jerry ကာတွန်းကားကိုကြည့်ရင်း ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်နေတာမို့ သူ့ဒေါသတွေက အမြင့်ဆုံးဒီဂရီသို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။TV ကိုချက်ချင်းပိတ်ပစ်ကာ သူမကို ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်အနေအထားဖြစ်သွားအောင် ပုခုံးမှ ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲထူလိုက်ပါသည်။

“အား နာတယ် ကိုကိုကြီး။ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း သည်မနက် ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သွားခဲ့လဲ ဘာလုပ်ခဲ့လဲ ပြောစမ်းပါ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ သူ့အိမ်ခဏသွားတယ်။သူ့အကူအညီတစ်ခုတောင်းလို့ပါ။ ကိုကိုကြီး”

“ရှစ်ထံ ရှစ်ထံ ဘယ်လို အကူအညီမျိုးကို တောင်းတာလဲ။မင်းက ဘာကြောင့် ငါ့ဆီမှာခွင့်မတောင်းဘဲ သူ့ကို အကူအညီပေးရတာလဲ။မင်း အဲသည်နေရာကိုသွားတာ ဒါ ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်လဲ”

“ကိုကိုကြီး မဟုတ်ဘူး။ကိုကိုကြီး အထင်လွဲ . . . ”

“တော်စမ်းပါ။မင်း ဘာမှမပြေရှင်းနဲ့တော့။မင်းပြေရှင်းစကားတွေကို ငါမယုံနိုင်တော့ဘူး။မင်း ဘယ်တုန်းကတည်းက ငါ့ကို အရှူးလုပ်နေခဲ့တာလဲ။ဘယ်အချိန်ကတည်းက လင်းနက်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ဖောက်ပြန်သာယာနေခဲ့တာလဲ”

“ကိုကိုကြီး”

သူမရဲ့ ခါးသီးနာကျင်မှုဖြင့် ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ် သံကြောင့် သူတောင် ရုတ်တရက်အံ့သြသွားရပါသည်။

“မင်း ငါ့ကို မအော်နဲ့”

“ကိုကိုကြီးလည်း မော့ကို အောက်တန်းကျတဲ့စကား တွေနဲ့ မစွပ်စွဲနဲ့။ ကိုကိုကြီးမသိအောင်လုပ်ခဲ့တာတွေ၊ ခွင့်မတောင်း ခဲ့တာတွေရှိတာ မှန်တယ်။ အဲသည်အတွက် မော့ကို ဒေါသထွက် ရင်လည်း ရတယ်။ ဖြေရှင်းခွင့်မပေးရင်လည်း ရတယ်။ အပြစ်တင် ရှုံ့ချရင်လည်း ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မော့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို တော့ လုံးဝမထိပါးနဲ့။ အပြစ်လုပ်တာနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်တာ တခြားစီပဲ။ လင်းနက်ကိုလည်း တစ်စက္ကန့်တောင် မချစ်ဖူးဘူး။ ကိုကိုကြီးကသာ မော့ရဲ့အချစ်တွေကို အသိအမှတ်မပြု၊ ဂရုမစိုက် သရော်မော်ကား အလေးမထား ခြေထောက်နဲ့နင်းချေနေတာ။ အဲသည်လို လူကိုမှ မော့က ချစ်နေမိတာဆိုတော့ မော့ကိုယ် မောလည်း သိပ်ဒဏ်ခတ်ချင်နေတာ။ ပြောပါ ကိုကိုကြီး မော့ကို ဘယ်လို ဒဏ်ခတ်ချင်လဲ၊ ဘယ်လို အပြစ်ပေးချင်လဲ”

“မင်းလိုမိန်းမနဲ့ငါ အတူတကွ မနေနိုင်ဘူး မေမက်မော့။ မင်းဟာ နှုတ်ထွက်စကားဘစ်ခုလောက်ကိုပဲ နားဝင်ချိုချင်နေ တာ။ ငါ့ရင်ထဲက ကိစ္စတွေ၊ ငါ့အလေးထားတာတွေ၊ ငါ့ဂရုစိုက်တာ တွေ မင်း ဘာနားလည်ခဲ့လဲ။ တစ်ခွန်းပဲ မင်းပြောလိုက်၊ မင်း သည်ကထွက်သွားမလား။ ငါ ထွက်သွားရမလား”

“မော့ပဲ သွားပါ့မယ်။ မော့က အပြစ်လုပ်ထားတဲ့သူလေ။

စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေခဲ့ပါ ဦးသိမ်းပိုက်ဗိုလ်”

သွားမယ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့အညီ ပစ္စည်းသိမ်းဖို့ဝေးလို့ပိုက် ဆံအိတ်မယူ အဝတ်အစားမလဲ၊ ယုတ်စွအဆုံး အဖြူရောင်စဉ့် ရှုပ်လက်ပြတ်နဲ့ ဂျင်းသရီးကွာတာလေးဝတ်တာတောင် အပေါ် အင်္ကျီထပ်မဝတ်တော့ဘဲ ပျက်စီးရှေ့က ဟန်းဖုန်းလေးကို ဖျတ် ခနဲကောက်ခွဲကာ ပြေးထွက်သွားတဲ့ သူမရဲ့ နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး သူ နံရံကိုလက်သီးနဲ့ပစ်ထိုးလိုက်မိပါသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းဒေါင့်အကွယ်က ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ဦးသိမ်း တစ်ယောက် ခေါင်းအသာယမ်းကာ သက်ပြင်းချရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

<<<<

အခန်း(၅၀)

“သိပ်မှားတယ် သား။ သည်ကိစ္စမှာ သားပြောဆိုစွပ်စွဲ တာတွေ ဆုံးဖြတ်တာတွေ သိပ်မှားတယ်လို့ မေမေမြင်တယ်”

“သား မှားတယ် ဟုတ်လား မေမေ။ သူ တကယ် မဖောက်ပြန်ခဲ့ဘူးဆိုရင်တောင် ပတ်ဝန်းကျင်က သည်လိုပြော ဆိုအောင် သားမသိဘဲ သွားလာနေထိုင်ခဲ့တယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူ မှန်တယ်လို့လည်း မေမေ မပြော ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သမီးလေးက သူ့အပြစ်ရှိတာကို ဝန်ခံရဲတယ် လေ။ ဖုံးကွယ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် လိမ်ညှာကောက်ကျစ်တာ လောက်တော့ အပြစ်မကြီးပါဘူး သားရယ်။ သူ သားမသိအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ ရှိတယ်ဆိုရင်တောင် အကြောင်းရှိလို့ပေါ့။ အဲသည်အကြောင်းကို မေးပြီးမှ သား ဆုံးဖြတ်ချက်ချသင့်တာ

ပေါ့။ ကိုယ်မေးရင် ဖြေမယ့်သူကို ဘာကြောင့်မမေးဘဲ ဒေါသနဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ။ အမှန်နဲ့နီးတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးကို ဒေါသ ထွက်တဲ့အချိန်မှာ ဘယ်သူဆုံးဖြတ်နိုင်မှာလဲ သားရယ်”

“ဒါပေမယ့် မေမေ . . .”

“နေဦး သား မေမေပြောချင်တာတွေ မပြီးသေးဘူး။ သားက အကြီးလည်းဖြစ်တယ်။ အသက်အရွယ် အလုပ်အကိုင် အရလည်း ရင့်ကျက်မှုရှိတဲ့အတွက် သမီးလေးကို မေးပြီး သူ့ အဖြစ်တွေကို သိခဲ့ရရင်တောင် နောင် သည်လိုမဖြစ်အောင်၊ မလုပ်အောင် ဆုံးမပြောဆိုတတ်ရမယ် မဟုတ်ဘူးလား။ အိမ် ထောင်တစ်ခု ခိုင်မြဲဖို့ဆိုရင် နားလည်မှုရှိဖို့၊ ခွင့်လွှတ်တတ်ဖို့ ကိုယ် လိုချင်တဲ့အနေအထားရအောင် ပြောဆိုတတ်ဖို့ သိပ်လိုအပ်တယ်။ သားအပေါ် သမီးလေးက နားလည်တယ်။ နာခံတယ်။ အလေး ထားတယ်။ ဒါတွေဟာ သားရဲ့ ကံကောင်းမှုတွေပဲလေ။ ကိုယ့်ထက် အသက်ငယ်တဲ့သူကို ယူရလို့ သူ့ဆိုးတာကိုများ သားခံရဖူးလို့ လား။ အချစ်ဆိုတာ ချစ်နေရုံနဲ့ မရဘူးလေ။ ကိုယ်ချစ်တာကို သူ သိအောင် ပြောပြရမယ်။ ကြင်နာရမယ်။ ယူနေရရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ အပေး ချည်းပဲလည်း မပြည့်စုံဘူး။ အပေးအယူမျှတမှ ပြီးပြည့်စုံတဲ့အိမ် ထောင်ရေးဆိုတာ ဖြစ်လာမှာ။ သည်လိုဆိုရင် သား ဘာတွေ လုပ်ဖို့လိုမလဲ။ ရှေ့ခရီးကို ဘယ်လိုဆက်မလဲ စဉ်းစားလို့ရပြီလား သား”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်တွေဝေနေတော့ မေမေက

သူ့နဖူးပေါ်က ဆံပင်တွေကို အသာသပ်တင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“သားဝေခွဲရခက်နေရင် မေမေ အကြံပေးချင်တယ်။ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် ခရီးတိုတစ်ခုထွက်လိုက်ပါ သား။ အလုပ် တွေဘေးချိတ်ထား။ လူမှုရေးကိစ္စတွေ ခဏဖယ်ထားပြီး သည် ကိစ္စကိုဘဲ အချိန်ပေး စဉ်းစားကြည့်ပါသား။ သားဘေးမှာ သမီး လေးမရှိတော့ ဘယ်လောက်ထိ လစ်ဟာလိုအပ်မှုရှိသွားမလဲ ဆိုတာလည်း ခံစားလို့ရသွားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

မေမေ အကြံပေးလိုက်တော့မှဘဲ မေမေရော သူမပါ မသိသေးတဲ့ ငွေဆောင်ခရီးစဉ်ကို ပြန်သတိရမိပါသည်။

“မေမေ ကိုထင်ကျော်စောတို့ သမီးလေးတို့နဲ့ဆက်သွယ် ပြီး အဆင်ပြေအောင် ပြောဆိုညှိနှိုင်းထားပါ့မယ်။ သား ပြန်လာ ရင်သာ ဘယ်လိုပြောဆိုညှိနှိုင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လာခဲ့သလဲလို့ မေမေ သိချင်တယ်။ ကဲ မေမေ့သားဟာ အရာအားလုံးကို အကောင်းဆုံး ဆုံးဖြတ်ဆောင်ရွက်နိုင်မယ့်သူလို့ မေမေယုံကြည်ပါတယ်ကွယ်”

သူသည် မေမေ့ရဲ့ဒူးပေါ် မျက်နှာမှောက်ငြိမ်သက်နေရင်း မှ တွေဝေပူလောင်ရှုပ်ထွေးနေသော စိတ်တွေက သူမနဲ့ဝေးရမှာ ကို ကြောက်လန့်နေတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိနေ၊ ခံစားနေရ လေသည်။

~~~~~

အခန်း(၅၁)

“ကဲ ပြောပါဦး မောမော။ ယောက်ျားနဲ့စိတ်ဆိုးပြီး အိမ် ပေါ်ကဆင်းလာတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူလွန်တာလဲဟေ့။ စိတ်ဆိုး တဲ့ မောင်သိမ်းပိုက်ကပဲ လွန်သလား။ စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်တဲ့ မောကပဲ လွန်တာလား”

“သူ စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်မိတဲ့အတွက် မောမှာ အပြစ် ရှိပါတယ် ဒယ်ဒီ။ ဒါပေမယ့် မော အိမ်ပေါ်က ဆင်းချင်အောင် စွပ်စွဲပြောဆိုခဲ့တဲ့ သူ့မှာလည်း အပြစ်ရှိတယ်”

“အင်း အပြစ်တောင် တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီခွဲလုပ် ထားကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သမီးမမေ့အောင် ဒယ်ဒီတစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်။ မောင်သိမ်းပိုက်က ဒယ်ဒီ သမီးကို အတင်းပေး စားထားတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးနော်။ သမီးက သူနဲ့မခွဲနိုင်ပါဘူးဆိုပြီး

ဒယ်ဒီကို အတင်းတောင်းပန်လို့သာ ဒယ်ဒီ လက်ထပ်ပေးခဲ့တာ။ အဲသည်လိုလူနဲ့တောင် အဆင်မပြေဘူးဆိုတော့ ဖြစ်သင့်လား သမီး။ ကဲ ထားတော့။ အခု သမီးဆင်းလာတာ အပြီးလား။ ခဏလား။ ရှေ့ဆက်ဖို့ ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

“အဲဒါ သူ့အပေါ်မူတည်တယ် ဒယ်ဒီ။ သူ့ပြန်လာခေါ်ရင်တော့ မော လိုက်သွားဖို့ အသင့်ပါပဲ။ သူ မခေါ်ဘဲနဲ့တော့ မော အောက်ကျခံပြန်မသွားနိုင်ဘူး ဒယ်ဒီ”

“ဟ လင်မယားကြားမှာ အောက်ကျခံတယ်လို့ပဲ ရှိသေးလားကွာ။ ဒါဖြင့်ရင် မောက သူလာမခေါ်ရင်ရော တစ်သက်လုံး သူနဲ့ခွဲနေနိုင်လား”

“မော မသိဘူး ဒယ်ဒီ”

“အေး ကောင်းသကွာ။ ကဲ လောလောဆယ် မော ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ နေပါဦး။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေက ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုချဖို့ တောင်းဆိုတယ်ဆိုရင်တော့ အမှန်ကန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ရမယ်နော်။ ဒေါ်မြလေးမေလည်း ဖေဖေဆီဖုန်းဆက်ထားပါတယ်။ သူမရှိတုန်း စကားများရင်းနဲ့ ခုလိုထိဖြစ်သွားတာ တောင်းပန်တဲ့အကြောင်း၊ သူတို့လာပြီး ဆွေးနွေးတောင်းပန်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောသွားတယ်။ သမီးနဲ့လည်း ပြောချင်တယ်တဲ့။ ညက သမီးစောစော အိပ်ရာဝင်သွားတော့ နောက်နေ့မှ ပြန်ဆက်လို့ ဒယ်ဒီပြောလိုက်တယ်”

“မောလည်း မေမေ့ကိုတောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ မော ခုလို

ထွက်လာတာ မေမေ့ကို မလေးမစားလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း”

“အေးပေါ့။ လူကြီးကို respect ပေးသင့်တာပေါ့။ ကဲ မော အိမ်မှာပဲနေခဲ့မလား။ ဒယ်ဒီအလုပ်ထဲ လိုက်ခဲ့မလား”

“အိမ်မှာပဲ နေခဲ့ချင်တယ် ဒယ်ဒီ”

နေ့လည်ကျတော့ ကြာကြာဆီက ဖုန်းဝင်လာပါသည်။

“ဟဲ့ မောရေ၊ ရှုပါနဲ့လင်းနက်ကြီးတို့ကိစ္စ OK သွားပြီဟေ့။ သူတို့လက်မှတ်ထိုးပြီးသွားပြီ။ သူတို့မိဘတွေကတော့ ရှာနေကြတုန်းပဲ။ နှစ်ရက်လောက်ကြာပြီဆိုတော့ လူကြီးတွေလေသံတော့ နည်းနည်းပျော့လာကြပြီဟ။ ဒါနဲ့ နေပါဦးနင်က နင့်ကိုကိုကြီး ခရီးသွားလို့ အိမ်မှာပြန်နေတာလား”

“အိမ်ကို လာခဲ့ပါဦးဟာ။ ပြောစရာတွေရှိတယ်”

“ဟား လေသံက နွမ်းဖတ်နေပါလား။ ဘာ Problem တွေရှိလဲ သူငယ်ချင်း။ ကဲပါ ငါ ခုချက်ချင်းလာခဲ့မယ် ဟုတ်ပြီလား”

တကယ်လည်း ကြာကြာ ခဏချင်းရောက်လာပါသည်။

“ကြာကြာ ငါ ခု နင့်ကိုပြောမှာတွေကို ရှုပါတို့ကိုသွားမပြောနဲ့နော်။ သူတို့ အိမ်ထောင်ဦးမှာ ပျော်ပါစေဟာ”

“ဘာတွေလဲဟယ်။ မထိတ်သာ မလန့်သာ”

“တစ်နေ့ကဟယ်။ လင်းနက်တို့ ခိုးပြေးမယ့်နေ့က ငါရယ်လင်းနက်ရယ် မနက်ပိုင်း သူတို့တိုက်ခန်း ခဏသွားပြီး စားစရာ

သောက်စရာတွေ ဝယ်ခြင်း၊ ဘာလိုလဲကြည့်ပြီး လိုတာတွေဝယ် ဖြည့် ပြင်ဆင်ပေါ့။ လင်းနက်က သွေးပူနေပြီလေ။ သောက်စရာ ရေသန့်မှူးတောင် မရှိတော့ အဲဒါမျိုးလေးတွေ ငါ ဝိုင်းကြည့်ရှု စစ်ဆေးပေးရတာပေါ့။ အဲဒါကို ကိုကိုကြီး တစ်နေရာရာက တွေ့ သွားတယ်ထင်ပါရဲ့ဟယ်။ ငါ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး တစ်နာရီလောက် ကြာတော့ ပြန်ရောက်ချလာပြီး ဝုန်းဒိုင်းကြသောင်းကျန်းတော့ တာပဲ။ မေမေလည်း အပြင်သွားတော့ ဖျန်ဖြေမယ့်သူမရှိဘူး ဖြစ် နေတယ်လေ။ သူက ငါ့ကို ဖြေရှင်းခွင့်မပေးဘဲ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေ စွပ်စွဲပြီး အတူမနေနိုင်တော့ဘူးဆိုလို့ ငါလည်း အိမ်ပေါ်ကဆင်း ချလာခဲ့တာပဲ”

“ဖြစ်ရလေတယ် မောရယ်။ ဒါပေမယ့် သည်ကိစ္စမှာ တော့ နင့် ကိုကိုကြီး မလွန်ပါဘူးဟာ။ နင်က ရအောင်ဖြေရှင်း ပြရမှာ သက်သေလိုရင်လည်း ငါ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပေါ့ဟာ”

“သူက ယုံဦးမှကို။ ပြီးတော့ ငါကလည်း အဲသည် အချိန်မှာ သွေးပူနေတာကိုးဟ”

“ဟင်း ဘာမဟုတ်လာလေးနဲ့ဟယ်။ ကဲ ခု နင်က ရှေ့ ဆက်ဖို့ ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

“မစဉ်းစားရသေးပါဘူးဟာ။ ဒါပေမယ့် သည်ကိစ္စကို ရှုပါတို့လင်မယား လုံးဝမသိပါစေခဲ့နော်။ ငါ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြဦးမယ်”

“အေးပါဟာ၊ ငါ ကတိပေးပါတယ်။ ရှုပျိုကိစ္စ အဆင်ပြေ

သွားလို့ ဝမ်းသာမယ် မကြသေးဘူး နင်သည်လိုဖြစ်တော့ ငါ စိတ်မကောင်းဘူးဟာ”

“ကြာကြာရယ် ငါလေ ကိုကိုကြီးကို အရမ်းသတိရတာ ပဲဟာ။ အမှန်တော့ ငါ သူနဲ့ခွဲပြီး မနေနိုင်ပါဘူးဟာ”

ကြာကြာက သူမကိုဖက်ရင်း ကျောပြင်ကို ပွတ်သပ် ကာ နှစ်သိမ့်ပေးတော့ သူမလည်း ရင်ထဲကခံစားချက်တွေကို ဖွင့်အန်ကာ ဝိုကြွေးမိလေသည်။

အခန်း(၅၂)

သူသည် ခရီးထွက်တိုင်း တောတောင်ရေမြေသာတာဝ
တွေကို ကြည့်ရှုလေ့လာ ချစ်ခင်နှစ်သက်သူဖြစ်သော်ငြား သည်
တစ်ခေါက် ငွေဆောင်ခရီးကတော့ အရာရာအကျည်းတန်နေခဲ့
ပါသည်။

သဲသောင်ပြင်ကလည်း ချစ်ဖို့မကောင်း။လှိုင်းပုတ်သံက
လည်း မသာယာ၊ပျော်ရွှင်ပြေးလွှား ဆော့ကစားနေသူတွေကို
လည်း မနှစ်မြို့ဘဲ ခြောက်ကပ် အသက်မဲ့နေခဲ့ပါသည်။အချိန်
ရှိသရွေ့ ဘန်ဂလိုထဲမှာဘဲနေကာ ရေထဲတောင် တစ်ခါမှမဆင်း
ခဲ့ဘူးဆိုရင် အံ့ဩစရာကောင်းနေမလားတော့ မသိပါ။

အချိန်ပြည့် သတိရတောင့်တနေမိတာက ကာတွန်းကား
တွေ၊ဟာသကားတွေကြည့်ရင် ပါးဖို့လေးတွေတက်အောင် ရယ်

တတ်သော၊တစ်ခုခုလိုချင် ပူဆာချင်ပြီဆိုရင် သူ့ကျောပြင်ကို
သူမမျက်နှာနှင့်ထိုးလိုခွဲ ခွဲနဲ့တတ်သော၊အိပ်ရာပေါ်မှာ ဘယ်တော့
မှ မအိပ်ဘဲ စာဖတ်နေတဲ့ သူ့ကျောပြင်ပေါ် မှီအိပ်တတ်သော၊
ကိုကိုကြီးကို ချစ်တယ်လို့ ပြောတတ်သော၊သူချစ်နေတာကို မသိ
ဘဲ“ကိုကိုကြီးက မောကို မချစ်ပေမယ့်”ဆိုတာကို အမြဲပြော
တတ်သော နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ချစ်မြတ်နိုးမက်မောချင်စရာ
ကောင်းသည့် သူ့ဇနီးလေးကို ဖြစ်ပါသည်။

မခွဲနိုင်တဲ့ကောင်မလေး အဝေးကိုသွားတော့ သူ ဘာ
လုပ်သင့်သလဲလို့ မေမေက မေးပါသည်။သွားရောက်ချော့မော့
ပြန်ခေါ်လာဖို့ မေမေက သူ့ကို တိုက်တွန်းနေချင်တာသိပေမယ့်
လင်းနက်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အစာမကြေတာ၊သူက သူမ
ကိုချစ်တဲ့အကြောင်းတွေပြောဖို့ စီစဉ်သီကုံးနေစဉ်မှာ သူမကို
ဒီလိုပုံစံနှင့် တွေ့လိုက်ရတာတွေအတွက်တော့ ရင်ထဲမှာ အကြိတ်
အခဲဖြစ်နေကာ သူမရှိရာသွားဖို့ သူ့ခြေလှမ်းတွေက မသွက်လက်
နိုင်ဖြစ်နေပါသည်။

ငွေဆောင်မှာ သုံးရက်နေဖို့ စီစဉ်ထားပေးမယ့် နှစ်ရက်ပဲ
နေပြီး သူပြန်လာခဲ့ပါသည်။ခရီးကပြန်လာပေမယ့် ရွှင်ရွှင်ပြပြ
မရှိတဲ့သူ့ကို မေမေက အနားယူဦးဆိုတဲ့သဘောနှင့် ဘာမှမ
ပြောခဲ့ပါ။

ရေမိုးချိုးနားပြီးလို့ ခြံထဲမှာထိုင်ကာ ရေကန်ကိုငေးရင်း
တစ်ခါက သူ မောကို သည်ကန်ထဲပစ်ချခဲ့ဖူးတာ၊သူနှင့်လက်ထပ်

ပြီးနောက်ပိုင်း မကြာခဏဆိုသလို မောဟာ ရွှေရောင်ငါးကလေး
လို ရေကူးကျွမ်းကျင်ပြီး ရေကြိုက်လှသဖြင့် သူမကန်ထဲဆင်း
ပြီးဆို သူ့အမြဲ စောင့်ကြည့်ပြီး ပြန်ခေါ်ရတာတွေ သတိရနေမိ
စဉ် ခြံထဲသို့ အနက်ရောင်Saloon ကားတစ်စီး ဝင်လာပါသည်။

ထိုကားဟာ သူမကြာခင်က တွေ့ဖူးထားခဲ့တဲ့ လင်းနက်
ရဲ့ကားပဲလို့ မှတ်မိချိန်မှာ ဒေါသနဲ့ထရပ်လိုက်ပေမယ့် ကားထဲက
ဆင်းလာတာဟာ လင်းနက်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ မော
သူငယ်ချင်းအဖြစ် သူတစ်ခါလားတွေ့ဖူးထားတဲ့ ကောင်မလေး
ပါဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

သူ ထိုနှစ်ယောက်နား ရောက်သွားချိန်မှာတော့ မေမေ
ကညှော်သည်တွေကို အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့က မောရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။မင်္ဂလာ
ဆောင် လာဖိတ်တာပါ။မောရောဟင်”

“ဪ အေးအေး သမီးလေးက သူ့မိဘအိမ်ခဏ
ပြန်သွားတယ်ကွယ်”

“ဪ ဒါဆိုရင် ရူပါတို့ပြီးရင် သူ့အိမ်လိုက်သွားပါ
မယ်။ဒါပေမယ့် ကြီးကြီးနဲ့ဒေါက်တာ့ဆီက တစ်ခုလောက်အကူ
အညီတောင်းချင်ပါတယ်။အဲဒါကတော့ ရူပါတို့မင်္ဂလာဆောင်မှာ
ဒေါက်တာနဲ့မောကို လက်ထပ်လက်စွပ်ဝတ်ပေးမယ့် အထူးဧည့်
သည်စုံတွဲအဖြစ် ဖိတ်ချင်တာပါ။ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မောနဲ့
ကြာကြာက ရူပါတို့နှစ်ယောက် ခုလိုအဆင်ပြေပြေလက်ထပ်ခွင့်

ရအောင် အများကြီးကူညီခဲ့ကြလို့ပါ”

“ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင် မင်္ဂလာမောင်နှံကို လက်ထပ်လက်
စွပ် ဝတ်ပေးရတဲ့ လင်မယားဆိုတာ အသက်အရွယ်၊ရာထူးရာခံ
ဂုဏ်ရှိန်ခြံရံရှိန်ကြီးမှ တင့်တယ်တာ မဟုတ်လား။သားနဲ့သမီး
လေးက အသက်အရွယ်ငယ်ကြသေးတယ်ဆိုတော့ ဖြစ်ပါ့မလား
ကွယ်။သားတို့သမီးတို့ မိဘတွေကရော သဘောတူကြရဲ့လား”

“သဘောတူကြပါတယ်။ကြာကြာက ပန်းကြိုးမောတို့
ဇနီးမောင်နှံက လက်ထပ်လက်စွပ်ဝတ်ပေးမယ့် အစီအစဉ်ကို
လက်မခံရင် သည်မင်္ဂလာပွဲကို မလုပ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့က
ပြောပြီးသားပါ”

“အိုကွယ် အံ့ဩစရာ။ဘာကြောင့်များပါလိမ့်”

“မောနဲ့ကြာကြာက သမီးတို့ကို ဘယ်လောက်ထိကူညီ
ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကြီးကြီးနဲ့ဒေါက်တာ မသိသေးဘူးထင်ပါတယ်။
သည်လိုပါ ကြီးကြီးရယ် . . .”

ရူပါက ရှင်းပြုလိုအပ်ရင် လင်းနက်က ဝင်ထောက်ပေး
နှင့် မေမေနှင့်သူ ခုမှပဲ သေသေချာချာသိခွင့်ရတဲ့ ကိစ္စရပ်တွေ
အတွက် မောမှာအပြစ်မရှိတာ၊သူသာ အပြစ်တွေကြီးခဲ့တာကို
ထင်ထင်ရှားရှားသိရပြီးတဲ့နောက် သူ ဧည့်သည်တွေပြန်တဲ့အထိ
အောင်တောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ကားသေ့နဲ့ဖုန်းကို ကောက်
ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“မေမေ သား မောဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ပြီသား”

မေမေက “ကဲ သိပြီလား။မေမေလိုချင်တာ သည်လို အခြေအနေ”ဆိုတဲ့ အပြုံးချိုးဖြင့် သူ့ကို ခွင့်ပြုပါသည်။

“သည်က ညီလေးနဲ့ညီမလေး ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး နော်” လို့ အမြန်နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားတဲ့ သူ့ကို နားမလည် နိုင်ဖြစ်ကျန်ခဲ့တဲ့ စုံတွဲက မေမေ့ဆီကို နောက်ပိုင်းအဖြစ်အပျက် များကို ဆက်လက်ရှင်းပြပေပင်။

“နှစ်ရက် သုံးရက်နေတော့ လူကြီးတွေလည်း ခွဲလို့မရ ဘူးဆိုတာ သိသွားပြီး သဘောတူပေးလိုက်ပါတယ်။ကျွန်တော့် မိသားစုက နိုင်ငံခြားသွားမယ့်ရက်နီးနေပြီမို့ မင်္ဂလာပွဲကိုချက် ချင်းကောက်စီစဉ်လိုက်ရတာပါ။ဘယ် Hotel ၊ဘယ်ခန်းမမှ သည်လောက်ရက်ကပ်ပြီး ငှားမရတာမို့ ကျွန်တော်တို့ခြံထဲမှာပဲ စီစဉ်ရတဲ့အထိကို မြန်သွားတာ”

“အေးကွယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို အဆင်ပြေသွားကြ တယ်ကြားရတော့ ကြီးကြီး ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

အခန်း(၅၃)

“မောရေ . . . မော”

ခြံတံခါးဖွင့်ထားပေမယ့် အိမ်တံခါးပိတ်ထားတာကြောင့် သူ အတန်ကြာအော်ခေါ်လိုက်ရပါသည်။တော်တော်ကြီး အော် ခေါ်ပြီးတော့မှ အိမ်ဖော်မလေးတစ်ယောက် ထွက်လာပါသည်။

“မေမက်မော ၊ မောမောနဲ့တွေ့ချင်လို့”

“မမမောနဲ့ဘာကြီးတို့ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ လေဆိပ်ကို ဆင်းသွားကြပါတယ်ရှင်။ကျန်တဲ့အိမ်သားတွေလည်း လိုက်ဖို့ဖို့ပါ သွားကြပါတယ်”

“ဟား ဒုက္ခပါပဲကွာ။လေယာဉ်က ဘယ်အချိန်ထွက် မှာလဲ။ဘယ်နိုင်ငံသွားတာလဲ”

“ဗန်ကောက်လို့ ပြောပါတယ်။လေယာဉ်ကတော့ လေး

နာရီ ထွက်မယ်ဆိုလားပဲ”

သေစပ်။ခုပဲ သုံးနာရီကျော်နေပြီ။သူ ချက်ချင်းကြီးဘဲ မောရဲ့ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ဖုန်းပိတ်ထားတာနှင့်ကြုံလေ သည်။ကားကို လေဆိပ်သို့ သဲကြီးမဲကြီးမောင်းလာရင်း ငှိမ့်မို့ပါ မလားရယ်လို့ ပူပင်နေရတဲ့အပြင် ဗန်ကောက်ကို ဘာသွားလုပ် ဖာလဲ။ဘယ်လောက်တောင်ကြာမှာလဲရယ်လို့လည်း ရင်ပူစွာ တွေးတောမိပြန်ပါသည်။

မောသည် Departcher Room ထဲသို့ မိနစ်အနည်း ငယ်ကြာရင် ဝင်ရတော့မှာမို့ လက်ထဲက ဖုန်းလေးကို ကိုင်ကာ တွေဝေနေမိပါသည်။မေမေက ဖုန်းဆက်ကာ ကိုကိုကြီး ငွေဆောင် သွားတဲ့အကြောင်းပြန်လာတာနဲ့ မောဆီကို လာခဲ့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း လှမ်းပြောပါသည်။မော သည်လောက်ဖီ ခံစားပူ လောင်နေရချိန်မှာ ငွေဆောင်လိုနေရာမျိုးကို ခရီးထွက်နိုင်တဲ့ ကိုကိုကြီးရဲ့ နှလုံးသားကို အရွံ့တိုက်ချင်စိတ်ဖြင့် ဒယ်ဒီက ဗန်ကောက်ကို တစ်လသွားမယ်ဆိုတော့ သူမ အတင်းပူဆာ ကာ လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ဒယ်ဒီက သူမ အိမ်ထောင်ရေးအဖု အထစ်ဖြစ်နေတဲ့ကာလမို့ မခေါ်ချင်သော်လည်း သူမက အတင်း အကြပ်ကိုလိုက်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

လေဆိပ်ရောက်တော့မှ ကိုကိုကြီးနှင့် တစ်လတိတိ တွေ့ခွင့်မရှိဘူးရယ်လို့ စဉ်းစားပြီး လွမ်းဆွေးကြောက်လန့်ကာ ကိုကိုကြီးဆီဖုန်းဆက်ပြီး သူ့အသံကို ကြားချင်စိတ်က အသည်း

အသန်ဖြစ်လာပါသည်။သူက ခရီးသွားနေတော့ လိုင်းဖုန်းကို မဆက်ဘဲ ဟန်းဖုန်းဆက်မှရမည်။ဒါဆိုရင် သူမနံပါတ်ကိုသိသွား ပြီး အို . . . မဖြစ်ပါဘူး။သူမ ဆက်မိမှာစိုးစိတ်ဖြင့် ဖုန်းကို တောင် ပိတ်ထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

ခုတော့ မနေနိုင်ပြီမို့ ဖုန်းလေးကိုပြန်ဖွင့်လိုက်တော့ ကိုကိုကြီးဆီက ဝင်ထားတဲ့ miss call ကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ ဝမ်းသာအံ့ဩလွန်းစွာ ဒယ်ဒီတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာကို ရွေ့ ပြီး ကိုကိုကြီးရဲ့ဖုန်းကို ပြန်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ဖုန်းဝင်သွားသံနှင့် တပြိုင်တည်း သူမနှင့် မလှမ်းမကမ်းက သီချင်းသံတစ်ခုက ထွက်ပေါ်လာတာမို့ သူမလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အရပ်ရစ်မျက် နှာကို အသည်းအသန်လိုက်ကြည့်နေတဲ့ ကိုကိုကြီးကို မယုံနိုင် စွာ အံ့ဩလွန်းစွာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

- ♫ မိန်းကလေး xxx ငါလေ ရင်မခုန်ဘူးလို့ xxx
- မိန်းကလေး xxx ကိုယ့်ကိုပြန်ကြည့်ပေး xxx
- မင်းမျက်ဝန်းထဲမှာ xxx ကျွန်းသွားပြီ xxx ချစ်လို့ xxx
- မိန်းကလေး xxx နင်မသိဘူးလား xxx
- မိန်းကလေး xxx ငါဟာအဇ္ဈ xxx
- မင်းရဲ့အနားမှာပဲ xxx ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ
- လျှို့ဝှက်မထား xxxတော့ပါ xxx
- မိန်းကလေး xxx ကိုယ့်ကို xxxပြန်ကြည့်ပေး xxx
- xxx ♫ xxx မိန်းကလေး xxx ငါဟာဇူး xxx

xxxလျှို့ဝှက်မထားxxxတော့ပါxxx ၂ ၂

နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးချင်းဆုံတဲ့ခဏမှာ မျောပါ သွားခဲ့ကြပြီး ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ဖို့ သတိမရသလို ကိုကိုကြီးက လည်း ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်ဖို့မေ့နေတာ သူမတို့ကြားမှာ ကိုကိုကြီး ဖုန်းရဲ့ Ring Tone ဖြစ်တဲ့ ရဲလေးနှင့်စည်သူလွင်ရဲ့ “မိန်းကလေး” သီချင်းထဲက Melody စာသားလေးတွေက တစ်ကြိမ်ကျော့ကာ လွင့်ပျံနေခဲ့ပါသည်။

အို အမှန်ဆို ကိုကိုကြီးဖုန်းရဲ့ Ring Tone က ရေ တံခွန်စီးသံလေးပဲ။ ရေစီးသံကို ကြိုက်လို့တယ်တော့မှ Ring Tone မပြောင်းခဲ့တဲ့ ကိုကိုကြီးဖုန်းဆီမှ ခုလို သီချင်းသံထွက်လာတာ ဟာ ကိုကိုကြီး သူမဖုန်း Call တစ်ခုအတွက်ပဲ Ring Tone ပြောင်းထားလို့ပေါ့နော်။ သည် သီချင်းစာသားတွေက သူမကို ရည်ရွယ်နေခဲ့တယ်ပေါ့။

မယုံနိုင်ခြင်းနဲ့ အံ့သြခြင်းတွေနောက်က ကပ်ပါလာတဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကြောင့် နှစ်ဦးသားအပြန်အလှန် ပြေးလွှားထွေး ပွေ့မိကြပါသည်။

“ကိုကိုကြီး သည် Ring Tone လေးက”

“ဟုတ်တယ် မော့နဲ့လက်ထပ်ပြီး နောက်နေ့ကတည်းက မော့ဖုန်း Call တစ်ခုတည်းအတွက် ပြောင်းခဲ့တာ။ သည်စာသား လေးတွေက ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ကျလို့လေ။ ရင်ထဲက စကားတွေပြောဖို့ နောက်ကျနေတဲ့ကိုယ့်ကို

မော့ ခွင့်လွှတ်နိုင်မလားဟင်”

“ခွင့်လွှတ်နိုင်တာပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ သည်ခန့် စဉ်ကို ဖျက်ရတဲ့အတွက် မော့တို့နှစ်ယောက်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဒယ်ဒိုကို သွားတောင်းပန်ရအောင်”

“တောင်းပန်မနေနဲ့တော့မမမော့၊ ဒယ်ဒိုက Departcher Roomထဲ ဝင်သွားတာကြာပြီ။ မမမော့တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်တဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မိုးမာန်ရဲ့အပြောကြောင့် ရှက် ရယ် ရယ်မိသွားပါသည်။

လေဆိပ်ကနေ အိမ်ပြန်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ တော့ သူတို့ကားထဲက သီချင်းသံက လမ်းမတစ်လျှောက်မှာ လွင့်ပျံစီးပျော့လျက်။

၂ ၂ မိန်းကလေး xxx ငါလေ ရင်မခုန်ဖူးလို့ xxx
မိန်းကလေး xxx ကိုယ့်ကိုပြန်ကြည့်ပေး xxx
မင်းမျက်ဝန်းထဲမှာ xxx ကျရှုံးသွားပြီ xxx ချစ်လို့ xxx
မိန်းကလေး xxx နင်မသိဘူးလား xxx
မိန်းကလေး xxx ငါဟာအရှုံး xxx
မင်းရဲ့အနားမှာပဲ xxx ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ
လျှို့ဝှက်မထားxxxတော့ပါxxx ၂ ၂

လေးစားစွာဖြင့်
သုခချို